MARCIA MULLER

Trofee şi lucruri moarte

Trophies and Dead Things, 1990

Pentru Liz Alexander

Unu

În dimineţile de vară, San Francisco este adesea învăluit de o ceaţă deasă. Se ridică de sub Golden Gate şi se răspândeşte insidios prin oraş, transformând locurile cunoscute şi obiectele comune în lucruri frumoase, misterioase sau — în anumite cazuri — nefaste. Atârnă grea în faţa geamurilor, se strecoară pe sub uşi şi penetrează conştiinţa celor care se află în pragul trezirii. Un somn liniştit va degenera atunci în agitări şi zvârcoliri; visele plăcute se vor transforma în coşmaruri. Când îşi deschid ochii, victimele ceţii sunt conştiente de o curioasă stare de nelinişte chiar înainte de a face faţă zilei mohorâte.

În iulie, într-o dimineaţă de sâmbătă, eu eram una dintre aceste victime. Cu mult înainte de a suna ceasul deşteptător la neortodoxa oră şapte, m-am trezit şi am contemplat umbrele care se adunaseră prin colţurile dormitorului. Într-un sfârşit, am întins mâna şi am apucat pârghia de comandă a minijaluzelelor de la geamurile de deasupra capului. Lumina care a intrat era murdară; m-am ridicat şi am văzut că ceaţa decora ca un păr de înger ramurile pinilor din curtea din spate.

Am oftat, am întrerupt alarma ceasului înainte de a începe să sune şi m-am trântit înapoi pe pernă. Sentimentul acela absurd, neliniştitor, se accentua. Avusesem un vis...despre ce? Nu-mi puteam aminti, dar aura lui persista — specifică, deprimantă.

M-am concentrat asupra zilei pe care o aveam înainte, dar nici perspectivele ei nu erau, de asemenea, prea vesele. Hank Zahn, conducătorul firmei All Souls Legal Cooperative, unde

sunt eu anchetator, îmi solicitase o favoare: să-l ajut să cureţe apartamentul unui client care fusese ucis într-unui dintre incidentele recente de pe stradă cu împuşcături la întâmplare. Deşi nu era modul în care prefer să-mi petrec sâmbăta, am acceptat deoarece am simţit că Hank — unul dintre cei mai vechi şi mai apropiaţi prieteni ai mei — avea nevoie de prezenţa mea. Şi mai *exista* un punã luminos: m-a mituit cu promisiunea unei mese de prânz; aceasta, plus compania plăcută a lui Hank erau o combinaţie cuceritoare.

Dumnezeu ştie, aveam nevoie de o companie plăcută. Deprimarea uşoară din această dimineaţă putea fi provocată de ceaţă, dar ultima lună a fost singuratică şi tristă, iar cele cinci dinainte n-au fost mult mai bune. Trebuia să găsesc o cale de ieşire din această stare proastă.

Cineva a sunat la uşă.

M-am neliniştit, aşa cum se întâmplă de fiecare dată când soneria sau telefonul sună la ore când, de obicei, trebuia să rămână tăcute. M-am ridicat, am îmbrăcat capotul, legându-mi cordonul în timp ce traversam holul. Când am ajuns la uşă, m-am uitat prin vizor.

Pe trepte stătea Jim Addison, prietenul meu de până acum o lună — şi era beat. Cu puţin după ora şapte dimineaţa, era în mod evident beat.

Am deschis uşa şi l-am privit fix. Jim se sprijinea de balustrada verandei, iar în ochi avea o privire vicleană. Părul şaten îi era ciufulit, hainele şifonate şi duhnea a fum de ţigară.

— Un concert de jaz improvizat o noapte întreagă, a spus.

Jim era pianist de jaz şi în week-end-uri cânta cu un grup la un mic club de lângă plajă.

— Pot să intru?

Am ezitat, întrebându-mă cât de repede şi de uşor mă puteam debarasa de el, apoi m-am decis să-l înveselesc, era cea mai bună abordare a situaţiei. (Să mă debarasez de el... să-l înveselesc... Uite la ce ajunsese o relaţie care cândva fusese foarte plăcută.)

— Pentru câteva minute.

L-am lăsat să intre şi l-am condus prin hol în bucătărie, unde am mers direct la filtrul de cafea şi l-am umplut cu apă. El s-a dus la frigider şi s-a uitat înăuntru.

— Ai ceva vin?

— Pe raftul de pe uşă este o jumătate de sticlă de Riesling.

În timp ce, cu o mână, puneam boabe de cafea în maşina de măcinat, cu cealaltă am luat un pahar din dulăpior şi i l-am întins. Mă obişnuisem cu Jim, care-şi încheia ziua în timp ce eu mi-o începeam pe a mea, deşi de obicei nu întârzia aşa de mult.

Când am terminat de pus cafeaua şi am început s-o macin, am observat că el stătea nemişcat, ţinând paharul gol şi încruntându-se.

— Mă urăşti, nu-i aşa? a spus el.

Am oftat.

— Bineînţeles că nu.

Era aceeaşi întrebare pe care mi-o pusese când i-am spus că nu mai vreau să-l văd — şi la fiecare din numeroasele şi persistentele apeluri telefonice de atunci şi până acum. Răspunsul meu era adevărat, deşi de mult obosisem să-l liniştesc că nu-i aşa. Jim era un bărbat drăguţ, cu un umor de bun simţ, un muzician talentat şi devotat şi îmi plăcea foarte mult. De fapt, tocmai pentru că-mi plăcea atât de mult de el m-am decis să pun capăt relaţiei noastre. Nu este frumos să te foloseşti de cineva la care ţii ca să te vindeci de altcineva pe care crezi că-l iubeşti.

M-a privit un moment şi buzele i s-au strâns apoi într-un rictus dezgustător:

— Practică şi lucidă ca întotdeauna, aşa este?

— Ce vrei să spui cu...

— Întotdeauna ai dreptate, întotdeauna ştii ce-i mai bine pentru mine, pentru tine, pentru toată nenorocita asta de lume!

— Nu-i adevărat.

Dacă aş fi atât de practică şi de lucidă, mi-aş permite să tânjesc după un om de la care nu am mai primit veşti de şase luni? În primul rând, mi-aş fi permis să mă îndrăgostesc de acel om?

Jim a trântit paharul de vin pe bufet atât de tare încât s-a spart. Privirea mi-a sărit la cioburile scânteietoare, iar apoi la faţa lui, schimonosită de furie. Era pentru prima dată când îl vedeam supărat.

— Ce trebuie să spun ca să ajung până la tine? a întrebat el.

— Ne-am spus totul.

— Nu, nu cred. Nu încă!

Brusc, s-a întors şi a ieşit pe hol; uşa din faţă s-a deschis şi s-a trântit în urma lui.

— Superb! am spus. Excelent! Ce altceva mai poate să meargă azi prost?

Am dat încet aerul afară din plămâni şi m-am sprijinit de bufet; în spatele meu, filtrul de cafea şuiera şi bolborosea. Pentru un moment m-am gândit dacă Jim — acest nou Jim mânios pe care nu-l cunoşteam — ar putea fi violent. Ei bine, m-am decis, toţi putem, nu-i aşa? Trebuia să aştept să văd ce va face în continuare. Iar cu acest gând mai puţin decât încurajator, m-am dus să dau drumul la duş.

În timp ce-mi spălam părul, mi-am reamintit visul pe care-l avusesem. Mergeam cu maşina să mă întâlnesc cu Hank la apartamentul clientului lui din cartierul Inner Richmond, dar, după ce am urcat Buena Vista Heights şi am coborât în Haight-Ashbury, am observat că Stanyan, strada din marginea nordică a Parcului Golden Gate, dispăruse. Datorită confuziei mele, am făcut o serie de ocolişuri care m-au înfundat într-un teritoriu necunoscut, iar apoi, brusc, am ajuns iarăşi pe vârful dealului. Iarăşi şi iarăşi am coborât spre Haight. Iarăşi şi iarăşi n-am găsit nici o urmă de Stanyan Street.

Asemenea vise frustrante — să formez la nesfârşit un număr de telefon şi să apăs pe butoanele greşite, să pierd un avion pentru că nu am putut să-mi fac bagajul la timp — nu erau o noutate pentru mine. Recent, am citit o carte despre acest subiect şi am aflat că aceasta-i o indicaţie că acela care visează astfel este nehotărât dacă să ajungă la acea destinaţie, dacă să dea respectivul telefon sau dacă să zboare cu avionul. Dar, în acest caz, în ciuda naturii depresive a obligaţiei pe care trebuia s-o îndeplinesc, nu puteam să înţeleg de ce trebuia să simt o asemenea ambivalenţă puternică — sau de ce visul îmi lăsase o senzaţie atât de neplăcută şi persistentă.

Superstiţioasă, mi-am încrucişat degetele pline de şampon împotriva posibilităţii ca visul să fie o prevestire rea.

Până la ora nouă am băut trei căni de cafea, am făcut rebusul din *Chronicle,* iar starea sufletească mi se îmbunătăţise oarecum. Pe la nouă jumătate, când am ajuns în Inner Richmond (la urma urmei, Stanyan Street fiind încă acolo), mă simţeam

destul de voioasă.

Richmond este un cartier de clasă mijlocie, în partea de nord-vest a Parcului Golden Gate, constituit în mare parte din vile şi clădiri cu mai multe apartamente, aşezate aproape una de alta, pe loturi mici. Cândva a fost intens populat de membrii comunităţilor ruseşti şi irlandeze, dar, în ultimele două decade, devenise zona de preferinţă a asiaticilor care se ridicau pe scara socială. În timp ce bisericile catolice, birturile irlandeze şi bisericile ortodoxe ruseşti de pe Geary Bou-levard au rămas, peste tot sunt semne ale noilor locuitori.

În timp ce mergeam de-a lungul străzii Clement, aglomerata zonă comercială a cartierului, am observat opt restaurante asiatice de-a lungul a două cvartale: unul thai, unul japonez, unul birmanez, două vietnameze şi trei, tipuri diferite, chinezeşti. Pe trotuar se aflau tarabe cu produse care prezentau „bok choy" şi „daikon radish", mezeluri de raţă afumată şi costiţă de porc; bănci şi agenţii de asigurări cu firme în engleză şi în diverse caractere asiatice — toate acestea stăteau lângă instituţii vechi cum ar fi Green Apple Books, Churchill's Pub, Woolworth's şi Mobilă de Ocazie Busvan. Opt din zece feţe pe care le-am zărit erau asiatice — reflectând aceeaşi mixtură etnică pe care o sugerau şi restaurantele şi variau de la bătrâni cocârjaţi care împingeau cărucioare de cumpărături până la cupluri tinere care coborau din maşini japoneze sport. Clement Street, m-am gândit, era întruchiparea perfectă a tiparelor culturale în continuă schimbare din San Francisco.

Din nefericire, este de asemenea unul din cele mai bune exemple ale traficului congestionant şi ale locurilor de parcare foarte aglomerate ale oraşului. Zona fusese construită într-o perioadă când nimeni nu prevăzuse populaţia mare din zilele de azi şi nici multitudinea de maşini, şi, în consecinţă, erau prea puţine locuri de parcare şi garaje. Chiar şi la această oră, relativ devreme, toate spaţiile cu autotaxare erau ocupate, iar în faţa lor, blocând ieşirea, erau camioane de aprovizionare. Maşinile se mişcau lent, şoferii lor căutând locuri libere lângă trotuar; alţi şoferi iritaţi făceau întoarceri de o sută optzeci de grade, neglijând semnele de stop şi punând în pericol pietonii de pe zebre. Am aşteptat în spatele unui autobuz Muni cu toba de eşapament spartă, în timp ce pasagerii coborau bătând cu degetele în volanul MG-ului meu, eu adresându-i mulţumiri lui

Hank pentru că şi-a amintit să-mi spună că pot să parchez pe trotuarul casei de pe Third Avenue — dacă reuşesc să ajung vreodată acolo.

După încă cinci minute de târâială de-a lungul Clementului, am cotit pe Third şi am găsit adresa pe care mi-o dăduse Hank; una din acele clădiri cu două apartamente, cu garaj şi cu un alt apartament amenajat ilegal la parter. Faţada era în stil victorian degenerat, zugrăvită în verde intens, cu ornamente mov şi portocalii — o combinaţie care ar determina până şi o persoană cu minimum de bun gust să se înfioare.

Honda lui Hank stătea pe aleea de acces, blocând trotuarul. M-am uitat în jur, am văzut că majoritatea locuitorilor îşi lăsaseră maşinile în mod asemănător, cu excepţia unui suflet întreprinzător care şi-o parcase pe trotuar, paralel cu bordura. Dă-le-ncolo de reglementări pentru parcare, m-am gândit în timp ce am oprit lângă Honda.

Imediat după ce Hank a venit la uşa apartamentului de la parter, am fost bucuroasă că am acceptat să-l ajut. În jurul gurii avea cute de oboseală, iar când şi-a scos ochelarii cu rama de baga, ca să le cureţe lentilele groase pe marginea cămăşii maro de lucru, am văzut că ochii îi erau înceţoşaţi. Hank este un om care ţine mult la clienţii lui — poate prea mult ca să poată să-şi păstreze detaşarea necesară atunci când se ocupa de problemele lor. Acest lucru nu îl determină să fie ineficient; dar îi produce mai multă suferinţă decât merită.

I-am zâmbit optimist şi am intrat. Apartamentul era răcoros; Hank nu dorea probabil să risipească banii moştenirii şi închisese căldura. De-a lungul casei era un hol îngust; la capătul lui era o uşă prin care am putut să văd o masă de bucătărie şi un frigider. La stânga era o cameră de zi mică, cu o fereastra arcuită care dădea spre stradă. Am intrat în cameră şi am început să-mi scot jacheta de stofă. Apoi m-am oprit; aş fi putut s-o murdăresc în timp ce mutam cutiile de carton şi mobila, dar fără ea mi-ar fi fost frig.

Hank mi-a simţit ezitările.

— Am pus de cafea, spuse, şi poţi să porţi un pulover de-al lui Perry.

— Mulţumesc.

L-am urmat prin hol într-un dormitor care era chiar mai mic decât camera de zi. A căutat într-un maldăr de haine care se

afla pe patul dublu, iar apoi mi-a întins un pulover mare, gros, cu o gaură la unul din coate şi cu manşeta dreaptă destrămată. Când l-am pus pe mine, îmi ajungea până la genunchi; am suflecat mânecile până la încheietura mâinilor. Perry Hilderly, clientul decedat, fusese un bărbat voinic.

Hank intrase în bucătărie. Când am ajuns acolo, turnase cafeaua şi-mi întindea o cană. Am luat-o, apoi am privit pe uşa din stânga. Ducea într-o sufragerie cu şemineu şi vitrine cu sticlă plumburie construite în zid — standard pentru acest tip de apartamente. Camera nu conţinea nici un fel de mobilă, nimic în afară de cutii de carton cu numele *BEKINS* scris pe ele.

M-am uitat la Hank cu sprâncenele ridicate întrebător.

— Sunt lucrurile pe care Perry le-a adus aici de ani de zile, după divorţ. Nu prea îi plăcea să stea acasă. Bănuiesc că aşa sunt toţi contabilii.

Aceasta era una din afirmaţiile generale pe care Hank le face câteodată — presupuneri goale, de cele mai multe ori fără nici o bază. Întotdeauna mă uimesc aceste afirmaţii când mă gândesc la varietatea de caractere, fiecare cu ciudăţeniile sale, pe care le-a văzut el perindându-se pe la All Souls an după an. Asemenea categorii ale oamenilor din jur sunt un rezultat al mediului din care provine — mama lui este foarte vehementă în aprecierile ei despre alţii — iar, de vreme ce el nu lăsa acest fapt să-i prejudicieze gândirea, eu pot să trec peste asta fără comentarii.

M-am dus lângă frigider să mă uit la un instantaneu color care era prins de uşă cu un magnet. Înfăţişa un bărbat înalt, subţire, cu păr blond, creţ, şi ochelari bătrâneşti; purta un tricou Giants şi era încadrat de doi băieţi blonzi îmbrăcaţi similar şi care-i ajungeau până la talie.

— Ăsta-i Hilderly, aşa-i?

— Îhî. Este o fotografie veche; acum băieţii sunt adolescenţi.

Am examinat-o mai atentă.

— Nu arată deloc diferit faţă de cum era în poza din 1968, pe care au publicat-o în *Chron* în dimineaţa de după ce a fost împuşcat. Bineînţeles, părul lui era lung şi rebel pe atunci.

Perry Hilderly a fost unul dintre fondatorii Mişcării pentru Libertatea Cuvântului[1] la U.C. Berkeley, în 1960. Cu toate că pe

[1] MLC (Free Speech Movement)

atunci eram încă în liceu, eram foarte interesată de curentele de opinie schimbătoare din campusuri — probabil pentru că eram oaia albă dintr-o familie de rebeli şi invidiam abilitatea rudelor mele şi a studenţilor de a provoca autorităţile. Impresiile mele despre Hilderly erau oarecum vagi, dar îmi aminteam transmisiile televizate de la protestele în care el putea fi văzut făcând pe nebunul.

— Îţi aduci aminte de el? mă întrebă Hank.

— Puţin.

— Sunt surprins.

M-am aşezat la masă.

— De ce?

— Cum? Tu erai doar un copil pe atunci.

Am zâmbit. Hank este doar cu şase ani mai mare decât mine, dar şi-a luat întotdeauna un aer patern faţă de mine. Parţial acest lucru se datorează faptului că atunci când ne-am cunoscut la Berkeley — ani de zile după ce Hilderly ieşise din scenă — el era un student la drept, sătul de lume, cu ororile Vietnamului în spatele lui, în timp ce eu eram o studentă în primii ani, ale cărei bătălii fuseseră duse în tranşeele magazinului universal unde lucrasem la serviciul de pază înainte să mă decid să urmez colegiul. De-a lungul anilor balanţa săturării de lume se înclinase mai mult în partea mea, dar Hank persista în ideea că trebuie să aibă grijă de mine şi să mă îndrume. Ştiu, deşi n-am discutat asta niciodată, că această persistenţă este întreţinută de faptul că prietenia noastră n-a fost ameninţată niciodată de vreo încurcătură amoroasă. Paternalismul lui Hank este menit să menţină statu-quo-ul.

— Totuşi, îmi amintesc de el, am spus, chiar dacă el nu a obţinut niciodată atât de multă atenţie din partea ziariştilor ca Mario Savio.

— Ei bine, puţini oameni au avut farmecul lui Mario. Stilul de comedie al lui Perry aducea mai mult cu Abbie Hoffman, dar nu a fost niciodată aşa de scandalizant. Şi au existat o mulţime de candele mai mici care-au lucit în lumina reflectoarelor. Zâmbetul lui Hank era puţin crispat.

Ştiam la ce se gândea; după cum a spus odată un prieten de-al meu, nu mulţi dintre oamenii anilor şaizeci „s-au menţinut". Puţini au reuşit să ajungă pe înălţimile la care se aşteptau cei de pe margine. Dar, pentru un timp, asemenea

vizionari precum Mario Savio au captat imaginaţia unei generaţii. Mario care, într-una din zilele toamnei lui 1964, şi-a scos respectuos pantofii înainte de a se urca pe o maşină de poliţie înconjurată cam de trei mii de studenţi care protestau împotriva arestării unui militant pentru drepturile civile din campusul Cal. Mario, care a luat un microfon şi i-a implicat pe ceilalţi din mulţime într-un dialog public, spontan, ce a durat treizeci de ore şi care a schimbat pentru totdeauna universitatea, tinerii Americii, naţiunea însăşi. Nu, Perry Hilderly n-a fost nici măcar un chibrit pe lângă incandescenţa lui Mario Savio, dar a adus umor unei mişcări care a fost în esenţă tristă, a dezamorsat cu spiritele lui situaţii potenţial periculoase.

După cum îmi amintesc, la sfârşitul anilor şaizeci, Hilderly a dispărut de pe scena Berkeley-ului. Pe când am ajuns eu acolo dispăruseră, de asemenea, majoritatea compatrioţilor lui. Odată am ascultat un analist de la KPFA discutând despre cât de mulţi dintre foştii conducători ai MLC au ajuns frustraţi de lipsa de progres şi s-au alăturat celor de la Weathermen[2]. Acum se părea că Hilderly, cel puţin, devenise contabil — şi a murit mulţi ani mai târziu într-un incident de stradă fără sens, pe Geary Boulevard, la două cvartale de apartamentul său.

— Erai încă un boboc la Stanford în anii şaizeci, i-am spus lui Hank. Cum de l-ai cunoscut pe Hilderly? Sau asta s-a întâmplat mai târziu?

— Mai târziu. L-am întâlnit în 'Nam, în 1970. Perry a fost exmatriculat de la Cal şi apoi a lucrat pentru o revistă de stânga. A mers în 'Nam ca să scrie pentru ei articole de război, dar revista a dat faliment la scurt timp după ce el a ajuns acolo. Când l-am cunoscut eu, stătea la o familie în apropiere de Golful Cam Ranh. Avea un băieţel cu una dintre fete. Era dornic de prieteni americani, deci stătea tot timpul într-un bar cu unii dintre noi, de la bază, care aveau concepţii liberale; discutam despre război şi ce se mai întâmpla acasă. Apoi femeia şi copilul lui au fost ucişi de o explozie de mortier. Chiar după aceea, Perry s-a întors înapoi în California.

— Apoi?

Hank a ridicat din umeri.

— S-a înrolat în S.F. State şi şi-a luat diploma în conta-

[2] Weathermen — organizaţie teroristă din Statele Unite ale Americii

bilitate. S-a recăsătorit, a mai avut doi băieţi. Acum zece ani a divorţat, a trăit singur în apartamentul ăsta şi a lucrat în Geary şi Douăzeci şi doi, pentru una din acele firme de impozite care-i puţin deasupra lui H&R Block.

— Cum ai ajuns să fii avocatul lui?

— Cam acum cinci ani, m-am întâlnit din întâmplare cu el la Churchill's Pub. L-am recunoscut imediat — după cum ai remarcat tu, nu s-a schimbat mult, cu excepţia faptului că şi-a tăiat părul. După aceea a venit la mine să mă consulte într-o problemă legală minoră şi am început să ne întâlnim destul de des, întotdeauna la Churchill's.

— Eraţi prieteni apropiaţi?

— Nu chiar. De ce?

— Doar mă întrebam cum de a devenit contabil. Şi de ce a trăit aşa. Am arătat spre bucătăria anostă, convenţională. Nu se potriveşte cu trecutul lui.

— Nu, nu se potriveşte. Dar în puţinele ocazii în care am încercat să-l întreb despre asta, a schimbat subiectul.

— Despre ce vorbeaţi de obicei?

— Munca mea. All Souls. Era interesat de funcţionarea planului de acordare a serviciilor legale cu costuri mici. Sport; era un fan al Gianţilor şi al filmelor vechi — urmărea multe din ele, majoritatea din anii treizeci şi patruzeci. Dar am avut sentimentul că orice lucru mai personal nu putea intra în discuţie.

— Ce presupui că s-a întâmplat ca să-l facă aşa?

— Nu ştiu, dar am simţit asta şi în 'Nam. Pe atunci nu era atât de închis, dar dacă cineva atingea subiectul zilelor de la Berkeley, Perry îşi amintea brusc că trebuie să meargă în altă parte. Hank s-a uitat la ceas. Dar destul — ar trebui să ne apucăm de treabă. Nu am decât ziua de azi ca să termin de curăţat aici şi proprietăreasa vrea să înceapă luni să arate apartamentul.

Mi-am golit ceaşca de cafea şi m-am ridicat.

— Ce vrei să fac eu?

— Ai putea să pui în cutii cărţile, videocasetele şi celelalte lucruri din camera de zi. Armata Salvării o să le ridice luni pe toate.

— Ai amintit de băieţii lui Hilderly — ei n-ar dori nimic din lucrurile lui?

— Mama lor spune că nu. fn aparenţă el, nu era apropiat de băieţi. Ea s-a remăritat demult şi trăieşte în Black-hawk — cartierul acela la modă de lângă Danville. Dar a avut grijă în testament de băieţi; Perry a moştenit acum câţiva ani de la mama sa o sumă substanţială. Asta trebuie împărţită în mod egal între copii.

— Înţeleg. Ei bine, hai să mă apuc de treabă. Am pornit spre uşă.

— Shar, a spus Hank.

M-am întors.

— Mulţumesc pentru ajutor. Asta-i cea mai urâtă parte atunci când eşti executorul unei proprietăţi.

— Nici o problemă.

— Chiar dacă n-am fost foarte apropiat de Perry, moartea lui m-a mâhnit destul de tare, a adăugat el. Înţelegi?

Am încuviinţat.

— Poate datorită împrejurărilor în care a murit. Aceste împuşcături. Dacă n-ar fi fost răspândite pe mai mult de trei luni, oraşul ar fi acum în panică — ca şi atunci când se des-făşurau omorurile Zebra.

— Probabil ai dreptate. Cred că şi eu am început să devin paranoic. Săptămâna trecută am lucrat târziu în câteva nopţi, iar când am plecat aş fi putut să jur că cineva stătea ascuns undeva în preajma lui All Souls.

— Nervii.

— Suferinţă tipic urbană.

Am parcurs holul spre camera din faţă şi am tras o cutie de carton lângă biblioteca modulată care era aşezată vizavi de fereastra arcuită. Cărţile lui Perry Hilderly erau în majoritate de contabilitate, impozite, matematică, statistică şi investiţii. Prezenţa şi numărul lor nu m-au surprins, ci doar absenţa unor lecturi mai uşoare, cum ar fi reviste, romane sau chiar cărţi bazate pe realitate, dar care să nu aibă legătură cu profesia lui. În sfârşit, pe raftul de jos am găsit câteva volume despre film: ghiduri ale serialelor, filme poliţiste şi *film noir,* plus câteva cărţi despre vechile seriale TV cum ar fi *Perry Mason.* Le-am pus pe toate în cutie, iar apoi am trecut la videocasete.

Erau sute, stivuite lângă perete în spatele televizorului: Bogart, Tracy şi Hepburn, Barbara Stanwyck, William Po-well, Cary Grant; o colecţie completă a lui Charlie Chan şi Mr. Motos şi

seriile Topper; westernuri, comedii, drame. Nici unul din ele nu fusese produs mai târziu de mijlocul anilor cincizeci. M-au făcut să mă întreb dacă nu cumva Hilderly încercase să pretindă că anii şaizeci, şaptezeci şi optzeci nu existaseră.

După ce am împachetat casetele, m-am uitat în jur după ceea ce Hank numise „alte chestii". Nu erau prea multe. Un afiş de cinema, pătat cu apă, de la un film cu Bogart numit *Toată noaptea, î*nrămat, dar cu sticla foarte crăpată. O cutie de lemn sculptată, de genul celor pe care le poţi obţine la Cost Plus, în care erau două pachete de cărţi uzate. O brichetă placată cu argint, nefuncţională. O cupă de alamă, de asemenea de calitate Cost Plus, în care se găsea doar o agrafă de hârtie şi ceva praf. Am pus obiectele mai mici într-o cutie pe care am lăsat-o împreună cu afişul pe o canapea de vinilin din faţa televizorului. Apoi am scos televizorul din priză, am detaşat videoul şi am împins măsuţa lângă canapeaua urâtă. Acest act avea o finalitate depresivă.

Când m-am întors în hol, l-am văzut pe Hank în dormitor. Împacheta hainele stivuite pe pat şi le îndesa în saci mari de plastic, unde imediat se desfăceau şi se amestecau. După o singură privire spre faţa lui jalnică, am spus:

— Lasă-mă pe mine să fac asta în timp ce tu te ocupi de bucătărie.

M-a aprobat, arătând îndatorat, şi a pus uşor jos puloverul pe care-l ţinea în mână.

Eu n-am fost niciodată nevoită să mă debarasez de obiectele personale ale vreunui prieten mort, dar am bănuit că hainele sunt cea mai dificilă treabă din toate. Cu toate că nu-l cunoscusem personal pe Hilderly, m-am surprins că netezeam şi împătuream fiecare lucru înainte să-l bag în sac; într-un fel mi se părea că ar fi o negare a persoanei dacă-i îndesai lucrurile în saci ca pe nişte simple cârpe.

În timp ce lucram, îl auzeam pe Hank în bucătărie zăngănind farfuriile, dar după un timp sunetele au încetat şi m-am temut că iarăşi s-a descurajat. Am terminat cu hainele, am strâns aşternuturile, am verificat să nu fi rămas nimic în birou sau în sertarele noptierei. Apoi m-am dus în bucătărie.

Hank stătea la masă având în faţa lui împrăştiate mai multe hârtii. Când am intrat, s-a uitat spre mine, pe faţa lui fiind întipărite şocul şi uimirea.

— Ce s-a întâmplat? am întrebat.

— Astea erau în congelator într-o pungă de plastic. A arătat cu mâna spre hârtii. Perry mi-a spus să caut acolo documentele lui importante — spunea că este un loc foarte bine ferit de foc şi mai ieftin decât un seif.

M-am uitat mai bine la hârtiile din faţa lui. Erau certificate de acţiuni, o carte roz de automobil, câteva carnete de cecuri şi alte documente.

— Deci?

— Asta, spuse el arătând un document învelit în hârtie albastră, este o copie a testamentului pe care i l-am redactat acum patru ani. Originalul este în seiful de la AII Souls, şi am şi început formalităţile necesare. Dar acesta — a ridicat o foaie acoperită de un scris neciteţ — este un al doilea testament, care-l anulează pe primul.

— Este legal?

— Da. Este un document olograf şi l-a făcut corect. Este datat cu trei săptămâni în urmă.

— Şi?

— Este total diferit de primul. I-a eliminat pe băieţi şi nu există nici o explicaţie de ce. Lasă ca banii să-i fie împărţiţi în mod egal între patru persoane — şi să fiu al dracului dacă ştiu cine sunt ele sau unde să le găsesc.

DOI

Hank mi-a înmânat foaia de hârtie şi am parcurs-o repede. După terminologia legală, am tras concluzia că Hilderly l-a copiat după testamentul original, schimbând numai numele trecute sub secţiunea „Moştenitori specifici". Condiţiile pentru executor şi pentru debarasarea de lucrurile personale erau aceleaşi pe care le descrisese Hank, dar în locul fiilor lui, patru persoane trebuiau să-şi împartă în mod egal „toţii banii, asigurările şi alte bunuri financiare": Jess Goodhue, Thomas Y. Grant, Libby Heikkinen şi David Arlen Taylor. Hilderly nu specifica relaţiile lui cu aceste persoane, dar afirma că nu lasă nimic pentru nevastă şi pentru copii. Testamentul nu arăta tot atât de

oficial ca şi copia dactilografiată de la All Souls, dar dacă Hank spunea că este legal, atunci trebuia să fie.

Degetele mele au atins ceva ataşat de cealaltă parte a foii de hârtie. Am întors-o şi am găsit una din acele foi galbene, pentru notiţe, care se pot lipi. Pe ea Hilderly scrisese: „Hank: O să ştii cum să-i contactezi pe Goodhue şi pe Grant, dar o să trebuiască să-i găseşti pe Heikkinen şi Taylor. Iartă-mă pentru neplăcerile pe care ţi le fac". Am dezlipit foaia şi i-am întins-o lui Hank.

O citi, strâmbându-se nedumerit.

— Desigur, ăsta-i Perry. N-am auzit niciodată de oamenii aceştia!

— Trebuie să ştii cine este Jess Goodhue.

— De ce dracului aş şti?

— Este coordonator al ştirilor de seară la KSTS.

— Ai uitat — eu nu mă uit niciodată la ştirile de la televizor.

— Oh, corect.

De când îl ştiu eu, Hank a fost un snob al ştirilor; prefera informaţia scrisă — stufoasă dar profundă. În fiecare zi citea cel puţin cinci ziare: *San Francisco Chronicle* şi *Examiner, New York Times, Wall Street Journal* şi *Los Angeles Times.* În fiecare săptămână cerceta cu atenţie revistele, indiferent de orientarea lor politică, iar când le termina pe acestea era foarte posibil să-l găseşti cu nasul înfundat în *Business Week, Sports Illustrated* sau un ziar de specialitate. Dar locul în care nu-l găseşti niciodată este în faţa televizorului, la ştirile de la şase sau unsprezece seara.

— Ei bine, am spus, asta-i Jess Goodhue.

— Zi-mi mai multe despre ea.

— Este unul dintre starurile în ascensiune ale mass-me-dia. Tânără, între douăzeci şi douăzeci şi cinci de ani. Pot să pariez că atunci când va avea treizeci de ani va fi coordonator pentru una din reţelele de televiziune. Ştii genul: frumoasă, înţepată, superprofesională.

— Nici măcar nu-mi pot imagina că Perry a cunoscut pe cineva ca ea.

— Dar este evident că da. Eşti sigur că nu-l cunoşti pe acest Thomas Y. Grant? După notiţa lui Hilderly, el presupunea că da.

Hank se gândi un moment, apoi pocni din degete.

— Nenorocitul, pariez că el este, zise el cu glas coborât.

— Cine?

— Alt avocat local.

Buzele i s-au încreţit puţin, dar nu mi-a dat amănunte.

Pe bufetul de sub telefonul de perete am observat o carte de telefon.

— Heikkinen nu este un nume comun. Am aşezat testamentul pe masă şi m-am dus să mă uit la litera *H.* Nu este înregistrat, am spus după câteva secunde, dar nu-i surprinzător. Doar pentru că primii doi sunt din localitate, asta nu înseamnă că ceilalţi trebuie să fie de aici. În plus, ea s-ar fi putut mărita şi atunci şi-a schimbat numele. Am trecut la *T.* Era mai mult de o pagină cu Taylori, incluzând doi doar cu iniţiala D şi doi David fără iniţială de mijloc.

— De asemenea, nici un David Arlen Taylor.

— Asta ar putea fi o treabă grea.

— Nu chiar — al doilea nume este deosebit. M-am întors la masă. Bănuiesc că asta o să ajungă pe biroul meu.

— Doar dacă nu vrei să i-o pasezi lui Rae.

Rae Kelleher era asistenta mea care devenea pe zi ce trecea mai indispensabilă.

— Nu, în ultimul timp a cam încurcat-o. Poate o s-o las să facă ceva din cercetările preliminare, dar de restul o să mă ocup personal.

Nu doream să-i spun lui Hank că Rae devenise atât de pricepută încât, recent, eu nu prea mai aveam multe de făcut. Le trebuiseră prea mulţi ani directorilor de la All Souls ca să-mi dea acceptul să-mi angajez un ajutor şi nu aveam de gând să semăn nişte seminţe de îndoială în privinţa înţelepciunii acelei decizii. De asemenea, nu doream să recunosc că în această perioadă aveam multe ore goale pe care preferam să le umplu cu muncă, deoarece îmi era teamă că o asemenea mărturisire ar provoca o întrebare îngrijorată — şi nedorită — despre viaţa mea personală.

— Ei bine, rezolv-o cum doreşti. Între timp eu o să trebuiască să stopez formalităţile pentru celălalt testament. Şi s-o anunţ pe fosta nevastă a lui Perry că băieţii nu sunt moştenitori. Hank îşi scoase ochelarii şi se frecă la ochi. Sunt momente când îmi urăsc profesia, iar acesta este unul din ele. Se ridică brusc, repunându-şi ochelarii.

— Haide să ieşim puţin de aici, să mâncăm ceva de prânz,

să curăţăm pânzele de păianjen.

L-am urmat spre uşa din faţă, dezbrăcând puloverul mare al lui Hilderly şi luându-mi jacheta şi geanta. Pe trotuar, am mărit pasul ca să-l coordonez cu al lui Hank. Umbla cu capul plecat, cu mâinile în buzunare, evident preocupat. L-am condus spre Clement. Mai devreme observasem un restaurant *dim sum* — se chema Restaurantul Fook — iar acum ideea unor mere fierte în aluat şi a unei plăcinte cu carne de porc mi se părea foarte bună.

În timp ce coteam pe Clement am realizat că ceaţa se ridicase şi am observat un fenomen care m-a interesat întotdeauna; linia de demarcaţie între cerul albastru şi cel gri se afla în mijlocul bulevardului Arguello, tăind oraşul cu o linie pe direcţia nord-sud. Spre vest, în zona rezidenţială a bulevardelor largi care se îndreaptă spre ocean, ziua va rămâne mohorâtă; spre est, în zone diverse cum ar fi North Beach, centru, Noe Valley, Hunters Point şi cartierul meu micuţ de lângă districtul Glen Park, vremea va fi însorită. Este un fenomen caracteristic pentru San Francisco şi unul pe care străinii îl observă cu dificultate. După cum îmi spunea cândva un prieten din New York: „Este ceva foarte straniu cu un oraş în care oamenii se mută în cealaltă parte a lui doar ca să aibă vreme mai bună".

Lui Hank părea că nu-i pasă unde ne ducem, deci l-am condus în restaurant. Era gălăgios şi aglomerat, dar ni s-a dat foarte repede o masă lângă unul din pereţi. Hank a clipit şi a privit în jur ca un somnambul sculat din somn, iar eu am comandat ceai de iasomie. Mesele din apropiere — rotunde, cu vaze de flori în mijloc — erau în majoritate ocupate de familii asiatice; angajaţii restaurantului se mişcau leneş printre ele, împingând cărucioare de inox încărcate cu delicatese şi strigând preţurile în chineză. Când primul cărucior a trecut pe lângă masa noastră am arătat spre plăcintele cu carne de porc şi spre costiţele fripte. Hank şi-a revenit din preocupările sale şi şi-a ales creveţi în turtiţe de orez.

În timp ce-mi luam bucăţile de friptură am spus:

— O să fie supărată fosta nevastă a lui Hilderly că băieţii nu mai sunt moştenitori?

— Greu de spus.

— Cât de mult valorează moştenirea?

— Destul de mult. În mare, Perry a moştenit acum şapte,

opt ani, un sfert de milion de dolari. Din când în când, mi-a spus ce investiţii a făcut — majoritatea lucruri conservative ca acţiuni municipale, bonuri T şi bonuri albastre. Dar câteodată făcea câte-o investiţie în acţiunile de mare succes cum ar fi Genentech. Am estimat că ar valora cel puţin un milion.

— Nu trăia ca un milionar.

— Perry nu era avid de bani. Investiţiile erau un joc pentru el, îşi încerca mintea cu piaţa. Dacă realiza un profit, era bine, pentru că însemna că lasă mai mult băieţilor. Dar pentru el nu-i păsa şi cheltuia foarte puţin.

— Ei bine, ce-o fi cu cei patru oameni numiţi în noul testament? Ce î*nsemnau* ei pentru el ca să-şi dezmoşte-nească copiii, lăsându-le lor atâţia bani?

— Să fiu al naibii dacă ştiu. Nici măcar nu a menţionat vreodată numele vreunuia. Pe doi dintre ei nici el nu ştia cum să-i contacteze.

— Spui că Thomas Grant e avocat?

Hank confirmă muşcând dintr-o turtă cu creveţi. După ce înghiţi, spuse:

— Un adevărat mitocan. În jur de cincizeci de ani, aş spune. A apărut pe aici în jurul lui 1975 şi a intrat în practica divorţurilor — doar pentru bărbaţi —, adoptând o atitudine agresivă: „La dracu cu pretenţiile nevestei şi ale copiilor". Îşi sfătuieşte clienţii cum să eludeze legile proprietăţii comune şi nu întotdeauna în mod legal.

— Pare un drăguţ.

— Nu prea are scrupule sau prea multă omenie. Grant este dedicat unei idei care s-a impus în ultimul timp, din nefericire, datorită reacţiei adverse la mişcarea feministă. Acum are filiale — concesiuni comerciale este, de fapt, o expresie mai corectă — prin toată Bay Area şi vrea să se extindă şi mai mult.

— Lanţul de reţele rapide ale avocaţilor de divorţuri.

— Corect.

M-am uitat spre un cărucior care trecea pe lângă masa noastră. Pe el exista o tavă cu nişte chestii de formă ciudată, îmbrăcate într-o crustă aurie. Am arătat spre ele cu un os de la friptura de porc.

— Ce sunt astea?

— Picioare de raţă, a spus chelneriţa.

— *Picioare...* de raţă?

Ea aprobă, zâmbind la reacţia mea.

— Ce spui despre puiul ăsta? Şi o tavă de periuţe?

Ea puse farfuriile pe masă, marcă nota de plată şi se îndepărtă.

Hank rânji.

— Credeam, după cum îţi place să declami, că nu ai nici un fel de prejudecăţi în legătură cu mâncarea.

— N-am.

— Atunci de ce nu încerci picioarele de raţă?

— Hm, doar pentru că... probabil nu au prea multă carne pe ele.

— Hmm!

— Ei bine, este adevărat — doar le-ai văzut. Şi *nu am* nici un fel de prejudecăţi, mănânc tot ce mi se pune în faţă. Oamenii mofturoşi sau cei care nu vor să încerce lucruri noi mă înnebunesc.

— Din cauza asta n-ai vrut săptămâna trecută să mănânci fasolea cu brânză de vaci şi sos de carne cu ardei făcută de Larry?

Larry Koslowski, unul dintre directorii de la All Souls, este un dietetician convins.

— N-am putut. Arăta ca... nu cred că trebuie să discutăm asta în timp ce mâncăm. Oricum, să ne întoarcem la Hilderly. Nu a vorbit niciodată cu tine despre intenţia lui de a-şi schimba testamentul?

— Nu.

— Mă întreb de ce a făcut un document olograf? De ce nu te-a rugat să-i redactezi unul nou?

— Bănuiesc că se temea că voi încerca să-i schimb decizia. Sau că o să insist să ştiu ce erau pentru el aceşti oameni şi de ce dorea să-i facă moştenitori.

— Are sens.

Pentru câteva minute am mâncat în tăcere. A trecut pe lângă noi un cărucior cu deserturi şi am descoperit nişte plăcinte micuţe cu cremă galbenă care-mi plac foarte mult. Mâncasem prea mult ca să mă gândesc că aş mai putea înghiţi una acum, dar observasem în hol un ghişeu pentru ambalarea mâncării; mă voi opri acolo şi o să iau nişte plăcinte pentru mai târziu.

Hank arăta iarăşi preocupat, jucându-se cu costiţele.

— Ce nu-i în ordine? am întrebat.

— Sunt doar deprimat. Mă tot gândesc cât de atipică este treaba asta pentru Perry. Nu era prea apropiat de băieţi, dar îi iubea şi îşi îndeplinea întotdeauna responsabilităţile în legătură cu ei.

— Atunci înseamnă că a avut un motiv foarte serios să-i dezmoştenească. Poate că dacă-i găsim pe beneficiari ei vor putea să ne explice.

— De fapt, nu-i treaba noastră, spuse Hank. Fiind executorul lui Perry, sunt obligat să-i îndeplinesc dorinţele, nu să-mi bag nasul în ceva despre care, foarte clar, el n-a vrut să-mi spună.

— Nu, nu este treaba noastră, dar mă întreb...

— Ce te întrebi?

Mi-am împins farfuria spre celelalte îngrămădite în mijlocul mesei, apoi am luat ceaşca de ceai între mâini şi am privit în ea, încercând să exprim prin cuvinte sentimentul că ceva este în neregulă.

— Când cineva face o schimbare majoră în testament şi o ascunde de avocatul său, nu există posibilitatea unei influenţe inoportune sau a unei constrângeri?

— Da, este o posibilitate.

— Iar când persoana moare violent, aşa cum a murit Perry...

— Shar, spuse Hank răbdător, ai citit ziarele. A fost împuşcat din întâmplare. Glonţul se potrivea cu cele găsite în corpurile celorlalte victime ale pistolarului, toate fără legătură între ele.

Asta era adevărat. Totuşi...

— Hank, ţie toate chestiile astea ţi se par în regulă?

— ...Nu.

— Atunci, hai să vedem dacă putem să găsim o explicaţie pentru acţiunile lui Perry.

Sub nici o formă nu puteam să încep într-o săptămână să dau de urmele lui Heikkinen sau Taylor. Când ne-am reîntors la apartamentul lui Hilderly şi am căutat în cartea de telefon, am descoperit că nici numărul lui Grant, nici cel al lui Goodhue nu erau înregistrate. Am sunat la firma lui Grant şi mi-a răspuns robotul; operatorul de la KSTS-TV mi-a spus că Goodhue nu

venea la serviciu până luni. În final m-am decis să caut prin cutiile din sufrageria lui Hilderly, despre care Hank îmi spusese că erau neatinse de când Perry se mutase acum zece ani, în apartament; ar putea fi acolo ceva ce ar explica relaţia lui cu moştenitorii.

Cutiile conţineau obiecte destul de comune: unelte casnice, cum ar fi: un aparat de preparat cremă de brânză, mixer de iaurt pe care Hilderly se părea că nu-l folosise; manuale de liceu dintr-un oraş de care eu n-am auzit niciodată; albume cu fotografiile unui Hilderly tânăr şi ale unui cuplu care am presupus că au fost părinţii lui; discuri pe 45 de turaţii care fuseseră hituri în anii cincizeci; o colecţie de ilustrate de base-ball care acum erau foarte valoroase; o mănuşă de base-ball; un set de mistere Hardy Boy; o diplomă de liceu. Ca şi apartamentul, cutiile nu conţineau nici un memento al zilelor de colegiu; era ca şi cum n-ar fi frecventat niciodată cursurile de la Cal sau n-ar fi participat la Mişcarea pentru Libertatea Cuvântului. Nu existau ziare, scrisori personale sau carnete de adrese care ar fi putut să conţină vreo informaţie semnificativă.

Eram gata, gata să renunţ când, la fundul ultimei cutii, sub o jachetă de atletism din piele, care mărturisea că Hilderly se remarcase la base-ball în liceu, am găsit un săculeţ de piele greu, care se strângea cu un şnur. Obiectul din interior avea forma distinctivă a unei arme.

Am ridicat săculeţul din cutie şi am desfăcut şnurul. Înăuntru, degetele mele au atins un obiect de metal. Când am scos arma, am văzut că este un 38 Special, de fabricaţie germană, cu o ţeavă de doi inci — o armă destul de puternică, pe care este uşor s-o porţi ascunsă asupra ta. Am examinat-o mai îndeaproape şi am observat că cineva încercase să înlăture seria, probabil prin intermediul unui acid. Numărul era indescifrabil, dar, la un laborator criminalistic, ar putea fi adus la iveală cu ajutorul substanţelor chimice.

În săculeţ mai era ceva, ceva mai uşor. L-am scos, aşteptându-mă să fie gloanţe. Era un fel de pandantiv — un lanţ de metal oxidat cu două litere atârnate de el, un *K* şi un *A. A*-ul era prevăzut cu o rotiţă, dar *K*-ul era zimţat, ca şi cum ar fi fost rupt dintr-un obiect mai mare. Pe spatele lui era lipită o bucată de metal prin care era ataşat la lanţ.

Un lucru neînsemnat care nimerise din greşeală în săculeţ?

Mă îndoiam. Sau ceva care însemna destul de mult pentru Hilderly încât şi-a dat osteneala să-l separe de celelalte amintiri?

M-am ridicat de pe podea şi am dus arma şi pandantivul în bucătărie, unde Hank golea un dulăpior.

— Am găsit câteva lucruri ciudate, am spus, dar nu pot să înţeleg ce semnifică nici unul din ele.

Se întoarse, văzu arma şi se încruntă.

— Este a lui Perry?

— Trebuie să fie! Era într-una din cutiile din sufragerie. Cineva a îndepărtat seria de pe ea.

— Este ciudat.

— Treaba asta ar fi putut fi făcută de cineva care a deţinut-o înainte, iar Perry şi-a procurat-o ilegal — de exemplu, de pe stradă. Sau poate că a făcut-o chiar el, deoarece el — sau cineva apropiat lui — era proprietarul înregistrat şi nu dorea ca acest fapt să se ştie.

Hank privi cupa albastră de porţelan pe care o ţinea în mâini, apoi o puse grijuliu pe bufet, ca şi când i-ar fi fost frică să n-o spargă.

— Iar dacă-i valabilă ultima variantă, înseamnă că el a folosit-o sau a intenţionat s-o folosească în scopuri ilegale.

Am aprobat.

— Isuse! Am venit aici azi-dimineaţă cu o părere despre Perry şi o să plec cu una complet diferită.

— Nu trage concluzii pripite, l-am avertizat. Sunt şi alte posibilităţi. Ar fi putut să ia arma de la cineva şi a pus-o deoparte ca să fie în siguranţă. Poate a găsit-o. Nu poţi să ştii.

— Nu mai ştiu *ce* mai ştiu. A privit pandantivul. Ce este pe lanţ?

— O pereche de litere. I l-am înmânat.

L-a examinat, pipăind marginile zimţate, tot aşa cum am făcut şi eu.

— Toţi hipi de week-end au ceva de acest gen, dar de obicei este ataşat un simbol al păcii.

Am zâmbit şi am luat lanţul din mâna lui întinsă.

— Chiar şi *eu* am avut unul. Nu aveam voie să-l purtăm la şcoală, dar în week-end-uri ne îmbrăcam în pantaloni eva-zaţi, cu bluze vopsite în degrade şi cu lanţuri stranii. În Laguna Beach exista un magazin care vindea mărgele — unele fantastic pictate de mână, de toate culorile, mărimile şi formele.

Mergeam tot drumul dinspre San Diego ca să le cumpărăm.

Încă mai am unele din cele mai drăguţe, deşirate acum, în cutia mea de bijuterii.

— Erai o adevărată micuţă hipi, nu-i aşa? spuse Hank. N-aş fi ghicit niciodată. Când te-am întâlnit la Berkeley, mi s-a părut că eşti o adevărată... animatoare.

— Am fost. Eram conducătoarea echipei liceului în ultimul an de şcoală. Chestia hipi a fost doar o mascaradă; ne făcea să ne simţim importanţi şi primejdioşi. Până când am ajuns la Cal aproape că nu am fumat droguri şi am luat parte doar la un singur marş anemic pentru pace. Apoi, când am fost la colegiu, mişcarea îşi pierduse aproape toată energia şi, de altfel, eram prea ocupată cu studiile şi cu munca pentru a mai avea timp de aşa ceva.

M-am întreţinut singură la universitate lucrând nopţile şi în week-end-uri ca om de pază, iar apoi mă aplecam asupra cărţilor până aproape dimineaţa.

Hank mă aprobă, cu privirile pierdute, văzând — ce? Tânărul şi tânăra care fuseserăm noi pe atunci? Idealiştii cu toată viaţa în faţa noastră? Şi compara oare acei oameni cu cei care devenisem: în cazul lui, deziluzionatul, totuşi visătorul plin de speranţe; în al meu, realista al cărei cinism era până acum nepătat, dar plin de amărăciune?

— Pot să păstrez arma şi asta... ce o fi? am întrebat.

A ieşit din reverie.

— Bineînţeles. Mă îndoiesc că Armata Salvării ar vrea „ce o fi"-ul şi ar fi bine să păstrăm arma pentru o perioadă, până când... Lăsă cuvintele în suspensie, nesigur de eventualitatea care ar putea apărea.

— O s-o pun în seiful unde-mi ţin pistolul meu. O să fie în siguranţă acolo. Apropo, înainte ca ei să ridice mobila şi cutiile, ar trebui să te uiţi prin cele pe care le-am pus eu deoparte în sufragerie. Sunt o mulţime de lucruri personale, plus o colecţie destul de valoroasă de ilustrate de base-ball. Ar fi frumos ca puştii lui Hilderly să aibă ilustratele şi încă alte lucruri care să le amintească de tatăl lor.

— Ai dreptate. O să mă ocup de asta.

L-am ajutat pe Hank să golească dulapurile rămase, apoi m-am oferit să las eu cheile la proprietăreasă, din moment ce îmi spusese că locuia pe lângă mine. Îmi spuse că se ocupă el de

asta, apoi adăugă:

— Intenţionam să-ţi spun, luni-seara o să gătesc chili în apartamentul meu în onoarea zilei de naştere a lui Anne-Marie. Or să fie acolo Jack şi Ted, Rae şi Willie. Mi-ar plăcea să vii şi tu.

— Rae şi Willie — asta începe să devină o legătură destul de strânsă, nu-i aşa?

— Aşa pare. Dezaprobi?

De câteva luni, de când a început să se întâlnească cu Willie Whelan, am avut destule rezerve în legătură cu noua prietenie a asistentei mele, în principal deoarece cunoşteam foarte bine multele defecte ale lui Willie. Este un prieten al lui Hank de pe vremea Vietnamului şi un fost nonconformist care — după cum spune el — „a coborât cu picioarele pe pământ". Ceea ce începuse cu un mic magazin de bijuterii cu preţ redus în Market Street se transformase într-o mină de aur pentru el, cu filiale în Bay Area, iar Willie se mândreşte foarte mult cu faptul că el, ca şi concurentul lui din Diamond Center, apar în propriile reclame de la televiziune. De obicei, îl poţi vedea în programele de seară, târziu, îmbiind pe cei tineri şi neştiutori să cumpere pietre preţioase de care de fapt nu au nevoie, să-şi construiască o imagine care va determina să fie rău judecaţi în viitor şi — dacă prin vreun miracol nu se răzgândesc — să-şi predea o bună parte din câştigurile de-o viaţă în mâinile lui Willie Whelan.

Din multe puncte de vedere, Willie este un tip extraordinar — asta doar în cazul în care nu cumperi nimic de la el şi nu-l iei prea în serios. Dar nici în ruptul capului nu puteam să înţeleg de ce asistenta mea, deşteaptă, tânără, recent divorţată, se întâlnea cu el.

— Nu este treaba mea să aprob sau să dezaprob, i-am răspuns. Doar sper să nu-şi facă mai rău.

— Ar fi o ruşine atât de repede după ce a scăpat de Doug-nesimţitul, după cum îi place să-l numească pe fostul ei soţ. Dar ce spui — vii la cină?

Mi-am consultat calendarul mintal. Îmi plănuisem să-i sugerez lui Anne-Marie Altman, soţia lui Hank, să luăm prânzul împreună ca să sărbătorim ziua ei de naştere, dar cu această nouă investigaţie s-ar putea să nu am timp pentru aşa ceva.

— O. K., am spus, poţi să contezi pe mine.

— Dacă vrei să vii cu Jim...

Jim, m-am gândit, simţind o senzaţie de sfârşeală.

Aproape uitasem vizita lui inoportună de azi-dimineaţă.

— Nu, vin singură.

Încă nu-i spusesem lui Hank că mă certasem cu el şi nu aveam chef să discut asta acum. Grăbită, am pornit spre hol, încercând să-mi amintesc unde mi-am aruncat jacheta şi geanta.

Hank m-a urmat.

— Shar, s-a întâmplat ceva între...

— Totul este bine, am minţit. Şi ar trebui să plec pentru că am o întâlnire în seara asta.

Hank păru şi uşurat şi mulţumit. De fiecare dată când deveneam iritată de grija lui exagerată, trebuia să-mi reamintesc că nu este vina lui că mă iubeşte şi că doreşte să fiu fericită.

Speram să-mi petrec o seară liniştită acasă, dar când am ajuns acolo, căsuţa mea cu ţigle maro, construită pentru cutremure — una din cele patru mii de case construite de urgenţă după cutremurul şi incendiul din '906, la care succesivii proprietari îi făcuseră cu dragoste diverse adăugiri — nu mi s-a mai părut acelaşi rai obişnuit. Unul din motive, ştiam, era vizita tulburătoare a lui Jim. Altul era faptul că motanul meu gras, cu pete albe şi negre, Watney, murise în somn acum două luni, şi nu-l înlocuisem; nu mi se părea posibil să-l înlocuiesc. Dar motivul cel mai important era că bărbatul care ar fi putut deveni dragostea vieţii mele trăia în Palo Alto, ca să fie aproape de nevasta lui înstrăinată şi bolnavă mintal şi ale cărei fragile balanţe emoţionale fuseseră date peste cap de propria mea judecată proastă, în timpul unei investigaţii foarte complexe. Neesenţial este faptul că iubitul meu, George Kostakos — care este psiholog şi ar trebui să ştie — nu mă învinuia pe mine pentru colapsul ei. Neesenţial este că el spunea că acest lucru se pregătea de mult. *Eu* mă învinuiam şi umblam cu proverbiala coroană de spini, izolată prin intermediul ei de dezamăgire şi singurătate.

Dar chiar şi coroanele de spini impuse de tine însăţi pot să te înţepe şi să te supere câteodată. Iar resentimentul poate răbufni din când în când împotriva unui fost iubit care era iertător, grijuliu şi onest.

Iar după ani de zile petrecuţi în compania zgârcită a lui

Wat, o casă fără motanul meu nu mai părea „acasă".

Am depus săculeţul cu arma lui Hilderry în seif, apoi m-am dus la frigider ca să pun la rece plăcintele cu cremă luate de la restaurant. Pentru un moment m-am gândit să beau un pahar cu vin, dar dacă beam singură în starea în care eram aş fi putut să ajung la introspecţii periculoase. La Northpoint era o comedie nouă pe care doream s-o văd, iar dacă mă grăbeam puteam să prind spectacolul de după-amiază. Am făcut repede un duş ca să spăl praful din apartamentul lui Hilderly, apoi m-am îmbrăcat cu jeanşii decoloraţi şi un pulover.

Totuşi, înainte de a pleca din casă, m-am uitat în cutia cu bijuterii la mărgelele pe care le ţineam acolo de douăzeci de ani. Sclipeau în lumina târzie a după-amiezii — albastru opalescent, roz, verde şi galben, simboluri ale unei ere care probabil n-a fost deloc atât de veselă sau de inocentă pe cât am crezut-o unii dintre noi.

TREI

Primul lucru pe care l-am făcut luni dimineaţa a fost s-o sun pe Rae Kelleher la All Souls şi s-o pun la curent cu investigaţiile din cazul Hilderly. Mi-a spus că o să înceapă imediat cercetările în privinţa lui Heikkinen şi Taylor.

— Înţeleg că nu apari pe aici pentru un timp, adăugă ea.

— Nu. Vreau să văd ce pot să aflu de la Grant şi Goodhue şi de asemenea am de gând să mă opresc pe la S.F.P.D.[3] să vorbesc despre moartea lui Hilderly cu detectivul care se ocupă de această serie de crime aparent fără sens.

— Detectivul? întrebă cu o voce prefăcută.

Am oftat.

— Exact! Greg Marcus.

— Mi-ai spus că ai luat cina cu el acum două săptămâni. Te vezi iarăşi cu el?

— Luăm cina împreună destul de des de când am trecut amândoi peste amărăciunea despărţirii. Nu-i mare lucru.

— Uimitor cum reuşeşti tu să-ţi păstrezi relaţiile bune cu

[3] San Francisco Police Department — Departamentul Poliţiei din San Francisco

foştii prieteni.

Era să spun: „Cu excepţia lui Jim", dar m-am răzgândit. Rae mi-l prezentase iarna trecută şi ar fi dezamăgită să ştie că ne-am certat. În schimb, am spus:

— Dacă sunt în termeni buni cu Greg asta înseamnă că am relaţii bune şi cu poliţia. Te sun mai târziu.

Apoi am telefonat la filiala locală a lui Thomas Y. Grant Associates; operatorul de la informaţii mi-a comunicat că domnul Grant lucrează acasă şi mi-a dat numărul. Când am sunat acolo şi am cerut o întrevedere, secretara lui Grant s-a grăbit să mă avertizeze că el lucrează numai pentru bărbaţi. I-am spus că problema mea era de ordin personal şi se referea la o moştenire substanţială lăsată lui de către un client de la All Souls. Asta a determinat-o să mă roage să aştept. Când s-a reîntors mi-a comunicat că domnul Grant mă poate primi la zece şi jumătate şi mi-a dat o adresă din Pacific Heights pe Lyon Street care mărgineşte Presidio.

Ultima însemnare din lista mea mintală era să încerc s-o contactez pe Jess Goodhue la KSTS. Coordonatoarea, mi s-a spus, nu va veni la studio până la trei şi jumătate. Mi-am lăsat numele şi numărul de telefon şi i-am comunicat că dacă ea nu mă caută, o să mai încerc eu pe la ora aceea. După ce am pus în furcă receptorul m-am uitat nehotărâtă la el; ar trebui să-l chem pe Greg ca să stabilesc o întâlnire sau pur şi simplu să trec pe acolo? Până la urmă, m-am decis că-i mai bine să stabilesc o oră precisă şi am format numărul pentru interiorul lui de la secţia Criminalistică de la S.F.P.D. Era acolo şi a părut bucuros că mă aude. Când i-am explicat despre ce vreau să vorbesc cu el, m-a invitat la prânz.

— Am putea să încercăm să mâncăm la South Park Cafe, a adăugat el.

— Nu, i-am răspuns repede. South Park, o străduţă ciudată în noul şi elegantul cartier So Ma de lângă Curtea de Justiţie, figurase în investigaţia în care l-am întâlnit şi l-am pierdut pe George Kostakos; îmi evoca încă amintiri dureroase.

— ...Oh, în ordine, a spus Greg. Ei bine, întotdeauna va exista Max's Diner.

— De ce nu ne-am întâlni la tine la birou şi să decidem atunci?

A fost de acord cu mine şi am închis.

M-am dus să mă îmbrac pentru întâlnirea cu Thomas Grant. După puţină gândire am ales un costum de lână gri, cu fusta scurtă şi jacheta lungă la două rânduri — un Chanell superb care, bineînţeles, fusese revoltător de scump, dar care-şi meritase fiecare bănuţ. Este costumul pe care Anne-Marie îl poreclise „costumul schizoid", deoarece este în acelaşi timp practic şi sexy.

Ceaţa persistase de-a lungul week-end-ului şi continua să existe şi în acea dimineaţă. Chiar şi străzile liniştite din Pacific Heights — unde locuitorii sunt de obicei binecuvântaţi nu numai cu bunăstare materială, ci şi cu vreme bună — erau învăluite în ceaţă. Am parcat MG-ul în faţa casei de la adresa pe care mi-o dăduse secretara lui Grant şi am coborât din maşină, tremurând puţin din cauza frigului.

Casa — una din puţinele care aveau în spate terenurile frumos împădurite din Presidio — era mare. Şindrilele maro, geamurile plumburii şi ornamentele negre şi lucioase aparţineau stilului de început de secol douăzeci, care abundă în acea parte a oraşului. O poartă de lemn mare, arcuită, ducea într-o curte pavată cu cărămidă şi umbrită de un copac acacia. Cărămizile fuseseră măturate de orice frunză. Covoare de flori mărgineau curtea mică la baza gardului înalt de lemn. Muşcatele care creşteau acolo erau plantate la intervale precise: erau formale şi băţoase ca şi cum ar fi fost la paradă.

Secretara lui Grant, care m-a întâmpinat la uşă şi s-a prezentat ca fiind domnişoara Angela Curtis, arăta de asemenea formală şi băţoasă. Părul îi era tuns într-un stil care sugera imediat cuvântul „eficienţă"; purta un costum simplu, bijuterii simple de aur şi pantofi practici cu tocuri joase. Cu toate că era cam de vârsta mea, părea o femeie mult mai bătrână. În timp ce o priveam traversând holul mare, cu lambriuri de stejar, ca să-l anunţe pe Gram că am sosit, am încercat — şi n-am reuşit — să mi-o imaginez alergând pe plajă sau râzând, mâncând şi bând împreună cu prietenii, ori făcând dragoste, sau oricare alt lucru pe care femeile normale, pline de viaţă, se bucură să-l facă.

Când domnişoara Curtis a dispărut prin uşa închisă de la dreapta scării centrale, largi, m-am întors şi am studiat împrejurimile. Celelalte uşi erau, de asemenea, închise, ca şi

când Grant ar fi încercat să separe viaţa profesională de cea personală. Pe parchet era un covor roşu chinezesc, iar în centru, sub candelabrul de alamă, era o masă mare ovală, dar în rest nu mai existau mobile, nici decoraţii, nici tablouri pe pereţi. Acest Thomas Y. Grant era un om auster.

Domnişoara Curtis s-a reîntors şi mi-a făcut semn:

— Domnul Grant vorbeşte la telefon, a spus ea. Dacă vreţi să intraţi şi să luaţi loc, vă va acorda în curând toată atenţia.

I-am mulţumit şi am intrat în birou. La prima vedere, camera părea a fi un birou tipic de avocat, cu peretele obligatoriu pe care se afla o bibliotecă plină de tomuri imense, cu biroul obligatoriu de mahon şi mobilă tapisată cu piele. Nu-l puteam vedea pe Grant, deoarece era întors cu spatele la mine, văzându-se doar speteaza înaltă a scaunului şi vorbind la telefon cu voce joasă. Domnişoara Curtis închise uşa în urma mea.

Privind în jur, am realizat că, spre deosebire de biroul tipic al unui avocat, camera nu conţinea nici diplome înrămate, nici certificate sau fotografii ale avocatului împreună cu politicieni sau clienţi proeminenţi. Am zâmbit vag, gândindu-mă că biroul era, de asemenea, diferit de cel al lui Hank, care conţine — printre alte lucruri — o cutie de trabucuri indiene şi un poster cu Uncle Sam[4] cu sloganul *„TE* vreau pentru U.S.Army". Dar apoi am observat că Grant avea obiectele lui specifice şi m- am apropiat de rafturile care flancau şemineul ca să mă uit mai îndeaproape la ele.

Se părea că sunt o formă bizară de sculptură: forme de nerecunoscut, ciudate, contorsionate, făcute din lemn şi metal îmbinate cu pene, smocuri de blană şi fragmente de os. M-am uitat mai atentă la una din ele şi am văzut o pereche de fălci galbene ieşind dintr-o bucată de piele de reptilă; o alta avea gheare — zimţate şi rupte. Un fel de artă primitivă, am bănuit, tulburătoare şi foarte neplăcută.

În spatele meu, Grant încă vorbea. Am trecut în cealaltă parte a şemineului şi am examinat un exemplar care era aşezat izolat, singur pe un raft. Scheletul era o pereche de ţepuşe ruginite, încrucişate, fiecare festonată cu pene de mierloi american. Întinse între ţepuşe erau petice care semănau — dar cu siguranţă nu putea fi — cu pielea umană uscată.

M-am dat înapoi şi în minte mi-a venit o expresie: *trofee şi*

[4] Denumire populară pentru Statele Unite ale Americii

lucruri moarte. O expresie ciudată. Nu-mi puteam aminti unde am auzit-o sau am citit-o.

Am auzit în spatele meu un pas; m-am întors. Thomas Grant se apropia cu mâna întinsă. Pentru moment nu am fost sigură că doresc ca posesorul unor asemenea obiecte de artă dezgustătoare să mă atingă.

Grant era chipeş într-un mod convenţional. Corpul îmbrăcat într-un costum albastru, scump, era îngrijit şi musculos şi am bănuit că nu trebuia să lucreze ca să se păstreze în formă. Avea părul de culoarea oţelului, des şi atât de bine tuns încât nici măcar o şuviţă nu se abătea de la locul ei bine stabilit. Faţa cu trăsături puternice, deşi nu lipsită de riduri, era suplă şi tinerească; singura ei imperfecţiune era o cicatrice zimţată pe obrazul stâng, care-l făcea să arate ca un erou dintr-o melodramă romantică despre onoarea masculină. Altfel, se părea că nimic din viaţa lui nu-l atinsese destul de adânc încât să lase vestigii de durere, amărăciune sau chiarbucurie. În timp ce-mi strângea mâna, am simţit un val visceral de aversiune.

— Văd că te uiţi la fetişurile mele, spuse el.

— Asta sunt?

— Într-un sens strict, nu. Dar un fetiş este un talisman, ceva cu puteri magice. Acestea, cu siguranţă, au puterea de a tulbura.

Ochii lui — gri ca şi părul — au rămas fixaţi pe ai mei în timp ce mi-a lăsat mâna. Expresia lor era vicleană, atotştiutoare; îi plăcea faptul că fetişurile mă neliniştiseră.

M-am îndreptat spre scaunele clienţilor din faţa biroului şi mi-am pus servieta pe unul din ele.

— Sunt vreun gen de artă tribală? am întrebat.

— De fapt, le fac chiar eu.

M-am oprit în timp ce-mi deschideam servieta.

— Dumneavoastră...?

— Da, am un studio în spatele proprietăţii. Poate o să vrei cândva să-l vezi, de vreme ce pari interesată de ele.

— ...Poate. De unde-ţi procuri materialele?

A înconjurat biroul şi s-a aşezat, arătând spre unul din scaunele clienţilor.

— De ici, colo. Bănuiesc că mă poţi denumi un gunoier. Culeg lucruri de pe plajă ori din parcuri.

Lucruri. Înţelegând păsări şi animale moarte sau părţi din

ele. Dumnezeu ştie cum trebuie să le trateze ca să le facă folositoare. Recent, începusem — dar m-am oprit foarte repede — să citesc un articol dintr-o revistă găsită în cabinetul unui dentist, care povestea despre o femeie texană care crease ceea ce denumea ea „arta mortăciunilor de pe şosea"; am întrerupt lectura în punctul în care descria miasmele din peştera unde îşi ţinea ea „materialele de artă", astfel încât cărăbuşii carnivori să le poată curăţa. Mai degrabă decât să fac comentarii asupra hobbyului lui Grant, m-am aşezat şi am început să-mi fac de lucru cu dosarul pe care l-am scos din servietă.

— Domnule Grant, am început.

— Te rog, Tom.

— Tom. Înseamnă ceva pentru tine numele de Perry Hilderly?

Am crezut că observasem o sclipire de recunoştinţă în ochii lui, dar a dispărut atât de repede încât s-ar fi putut să mi-o fi imaginat eu. S-a gândit puţin apoi a clătinat din cap.

— Nu pot să spun că da. Angela — domnişoara Curtis — a menţionat ceva despre o moştenire. Este acest Hil-derman...

— Hilderly...

— Este el cel care a făcut testamentul?

— Da.

— De ce mi-a lăsat mie o moştenire?

— Nu ştiu precis de ce: Hilderly a numit în testamentul lui un anume Thomas Y. Grant, fără să indice care este relaţia dintre ei. Într-o notă pentru avocatul lui spunea că el — avocatul Hank Zahn — va şti cum să-l contacteze pe Grant. Tu eşti singurul Thomas Y. Grant despre care domnul Zahn are cunoştinţă.

Expresia lui Grant deveni nedumerită.

— Îl ştiu pe Hank Zahn după reputaţie. Sunt surprins că el a redactat un testament fără ca, mai întâi, să clarifice relaţia clientului său cu beneficiarul.

— Nu l-a redactat pe acesta. Era un olograf care anula un testament anterior, pe care l-a scris cu trei săptămâni înainte de moarte.

— Când şi cum s-a întâmplat? Adică, moartea lui.

— Săptămâna trecută, pe Geary Boulevard, împuşcat la întâmplare.

— Una din împuşcăturile de la distanţă? Îmi amintesc că am

văzut la televizor că a mai fost încă o victimă, dar nu ştiu detaliile.

Grant închise ochii, ca şi când încerca să-şi amintească ştirile. Când îi redeschise, aveau o expresie de mare uimire.

— Domnişoară... pot să-ţi spun Sharon?

Am încuviinţat.

— Sharon, să fiu al naibii dacă ştiu ce-i toată chestia asta.

— Este posibil ca Hilderly să fi fost vreodată unul dintre clienţii tăi?

— Am o memorie bună a clienţilor mei. Nu a fost.

— Nu cumva l-ai angajat vreodată contabil?

— Asta era? Nu, întotdeauna l-am folosit pe acelaşi om de la aceeaşi firmă, Big Eight.

— De unde eşti tu originar, Tom?

— Durargo, Colorado.

— Şi ai urmat colegiul şi facultatea de drept la...?

— Primii trei ani de pregătire la Boulder, dreptul la Illinois.

— Ai petrecut mult timp în Berkeley?

— Nu cred că am fost acolo de mai mult de douăsprezece ori în viaţa mea. De acolo provenea Hilderly?

— A urmat universitatea până când a fost exmatriculat din cauza activităţilor pe care le desfăşura în cadrul Mişcării pentru Libertatea Cuvântului.

— Mi-e teamă că nu ştiu prea multe despre asta, în afară de ce am citit în ziare cu mult timp în urmă.

L-am privit un moment. În timp ce ochii lui păreau nevinovaţi, iar ţinuta îi era relaxată, am simţit în el un curent subteran de falsitate. După un timp am întrebat:

— Dar despre numele Libby Heikkinen? Îţi este cunoscut?

A clătinat din cap prea repede, îmi trecu prin cap.

— Jess Goodhue? David Arlen Taylor?

— Nici unul. Cine sunt oamenii aceştia?

— Ceilalţi beneficiari. Eşti sigur că nici unul din aceste nume nu-ţi trezeşte vreo amintire?

— Goodhue sună vag cunoscut.

— Este coordonatoare a programelor de ştiri la KSTS-TV.

— Corect. Cred că mi-a luat odată un interviu.

Sentimentul de falsitate încă mă apăsa.

— Nu eşti interesat de valoarea părţii tale din moştenirea lui Hilderly? l-am întrebat.

— Sunt mai interesat de motivul pentru care m-a numit în testamentul său. Dar, da, cât de mare este?

— Partea ta ar fi cam în jur de un sfert de milion de dolari — dacă vei putea dovedi că eşti acel Thomas Y. Grant căruia Hilderly a intenţionat să-i lase banii.

Privirea lui Grant s-a abătut spre o fereastră care dădea către o altă curte pavată cu cărămidă şi spre pilcurile de eucalipţi din Presidio, din spatele zidului. Mult timp încă a rămas tăcut, apoi s-a uitat la mine spunând:

— Mi-e teamă că nu pot să dovedesc asta. Şi ca să fiu cinstit, chiar dacă sunt o grămadă de bani, nu am de fapt nevoie de ei. Înţeleg în ce poziţie dificilă îl plasează asta pe Hank Zahn; bineînţeles că el este nevoit să facă tot ce poate ca să îndeplinească dorinţele clientului. Deci am de gând să propun acest lucru: o să semnez un document prin care renunţ pentru totdeauna la toate pretenţiile la moştenirea lui.

Era un gest la care nu mă aşteptam — şi unul care era total inutil. Acum începeam să suspectez că — în ciuda manierei lui reci — Tom Grant îl cunoscuse pe Perry Hilderly şi îi era teamă că eu o să descopăr natura relaţiei dintre ei.

— Eşti sigur că vrei să faci asta?

— Da. Îl rogi pe domnul Zahn să redacteze documentele?

— Bineînţeles. O să sun ca să stabilesc o întâlnire când vor fi gata.

Am închis dosarul şi l-am pus în servietă.

Grant se ridică.

— Când o s-o faci, roag-o pe Angela s-o programeze pentru sfârşitul după-amiezii; mi-ar plăcea să-ţi arăt studioul meu.

Involuntar, am aruncat o privire spre raftul de lângă şemineu, unde penele mierloiului american se răsfirau peste bucata de piele întinsă şi uscată. Sentimentul meu de dezgust era acum şi mai puternic.

— De vreme ce pari atât de interesată de hoby-ul meu, adăugă Grant.

Ieşind afară în curtea imaculată, mi-am amintit brusc sursa expresiei ciudate care-mi venise în minte mai devreme: era din ultima strofă a unui cântec compus de un dramaturg englez, John Webster, din secolul al XVII-lea, pe care a trebuit să-l memorez pentru una din orele de literatură din liceu. Încă îmi puteam aminti, mai mult sau mai puţin corect, întregul catren:

Deşartă este ambiţia regilor
Care caută prin trofee şi lucruri moarte
Să lase în urmă un nume care dăinuie,
Şi flutură doar plase ca să prindă vântul.

PATRU

Din păcate, Greg a fost obligat să anuleze invitaţia la prânz — fapt care mi-a provocat sentimente contradictorii. Când am ajuns la Criminalistică, unul dintre inspectori — un om pe nume Wallace, pe care-l cunoşteam puţin — mi-a înmânat un braţ de dosare şi m-a condus în biroul lui Greg.

— Locotenentul a spus să le lăsaţi pe birou când terminaţi.

Deci mi-am petrecut ceea ce ar fi trebuit să fie ora mea liberă pentru prânz citind dosarele referitoare la crimele prin împuşcare de la distanţă. În total erau patru, începând din aprilie, ultima fiind cea asupra lui Hilderly din data de 6 iulie. Prima victimă fusese un angajat al unui restaurant care se întorcea seara târziu la locuinţa lui din Outer Mission. Următoarea a fost o asistentă medicală, care ieşea din tura de la patru la douăsprezece noaptea de la Spitalul de copii din Laurel Heights. A treia, un veteran cu pensie de invaliditate, avusese insomnie şi ieşise din locuinţa sa din Outer Sunset ca să se plimbe, cu câteva minute înainte de a fi ucis. Iar apoi a urmat Hilderly. Arma folosită a fost un Magnum 357, iar gloanţele recuperate din cadavre aveau aceleaşi caracteristici balistice. Toate împuşcăturile au avut loc după ora zece seara şi pe străzi era relativ liniştite; chiar şi cea asupra lui Hilderly nu fusese o excepţie, din moment ce aglomeratul Geary Boulevard este aproape pustiu la unu şi jumătate la prânz, ora la care Perry coborâse dintr-un autobuz Muni gol, la colţul lui Third Avenue.

Nu au existat martori oculari la nici una din crime; autobuzul Muni, în cazul lui Hilderly, plecase. Fuseseră intervievaţi familiile, prietenii şi colegii de serviciu ai victimelor, dar anchetatorii nu fuseseră în stare să descopere vreun duşman sau pe altcineva care să aibă vreun motiv să-i ucidă. Informaţiile din dosare arătau că victimele fuseseră mai mult sau mai puţin

cetăţeni integri, oameni comuni care-şi vedeau de treburi obişnuite. Oameni obişnuiţi care s-a întâmplat să fie într-un loc nefast la timpul nepotrivit.

După cum se obişnuieşte în asemenea cazuri, cabinetul primarului oferise o recompensă pentru informaţii care să ducă la prinderea asasinului. Au existat pistele false uzuale, încercări de jecmănire şi telefoane excentrice (incluzând unul în care o femeie pretindea că omorurile au fost făcute de soţul ei, care apoi zburase într-un OZN) care fuseseră primite pe „linia fierbinte" a poliţiei. Spre deosebire de ucigaşii cum ar fi Zodiac, făptaşul n-a contactat nici presa şi nici poliţia. Dacă omorurile continuau, protestele publicului vor deveni mai puternice şi se va instaura panica; presiunea politică asupra departamentului, de pe acum mare, s-ar înteţi.

Am frunzărit dosarele dedicate fiecărei persoane, apoi m-am oprit asupra celui al lui Hilderly, curioasă să aflu unde fusese în noaptea morţii. Exista o declaraţie a patronului său, Gene Carver, de la Tax Management Corporation, în care se spunea că Hilderly lucrase până târziu în acea seară. M-am încruntat; fusese împuşcat cu o săptămână în urmă, cu mult după sezonul aglomerat de impozite. De ce a lucrat până târziu? Apoi am citit mai departe; Hilderly şi şeful său se pregăteau pentru o revizie contabilă din partea I.R.S.[5] asupra unuia dintre clienţii lor importanţi. Carver a declarat că el însuşi a părăsit biroul la prânz, la ora unu, şi i-a propus lui Hilderly să-l ducă acasă; Hilderly a refuzat, spunând că vrea să termine ceea ce a început.

Am oftat şi m-am lăsat pe spate în scaunul lui Greg. Puteam să înţeleg de ce până acum poliţia fusese frustrată de dezlegarea acestor crime. Singurele legături între victimele trăgătorului, pe care ei reuşiseră să le stabilească, erau circumstanţele în care fuseseră împuşcaţi şi gloanţele care se potriveau. În aparenţă, victimele nu se cunoşteau între ele şi aveau puţine puncte comune. Bineînţeles, se ştiau puţine lucruri despre angajatul de la restaurant, care părea să fi fost chiar mai singuratic decât Hilderly, dar faptul că fusese mai mult sau mai puţin un dezrădăcinat a cărui istorie nu s-a putut stabili în întregime îl deosebea şi mai mult de celelalte victime. Împuşcăturile fuseseră într-adevăr la întâmplare. Nu-l invidiam

[5] Internai Revenue Service — fisc

pe Greg pentru cazul ăsta.

După o clipă m-am uitat la ceas şi am văzut că este aproape două. Greg — care fusese chemat la o întâlnire cu şeful departamentului — în mod evident nu se va întoarce pentru încă mult timp. Am folosit telefonul lui ca să văd ce s-a mai întâmplat la All Souls; aflând că nu erau mesaje importante pentru mine m-am decis să-mi iau un hamburger înainte să mă duc la KSTS-TV. În timp ce mă grăbeam spre lifturi prin sala aglomerată a departamentului, am schiţat un rămas bun cu mâna către inspectorul Wallace. Mi-a făcut semn să mă duc la el, dar am dat din cap arătând spre ceas. Stomacul îmi adresa rugi zgomotoase; dacă mai doream să mănânc ceva de prânz, trebuia să mă grăbesc.

Aproape de ora trei am ajuns la studiourile TV de pe Embarcadero, de fapt, în umbra lui Bay Bridge şi doar la câteva cvartale distanţă de locul unde se intenţiona amplasarea unui nou stadion de atletism. Clădirea era masivă, din cărămidă roşie, cu acoperiş plat, pe care erau montate o antenă şi alte utilaje pentru transmisie — era, în fond, o fostă fabrică de pâine care dăduse faliment în anii şaptezeci. Urmele unor şine de tren tăiau trotuarul din faţa clădirii; de partea cealaltă a bulevardului care mărgineşte oraşul de-a lungul golfului erau trei debarcadere — nefolosite acum pentru ambarcaţiuni, în schimb erau dedicate unor oficii ale arhitecţilor şi ale agenţilor imobiliari. În dreapta era staţia de pompieri navali ai S.F.F.D.[6].

Uruitul maşinilor şi al camioanelor de pe pod şi din împrejurimi îneca toate celelalte zgomote; faţadele masive de beton ale debarcaderelor aproape îmi blocau priveliştea spre apă. Ziua — cel puţin în această parte a oraşului — devenise caldă şi însorită. Pe promenada largă de după staţia de pompieri, oamenii stăteau pe bănci sau se sprijineau de balustrada dinspre mare, privind spre Insula Comorii; oameni făcând jogging alergau de-a lungul falezei, majoritatea lor părând nepăsători la frumuseţea împrejurimilor. După ce am coborât din maşină, am privit spre una din navele pilot ale portului trecând în viteză, apoi m-am întors şi am intrat în holul

[6] San Francisco Firemen's Department — Serviciul de pompieri din San Francisco

studioului de televiziune.

Holul era decorat în nuanţe de griuri şi negru metalizat şi acoperit cu fotografii mari ale personalităţilor KSTS. În timp ce-l aşteptam pe recepţioner — care răspundea la telefoane, îi ruga pe unii să aştepte în timp ce le răspundea altora — am studiat fotografia lui Jess Goodhue. Coordonatoarea avea o faţă obraznică, aproape ca de spiriduş, cu păr castaniu lucios, dat spre spate în dreptul frunţii şi al urechilor şi care se ondula doar în jurul umerilor. În ciuda acelui vino-ncoace tineresc — pe care probabil îl considera un atu — fotografia degaja impresia unui caracter puternic. Ochii ei priveau camera candid; privirea lor directă şi forma gurii arătau hotărâre şi inteligenţă. Chiar înainte s-o văd în realitate, am simţit că Goodhue era o femeie care pretindea respect — şi îl obţinea.

Recepţionerul a terminat cu ultima dintre convorbirile restante.

— Pot să vă ajut cu ceva? mă întrebă.

I-am spus că doresc să vorbesc cu Goodhue şi i-am înmânat una din cărţile mele de vizită. A format un interior, a vorbit la telefon şi pe urmă îmi spuse:

— Vrea să ştie în ce privinţă o căutaţi.

I-am spus că este în legătură cu o moştenire lăsată ei de către unul dintre clienţii de la All Souls.

A vorbit iarăşi la telefon, iar apoi a închis.

— Spune că trebuie să verifice câteva texte, dar dacă doriţi să vorbiţi după aceea, în timp ce-şi face machiajul, atunci este în ordine.

— Foarte bine.

— O.K., atunci de ce n-aţi... Se întrerupse şi făcu semn cu mâna unei tinere care intra dinspre stradă, ducând o pungă pătată de grăsime în care avea probabil mâncare chinezească.

— Hei, Marge, o conduci pe această doamnă la redacţia de ştiri şi i-o arăţi pe Jess?

Marge aprobă şi-mi făcu semn s-o urmez; recepţionerul ne lăsă să intrăm pe o uşă de interior care se afla lângă pupitrul lui. Redacţia de ştiri era prima pe stânga pe un hol lung care se întindea în faţă.

Impresia mea iniţială a fost de gălăgie; voci, telefoane, răpăitul maşinilor de scris, cârâitul radiourilor acordate pe banda poliţiei. Pe un perete erau fixate şase monitoare de te-

leviziune care funcţionau, dar sunetul era oprit. De-a lungul ecranelor se perindau imagini spectrale tăcute; Woody Woodpecker, o eroină de serial de după-amiază, Oprah Winfrey; oameni convingători preamărind virtuţile scutecelor pentru bebeluşi, ale spray-urilor şi deodorantelor.

— Prima boxă pe dreapta de la pupitrul de comandă, îmi spuse Marge şi ieşi înapoi pe hol.

Drept în faţa mea era o masă lungă aşezată pe o platformă. La ea stăteau trei bărbaţi şi o femeie — vorbeau la telefon, mâzgăleau notiţe, cercetau monitoarele. M-am uitat spre dreapta şi am văzut un rând de boxe modulare. În timp ce porneam în acea direcţie a trebuit să evit o femeie care târa un sac foarte mare şi umflat şi care făcea semnul victoriei spre pupitrul de comandă.

În prima boxă erau două persoane: o femeie brunetă aşezată într-un scaun rotitor şi un bărbat înalt, colţuros, care era aplecat asupra ei, împungând cu degetul într-o pagină dactilografiată. Faţa femeii nu era vizibilă, dar am presupus că era Jess Goodhue. M-am deplasat din uşa boxei şi m-am rezemat de zid, observând absentă activitatea din redacţia de ştiri. Femeia de care era să mă lovesc se afla la pupitrul de comandă şi vorbea cu un bărbat chel. După o clipă s-a grăbit spre un rând de birouri mai mici, în partea îndepărtată a camerei, a lăsat sacul jos şi-a început să introducă hârtie în maşina de scris. Omul chel s-a ridicat şi s-a dus la un panou, care semăna cu unul de plecări-sosiri din holul unui aeroport, aninat pe peretele din spatele lui. A şters câteva notaţii cu dosul palmei, apoi, cu un creion albastru, a scris altele noi.

Din interiorul boxei s-a auzit o voce — a lui Goodhue, nu la fel de îngrijit modulată ca atunci când transmitea ştirile.

— Nu, Marv, asta trebuie rescrisă. Nu văd cum putem s-o comparăm pe Barbara Bush cu Maica Tereza.

Marv spuse ceva, dar n-am auzit prea bine.

— Nu, *nu* exprim o simpatie politică. În legătură cu chestia asta cred că şi Babs[7] ar fi de acord cu mine.

Bărbatul părăsi boxa fără să mai spună vreun cuvânt şi se îndreptă spre rândul de birouri de pe partea cealaltă a camerei.

— La ce poţi să te aştepţi de la un republican! spuse Goodhue.

---

[7] Apelativ familiar al Barbarei Bush

Aruncând o privire în boxă, am văzut că studia programul şi m-am retras.

După câteva minute se apropie o femeie micuţă, blondă, cu mersul nesigur şi expresia îngrijorată. Se opri în faţa intrării în boxă, ca şi cum se temea să meargă mai departe.

— Jess? Ordinea acestor reportaje — chiar vrei să pui crimele din compasiune înaintea capturării drogurilor şi a noului plan pentru mediul înconjurător?

— Da, vreau. Acolo unde l-ai plasat tu, reportajul îşi pierde impactul.

— Dar...

— Este o ştire importantă, Linda. Este despre... oricum schimbă ordinea.

Linda rămase pe loc, tăcută şi nedecisă.

Goodhue adăugă:

— Şi când o vezi pe Roberta, spune-i că prezentarea capturii drogurilor are nevoie de mai multă forţă — de mult mai multă. Vreau până la ora patru jumătate să fie redactată.

Linda se întoarse repede şi se îndepărtă.

Goodhue îşi spuse cu voce joasă:

— Eşti prea aspră cu ei în zile ca aceasta. Este ceva ce trebuie să te străduieşti să îndrepţi.

Am păşit în uşa boxei şi am văzut că ea se îndepărtase de birou şi îşi întinsese mâinile ca să le dezmorţească.

— Domnişoară Goodhue?

Se uită în sus, apoi pocni din degete.

— Eşti femeia de la firma de avocatură... cum se cheamă?

— All Souls Legal Cooperative.

— Corect. Am auzit de voi. Când eram reporter de teren am realizat o serie de materiale, în exclusivitate, despre serviciile judiciare. McCone, nu-i aşa?

— Sharon McCone.

Se ridică şi veni spre mine, strângându-mi mâna cu putere.

— Spune-mi Jess, aşa face toată lumea. Hai să mergem sus, ce zici? Trebuie să mă aranjez pentru avanpremiera ştirilor de la ora trei cincizeci şi cinci.

— Pentru...?

Se îndreptă prin redacţia de ştiri, spre hol.

— Durează doar un minut. Probabil ai văzut de sute de ori aşa ceva: „Ce veţi putea urmări la ştirile de la ora şase".

— Bineînţeles.

Am urmat-o pe hol. Goodhue nu era tot atât de înaltă ca mine — un metru cincizeci şi şapte faţă de un metru şaizeci şi şapte cât am eu — dar, pasul ei sprinten compensa diferenţa de înălţime. În timp ce bocănea de-a lungul holului cu pantofii cu toc înalt care se potriveau cu rochia cochetă de culoare turcoaz, vorbea neîntrerupt.

— Iartă-mă că te-am făcut să aştepţi, dar totul începe să fie frenetic pe aici şi de acum încolo o să devină chiar înnebunitor. Trebuie să mă machiez, să fac avanpremiera, să revăd iarăşi reportajele cu asistentul meu. Ai ajuns la ţanc totuşi; nimeni, absolut nimeni nu mă deranjează în cabina mea.

La capătul holului era o scară de fier în spirală. Goodhue o urcă, apoi porni pe alt coridor pe lângă camere care zumzăiau de activitate.

— Redacţia sport şi meteo, spuse ea arătând cu mâna. Sunt aproape autonomi faţă de cei de la ştiri.

Aproape de capătul holului, deschise o uşă şi mă invită să intru.

— Şi acesta, spuse, este locul unde mă retrag când am nevoie de singurătate.

Nu era o cameră prea mare: un stelaj lung sub o oglindă înconjurată de becuri; două scaune de răchită, amândouă destul de ponosite; un cuier plin cu haine şi o baie mică, alături. Stelajul era încărcat cu cosmetice. Printre ele se afla o vază cu trandafiri galbeni ofiliţi.

Goodhue închise uşa şi-mi zâmbi fals.

— Ei bine, nu este ca pe Broadway, dar este a mea.

— Eu cred că nici pe Broadway n-o duc chiar aşa de grozav.

— Probabil că nu. Trebuie să te duci la Hollywood ca să obţii chestiile somptuoase.

Se încruntă la vederea trandafirilor ofiliţi, îi luă din vază şi îi îndesă într-un coş de gunoi de sub stelaj.

— Stai jos, în timp ce eu mă machiez, spuse ea trântindu-se pe o bancă din faţa oglinzii. Ce-i chestia asta cu moştenirea?

M-am aşezat pe unul din scaunele de răchită — la început cu precauţie.

— Unul dintre clienţii noştri te-a numit beneficiară în testamentul lui. Perry Hilderly. Îl cunoşti?

Se gândi, ridică o sticlă cu fond de ten şi începu să-l aplice

pe faţă cu mişcări experimentate.

— Numele îmi este cunoscut. Cine este... cine a fost?

— Contabil specializat în impozite. A lucrat pentru o firmă mică din Avenues.

— Stai puţin! Pocni din degete: N-a fost el ultima victimă a pistolarului?

— Corect.

— Straniu. De ce mi-ar lăsa *mie* bani?

— Nu ştiu. A făcut un testament olograf — l-a scris singur, fără ajutorul unui avocat — şi n-a lăsat nici o explicaţie.

— Nu pricep. Ar fi nepotrivit să întreb cât de mult mi-a lăsat?

— Cam în jurul unui sfert de milion de dolari.

Mai mult, mi-am reamintit, dacă Grant nu renunţa la hotărârea de a semna renunţarea pentru moştenirea lui, din moment ce fusese împărţită în mod egal. Mâinile lui Goodhue se opriră brusc, în mijlocul mişcării, lângă linia părului.

— Isuse! De ce Dumnezeu...?

— Speram să-mi poţi spune tu.

Clătină din cap, puse sticla de fond de ten pe stelaj şi deschise o casetă cu fard de obraz. După ce căută o perie într-un colţ, începu să-şi aplice culoarea pe pometii obrajilor.

— Din câte-mi amintesc, nu l-am întâlnit niciodată. Spune-mi mai multe despre el.

— Înainte as dori să-ţi pun câteva întrebări: înseamnă ceva pentru tine numele de Thomas Y. Grant?

— Grant... Tom Grant, avocatul?

— Corect.

— L-am intervievat în legătură cu seria de reportaje pe tema serviciilor judiciare, de care ţi-am spus. Nu aprob această particulară alternativă, dar se potrivea cu tematica. De fapt, am fost surprinsă că el era destul de fermecător.

Am fost tentată s-o întreb ce a crezut despre fetişurile lui Grant, dar, în schimb, am spus:

— Dar despre cineva cu numele de Libby Heikkinen?

— Nu.

— David Arlen Taylor?

— Hm-hm. Cine *sunt* aceşti oameni?

— Cobeneficiari. Hilderly şi-a împărţit averea în patru.

— Acest Hilderly trebuie să fi fost un om bogat.

— Nu în accepţiunea obişnuită. A moştenit nişte bani, i-a investit bine şi n-avea gusturi costisitoare.

— Şi trăia în acest oraş? Bineînţeles că da; îmi amintesc că a fost împuşcat pe Geary, lângă apartamentul lui. De unde era originar?

— Nu ştiu prea multe despre viaţa lui, doar că în perioada Vietnamului a fost unul dintre radicali, unul dintre fondatorii Mişcării pentru Libertatea Cuvântului din Berkeley.

— Berkeley!

Se întoarse brusc spre mine, peria căzându-i din mână.

— Este semnificativ amănuntul?

Îmi ignoră întrebarea.

— Ce-mi poţi spune despre el?

— A fost dat afară de la colegiu; un timp a lucrat pentru o revistă, până când l-au trimis în Vietnam pe post de co-respondent. A stat acolo câtva timp şi a avut un fiu de la o femeie indigenă. Ea şi copilul au fost ucişi într-un bombar-dament, iar Hilderly s-a întors în State. S-a căsătorit, a avut încă doi băieţi, a divorţat şi a trăit foarte liniştit în Inner Richmond până când a fost împuşcat.

Acum Goodhue stătea foarte ţeapănă, cu mâinile încru-cişate în poală, iar peria pentru machiaj o uitase pe podea la picioarele ei.

— Gândeşte-te la chestia asta, spuse ea după câteva clipe. Am comunicat ştirea morţii lui.

În voce avea un tremur ciudat, o emoţie pe care n-o pu-team defini.

— Eşti sigură că nu l-ai întâlnit niciodată?

— Foarte sigură. Mişcarea pentru Libertatea Cuvântului — asta era tocmai pe vremea când m-am născut.

— A început în toamna lui 1964.

Privirea lui Goodhue era vagă, gânditoare. După puţin timp, spuse încetişor:

— M-am născut în ianuarie, 1965.

Am aşteptat, dar cum nu a continuat am spus:

— Îmi pare rău, dar nu te înţeleg.

— Ce încerc să spun este că... acest Perry Hilderly s-ar putea să fi fost tatăl meu.

CINCI

Această afirmaţie a fost atât de neaşteptată îndt mi-a trebuit o clipă ca să-mi formulez replica.

— De ce crezi asta? am întrebat în sfârşit.

— Deoarece, pe atunci, mama mea era la Berkeley.

— La fel cu alte mii de oameni.

— Dar nu. S-a întrerupt, uitându-se la ceas. Drace! Este o poveste lungă şi nu am prea mult timp la dispoziţie.

— De ce n-o începi acum? Pot să aştept sfârşitul, oricât de mult durează.

— Bine.

Se întoarse înapoi cu faţa spre oglindă şi începu să-şi aranjeze părul cu nervozitate.

— După cum ţi-am mai spus, m-am născut în ianuarie '65. Copil din flori.

Se întrerupse, uitându-se spre mine prin oglindă ca şi cum ar fi aşteptat o reacţie. Cum nu a observat vreuna, continuă.

— Mama mea se numea Jenny Ruhl. Era una dintre radicalii campusului, foarte implicată în mişcarea protestatară. Sau aşa am aflat mai târziu.

— Ai cunoscut-o?

Goodhue se întoarse iarăşi spre mine, luminată din spate de strălucirea becurilor din jurul oglinzii. Această lumină estompa planurile şi curburile feţei şi ea părea chiar mai tânără. Când a continuat, vocea ei nu mai era atât de precisă şi de sigură ca mai înainte.

— Oh, am cunoscut-o. Pot chiar să mi-o amintesc — destul de puţin. Dar mă îndepărtez de la cursul povestirii. Oricum, mama mea m-a născut în 17 ianuarie. Pe certificatul de naştere tatăl meu a fost înregistrat ca „necunoscut". Mama provenea dintr-o familie înstărită din Orange County; bănuiesc că mulţi dintre aşa-numiţii revoluţionari proveneau din medii bogate, conservatoare. Din cauza nu ştiu cărui motiv, ea nu le-a spus niciodată părinţilor ei despre mine. În schimb, a folosit alocaţia lunară pe care i-o trimiteau ei ca să mă dea în grija unei familii de oameni în vârstă, aici, în San Francisco, care ţinea o grădiniţă pentru copiii ai căror părinţi nu se puteau ocupa de ei — copii orfani de la leagănele de copii şi alţii ca şi mine. Ben şi Nilla

Goodhue. Ei...

Cineva bătu la uşă. Se auzi o voce de femeie.

— Jess, trebuie să intri în emisie. Grăbeşte-te!

— Isuse, aproape am pierdut avanpremiera! Trebuie să mă grăbesc să ajung sus. Te superi dacă mă aştepţi aici? Nu le plac străinii în studio.

— Sigur. O să aştept.

După ce a plecat, minutele au trecut încet. Mi-am schimbat poziţia în scaunul de răchită — devenise incomod — şi am încercat să corelez afirmaţia lui Goodhue că Hilderly ar putea să fi fost tatăl ei cu ceea ce aflasem. Bănuiam că era posibil ca Hilderly s-o fi conceput, iar apoi a trecut-o în testament din cauza unor mustrări de conştiinţă târzii. Dar asta nu explica banii lăsaţi lui Tom Grant. Iar Heikkinen şi Taylor? Alţi copii pe care nu îi recunoscuse? Putea vreun tânăr să fie atât de prolific — chiar şi în perioada de libertate sexuală a anilor şaizeci?

Când Goodhue reveni, fruntea îi era îmbrobonită de transpiraţie. O şterse cu o batistă şi începu să-şi refacă machiajul.

— N-am întârziat niciodată atât de mult, spuse ea. Niciodată. M-am aşezat în scaun doar cu cinci secunde înainte de start.

— Nu trebuia să te las să-ţi pierzi noţiunea timpului.

— Nu este vina ta. Uite, am poate zece minute la dispoziţie, apoi trebuie să mă duc în redacţia de ştiri şi să trec în revistă reportajele împreună cu asistentul meu. Unde rămăsesem?

— La Ben şi Nilla Goodhue.

— Corect.

Menţionarea celor două nume făcu să-i dispară preocuparea în legătură cu timpul. Peste chip i se aşternu o expresie blândă, melancolică; puse jos tubul de rimei pe care-l folosea.

— Ben şi Nilla. Extraordinari oameni. Iubitori. El era englez, foarte rezervat, cu excepţia ocaziilor când se hârjonea cu noi pe covor. Ea era suedeză — Nilla era prescurtarea de la Gunnilla — şi putea să încălzească o cameră numai cu zâmbetul ei. Locuiau în cartierul Portola. Pe atunci era frumos acolo — oameni muncitori; o mixtură de etnii de bun augur. O mulţime de magazine italiene de delicatese, prăvălii cu mâncare gătită în casă şi pieţe la colţ de stradă. Oamenii aveau grădini de legume, vecinul nostru creştea pui. Acum nu mai este aşa; o

mulţime de găşti violente, gunoaiele din Bayview şi Visitación Valley...

Se întrerupse, ridică iarăşi tubul de rimei, ca şi când şi-ar fi reamintit brusc cât de puţin timp avea la dispoziţie.

— Oricum, continuă ea, acolo am crescut eu, într-o casă mare aşezată la colţul unei străzi, cu încă doi, până la şase copii în preajmă. Ei veneau şi plecau. Eu am rămas.

— Te vizita mama ta?

— Din când în când, până am împlinit patru ani. Îmi amintesc că era drăguţă, dar nu foarte caldă. Când mă ţinea în braţe, întotdeauna mi se părea că-i era frică să nu mă scape pe jos şi să mă spargă. După ce pleca, stăteam mult timp în poala lui Ben sau a Nillei. Nu puteam să înţeleg de ce, dacă ea era mama mea, nu mă ţinea în acelaşi mod ca şi ei.

— Dar tatăl tău? Vorbea vreodată mama ta despre el?

— Nu, dar m-a vizitat o dată. Aveam probabil trei ani jumătate, aproape patru. Am sperat — sau poate doar îmi imaginez că am sperat — că au de gând să mă ia în curând să trăiesc cu ei, dar apoi el n-a mai venit niciodată.

— Poţi să-l descrii?

Clătină din cap.

— Nu pot. De-a lungul anilor, am încercat să mi-l imaginez, dar totul este înceţoşat. Singura impresie pe care o am este că s-ar putea să fie din Southwest, pentru că purta o cravată de şnur. Îmi amintesc că am stat la el în braţe şi m-am jucat cu ea, lovind între ele biluţele de metal de la capetele şnurului.

Mi-am notat în minte să mă interesez de unde era originar Hilderly.

— Deci ştii că mama ta a venit să te viziteze până când ai avut cam patru ani. Ce s-a întâmplat atunci?

În timp ce-mi vorbise de copilăria ei, faţa lui Goodhue se însufleţise. Acum era ca şi cum cineva ar fi răsucit un buton şi ar fi stins lumina. A pus jos tubul de rimei şi s-a aşezat pe marginea celuilalt scaun.

— Ea... a murit.

— Cum?

— Ea... N-am ştiut asta decât după mult timp. Nilla şi Ben mi-au spus doar că a trebuit să plece, dar că nu trebuia să mă îngrijorez deoarece ea mă iubea şi întotdeauna se va gândi la mine. După aceea ei n-au mai vrut să vorbească despre ea şi, ca

să fiu sinceră, fusese o părticică atât de mică din viaţa mea încât, într-un fel, am uitat-o. Dar când eram în clasa a şasea, i-am auzit pe nişte copii din vecini vorbind — copii mai mari, care-şi petrecuseră acolo toată viaţa. De fapt ce s-a întâmplat a fost că ea a avut nişte necazuri — ceva în legătură cu protestele împotriva războiului — şi apoi s-a sinucis.

Am simţit un val de simpatie pentru fetiţa de clasa a şasea care a aflat un fapt îngrozitor într-un mod neplăcut.

— Ce fel de necazuri?

Goodhue clătină din cap.

— Copiii aflaseră doar o parte din poveste — frânturi şi bucăţi de conversaţie, aşa cum aud întotdeauna copiii. Ce mi-au spus mie a fost că mama s-a dus într-o noapte pe plaja Oceanului şi s-a împuşcat în cap. Ben şi Nilla s-au speriat când au văzut asta la buletinul de ştiri. M-am dus la ei şi le-am spus ce am aflat, sperând că nu este adevărat, dar ei n-au vrut să discute acest subiect. Aceea a fost singura dată când m-au dezamăgit. Ani de zile după aceea, după ce amândoi muriseră şi nu mai simţeam că îi înşel, am angajat un detectiv ca să aflu întreaga poveste. Mi-a confirmat verbal că s-a întâmplat aşa cum îmi povestiseră puştii şi a scris un raport. Dar — aceasta-i partea ciudată — ştii ce am făcut?

— Ce?

— Am ars chestia aia nenorocită fără s-o citesc. După toţi acei ani de nesfârşite întrebări şi în ciuda banilor pe care i-am cheltuit cu detectivul, pur şi simplu nu mai doream să ştiu.

Totuşi, detectivii cu reputaţie bună păstrează îndosa-riate, pentru o perioadă de timp, copiile rapoartelor.

— Îţi aminteşti numele persoanei pe care ai angajat-o?

— Nu acum, dar sunt sigură că-l am pe undeva scris.

— Aş dori, dacă nu-i prea mare deranjul, să-l cauţi.

Goodhue se nelinişti puţin.

— De ce? Ai nevoie de el ca să dovedeşti pretenţiile mele la moştenire?

Dat fiind faptul că Hilderly presupusese că Hank o să ştie cine era ea, plus că numele ei era unul relativ neobişnuit, puteam să fiu aproape sigură că ea era adevărata Jess Goodhue. Totuşi, am răspuns cu prudenţă:

— Ar ajuta. Şi, de asemenea, m-ar ajuta pe mine să înţeleg de ce Hilderly a scris un asemenea testament.

— De ce este atât de important pentru tine?

Am ezitat, apoi am optat pentru răspunsul pe care am intuit că Goodhue — ca reporteră — l-ar înţelege.

— Sunt o căutătoare a adevărului. Trebuie să ştiu. Mă aprobă.

— Eşti ca şi mine. O să caut mâine numele şi o să ţi-l comunic. Părea nepăsătoare de cât timp trecuse, deci mi-am continuat întrebările profitând de timpul pe care-l mai aveam.

— După ce mama ta... a murit, ce s-a întâmplat cu tine?

— Nimic. Am rămas cu Ben şi Nilla. Eram acolo neoficial; departamentul de asistenţă socială nu avea nici o idee că existam. Tot aşa şi familia mamei mele, iar tatălui meu, evident, nu-i păsa. Ben şi Nilla m-au crescut ca pe copilul lor. Mi-am luat numele lor. Ben a murit când aveam cincisprezece ani; pur şi simplu s-a prăbuşit la micul dejun. Asta aproape că a ucis-o şi pe Nilla. Ea s-a retras, a închis grădiniţa, nu a mai avut grijă de alţi copii. Până la urmă, eu am rămas tot ce avea ea.

— N-au fost niciodată prea mulţi bani. Chiar şi cu ceea ce plăteau cei de la asistenţa socială pentru îngrijirea copiilor vitregi, treburile au mers greu. La şaisprezece ani am renunţat la şcoală ca s-o pot întreţine pe Nilla. Mi-am găsit o slujbă de fată la toate la o companie de aprovizionare, iar ei mi-au asigurat pregătirea de secretară. Când aveam optsprezece ani, a murit Nilla — i-a cedat inima, din mai multe motive. Mi-am părăsit slujba şi cartierul Portola. M-am mutat în centrul oraşului şi am obţinut o slujbă de secretară aici, la KSTS. După un an şi jumătate, i-am convins să mă lase să-mi încerc mâna ca redactor. Apoi treaba de reporter de teren a venit destul de repede. Şi acum sunt aici.

Îşi desfăcu braţele ca şi când ar fi vrut să îmbrăţişeze cabina meschină, întregul studio, viaţa ei reuşită. Dar pentru mine arăta ca o fetiţă a cărei mamă fusese drăguţă, dar nu foarte caldă, care-şi căutase părinţi înlocuitori care să ştie cum să îmbrăţişeze un copil.

— Jess, spune-mi un lucru: *vrei* să ştii dacă Perry Hi-derly a fost tatăl tău?

Îşi încrucişă iarăşi mâinile, iar buzele i se subţiară. După un moment spuse:

— Ştii că vreau. La început, după ce a murit Nilla, eram înnebunită să aflu cât mai multe despre părinţii mei. Am luat

legătura cu familia mamei în sudul Californiei; dar ei nu doreau să aibă de-a face cu mine, nici măcar nu credeau să sunt fiica lui Jenny Ruhl, pretindeau că certificatul meu de naştere este fals. După aceea am angajat detectivul. Dar apoi — ei bine, ţi-am spus ce am făcut cu raportul!

— De ce simţi altfel acum?

— Deoarece Perry Hilderly mi-a lăsat bani. O mulţime de bani. Asta trebuie să însemne ceva.

Nu eram sigură. Cel puţin, nu însemnau toate acele lucruri bune pe care şi le imagina ea. Vinovăţii şi datorii neplătite, am descoperit, nu înseamnă neapărat dragoste pentru persoana căreia i s-a făcut un rău.

Goodhue trebuie să-mi fi simţit îndoielile deoarece se ridică brusc.

— Uite, trebuie să mă duc jos, în redacţia de ştiri. O să caut numele detectivului şi o să te sun.

I-am dat una din cărţile mele de vizită. A pus-o în buzunar, şi-a verificat machiajul pentru ultima oară şi m-a condus afară din cabină. Pe drum am întrebat dacă există vreun telefon pe care l-aş putea folosi, iar Goodhue m-a condus la unul din birourile libere din redacţia de ştiri. Am sunat la All Souls, l-am găsit pe Hank încă acolo şi i-am raportat noutăţile.

— Foarte curios, remarcă el când am terminat. Nu prea se potriveşte cu ce ştiu eu despre Perry. Nu pot să mi-l închipui abandonându-şi propriul copil.

— I-ai comunicat fostei lui soţii noutăţile despre faptul că fiii ei nu vor moşteni nimic?

— Da. Nu a părut foarte supărată. În aparenţă, ea şi noul ei soţ o duc foarte bine. A fost bucuroasă totuşi în legătură cu lucrurile personale — spunea că ar fi frumos pentru băieţi să aibă ceva care să le amintească de Perry.

— Mi-ar plăcea să vorbesc cu ea. Dacă cineva ştie ceva despre trecutul lui Hilderly, atunci ea este. Îmi dai numele ei şi numărul de telefon?

— Sigur.

Urmă o pauză, apoi îmi dădu informaţiile.

— Nu cumva ai de gând să te duci în Danville în seara asta?

— Dacă mă primeşte, da.

Hank tăcu.

— O, Doamne, petrecerea ta pentru Anne-Marie! Aproape

am uitat.

— Uite, nu-ţi face griji în privinţa asta. Du-te s-o vezi pe Judy Fleming şi vino la mine mai târziu. Dar trebuie să vii.

— O să vin, promit. Rae este acolo?

— A plecat acum cincisprezece minute. M-a rugat să-ţi spun că a găsit ceva despre Heikkinen; o să-ţi spună în seara asta.

— Bine. Păstrează nişte chili cald pentru mine.

Am închis şi am sunat-o pe Judy Fleming, fosta doamnă Hilderly, în exclusivistul cartier Blackhawk din East Bay. A fost cordială şi a acceptat să mă primească dacă nu mă deranja să conduc până acolo prin traficul de la ora de vârf. I-am spus că ajung la ea cât de repede posibil.

În timp ce traversam redacţia de ştiri, îndreptându-mă spre hol, m-am uitat spre boxa lui Goodhue. Coordonatoarea stătea iarăşi la birou, lângă asistentul ei, Les Gates.

Gates, pe care l-am recunoscut de la nenumărate buletine de ştiri, prezenta un articol care se afla în faţa lor. Goodhue a aprobat şi a răspuns, dar expresia feţei ei era neatentă. Când am trecut pe lângă boxă, s-a uitat în sus şi i-am simţit privirile care m-au urmărit până la uşă.

ŞASE

Blackhawk, cartierul nou în care locuiau acum fosta nevastă şi fiii lui Hilderly, de mult mi se păruse a fi un fenomen care se putuse întâmpla numai în ultimele decade ale secolului al XX-lea. Este o enclavă exclusivistă de vile construite la comandă, cuibărite pe dealurile de la poalele muntelui Diablo şi izolate de lumea de afară prin ziduri înalte, un detaşament de pază privat şi facilităţi de recreare care fac sigur ca nici un rezident să nu trebuiască să-şi caute distracţiile în alte părţi. Totul este proiectat pentru confortul proprietarilor foarte ocupaţi, majoritatea cu grija să facă averi în domeniul parcurilor industriale care acoperă fostele ferme de lângă San Ramon. Un cumpărător poate să achiziţioneze o casă complet mobilată, dotată până la ultima linguriţă şi prosoape pentru oaspeţi; supermarketul local este plin de ceasuri care arată timpul în oraşele importante cum ar fi Londra, New-York, Tokio — probabil, ca aceia care fac

cumpărături să se poată grăbi acasă să-şi sune agenţii de bursă înainte de a se închide bursele. În timp ce blackhawkienii s-ar putea să aprecieze şi chiar să aibă nevoie de aceste rafinamente, mie mi se pare că este ceva depresiv în aceste locuri unde greutăţile vieţii au fost atât de diminuate şi de estompate.

După ce am fost admisă de gardianul de la una din porţi, am trecut pe lângă o mulţime de vile impunătoare aşezate pe domenii destul de mari, în drum spre casa Flemingilor. Aceasta era construită într-un stil arhitectonic ce se voia a fi Tudor şi avea, în curtea din faţă, un stejar imens. Am parcat lângă bordura trotuarului şi am mers pe aleea, pavată cu lespezi de piatră, care tăia în două peluza proaspăt tunsă. Când Judy Fleming a deschis uşa, am recunoscut-o ca fiind versiunea mai în vârstă a femeii din albumul de fotografii al lui Hilderly; părul castaniu scurt era acum înspicat, iar ea nu mai era grăsuţă, faţa ei având acea expresie sfrijită dată de desele cure de slăbire. M-a salutat cu bunăvoinţă şi m-a condus prin casa ei dimatizată spre o cameră de zi uzuală ale cărei ferestre dădeau spre o piscină plină cu adolescenţi zgomotoşi. Camera, un spaţiu pentru cină şi bucătăria erau legate între ele şi dădeau o impresie de degajare, care lipsise din celelalte camere prin care trecusem până acolo.

Doamna Fleming mi-a făcut semn să mă aşez pe o canapea, mi-a oferit cafea — pe care am acceptat-o — şi s-a dus s-o toarne dintr-un filtru aşezat la bar. A ezitat, apoi şi-a turnat şi ei într-o cană.

— N-ar trebui, a spus. Beau prea multă. Dar ţin cură de slăbire şi mă ajută să rezist.

În timp ce ea se aşeza într-un balansoar în faţa mea, m-am gândit că arăta foarte obosită. Cearcănele albastre din jurul ochilor erau mai pronunţate în lumina de după-amiază care era filtrată de uşile de sticlă din spatele ei, iar mişcările îi erau parcă epuizate, aproape greoaie. Am bănuit că epuizarea ei provenea mai degrabă de la regimul alimentar decât de la moartea fostului ei soţ şi de la testamentul modificat.

Dinspre piscină s-a auzit un hohot de râs — atenuat de uşile închise —, iar copiii au început să bată din palme; doi dintre băieţi tocmai o aruncaseră în apă pe o fată care se zbătuse din răsputeri. Doamna Fleming zâmbi şi spuse:

— Este reconfortant să-i auzi pe copii râzând prin preajmă. Ultima săptămână a fost cam posomorâtă. Băieţii mei nu erau prea ataşaţi de Perry — din vina lui, nu a mea sau a lor —, dar moartea lui şi acum treaba asta cu noul testament au fost destul de supărătoare.

— De ce a dorit să se îndepărteze de fiii lui?

— Aşa era el. A fost unul din motivele pentru care am divorţat. De fapt, motivul principal. Făcu o pauză. Totuşi, întotdeauna l-am iubit pe Perry. Din cauza asta îmi vine atât de greu să trec peste faptul că i-a dezmoştenit pe băieţi.

— Hank Zahn a avut impresia că nu-ţi pasă de bani.

— De bani, nu. Ce mă tulbură este nepăsarea lui Perry şi... *inexplicabilitatea* gestului pe care l-a făcut.

— Până acum am reuşit să-i găsesc pe doi dintre noii beneficiari ai averii lui Perry — Thomas Y. Grant şi Jess Goodhue. Ţi-a vorbit vreodată de vreunul dintre ei?

A clătinat din cap.

— Dar despre David Arlen Taylor, Libby Heikkinen sau Jenny Ruhl?

— Nu cunosc nici unul din aceste nume. Sunt sigură că mi-aş aminti dacă i-aş fi cunoscut sau aş fi auzit de ei.

— Ei bine, nici unul dintre cei doi cu care am vorbit nu pretinde că l-ar fi cunoscut pe Perry sau că înţeleg de ce i-ar fi numit el în testament. Poate că atunci când îi voi găsi pe Taylor şi Heikkinen, ei or să facă lumină asupra motivelor. Cealaltă persoană de care am amintit, Jenny Ruhl, a fost mama lui Jess Goodhue. Goodhue crede că este posibil ca mama ei să-l fi cunoscut pe Perry la Berkeley.

— Asta a fost cu mult timp înainte să-l cunosc eu.

— Când l-ai întâlnit şi unde?

— La Universitatea S. F. State, după ce s-a întors din Vietnam. Eu aveam doar nouăsprezece ani; el era cu câţiva ani mai mare şi mă intriga foarte tare. Un bărbat distant, tăcut, *hăituit,* care pierduse o soţie şi un copil. Credeam că-l pot ajuta, că-l pot determina să se găsească pe sine. Cât de naivă am fost!

— Înţeleg că a rămas distant.

— Da. Doar după ce s-a născut primul băiat, Kurt, am înţeles cât de distant. Îmi amintesc că îl priveam pe Kurt şi mă întrebam cu care dintre noi doi va semăna mai mult — cu Perry sau cu mine. Şi atunci am realizat că, de fapt, nu ştiu aproape

nimic despre omul care-i era tată.

— Te referi la ce gândea şi simţea el sau la detalii biografice?

— La amândouă. O, când ne-am cunoscut mi-a schiţat nişte date cronologice, dar au fost doar în linii mari, fără substanţă.

— De unde era Perry originar?

— Albuquerque.

M-am gândit la cel care o vizitase pe Jess Goodhue şi care purtase o cravată de şnur.

— Îţi vorbea de copilăria lui?

— Mai mult decât despre altă perioadă din viaţa lui. Părea că a fost destul de normală. Nu l-am întâlnit niciodată pe tatăl lui; a murit când Perry era în liceu. Mama lui s-a recăsătorit şi apoi a călătorit foarte mult; am întâlnit-o doar o dată. Era foarte sociabilă, deci oricum el n-a moştenit de la ea caracterul rezervat.

— Şi ai divorţai de Perry acum zece ani?

— Luna viitoare se împlinesc zece ani. Spre sfârşit, locuiam în Pacifica. Cumpăraserăm o casă. Perry s-a mutat cu serviciul în oraş. Lucra până târziu — premeditat, am crezut. Nu pentru că nu îi iubea pe băieţi sau pe mine; pur şi simplu, nu putea să facă faţă intimităţii vieţii de familie. Până la urmă, începuse să semene mai degrabă cu ceaţa, care vine şi dispare pe neaşteptate, decât cu un soţ sau un tată. M-am simţit de parcă nu m-am ridicat la nivelul aşteptărilor lui atunci când l-am părăsit, dar el a părut mult mai uşurat. Cred că se săturase până peste cap de căsătorie şi de familie.

Acest gen de individ care nu vrea să se implice, pe care-l descria doamna Fleming, nu se potrivea deloc cu tânărul plin de umor şi voie bună din zilele furtunoase de la Berkeley. Chiar şi omul pe care Hank l-a întâlnit în Vietnam a părut mult mai legat de ceilalţi. M-am întrebat dacă nu cumva moartea femeii şi a copilului pe care l-a avut acolo îl schimbaseră. Dar chiar şi când aceştia mai trăiau încă, Hilderly fusese foarte închis în privinţa anumitor aspecte.

— După divorţ, l-ai mai văzut pe Perry?

— Foarte rar. Îi lua pe băieţi în zilele lor de naştere ca să-i ducă în oraş sau la grădina zoologică, ori la un meci. De Crăciun le trimitea cadouri — de obicei nepotrivite pentru vârsta lor — şi îi suna. Dar la asta se reducea tot

Greşisem când mă gândisem că Judy Fleming ar cunoaşte ceva folositor despre trecutul bărbatului ei.

— Ştiu că ţi se pare inexplicabil că Perry şi-a schimbat testamentul, am spus, dar te-aş ruga să te mai gândeşti la întâlnirile pe care tu şi copiii le-aţi avut cu el în ultimul an. A fost ceva în comportarea lui care măcar să sugereze vag că ar putea să facă aşa ceva?

Căzu pe gânduri, mototolind în palme materialul fustei.

— Îmi vine în minte o întâmplare. Perry s-a purtat ciudat... dar poate că ar fi mai bine să-ţi povestească Kurt despre asta. El era acolo, eu nu.

Se duse la uşa de sticlă, o deschise şi chemă pe unul dintre băieţii de lângă piscină. El porni spre casă, ştergându-se din mers.

Având în jur de şaisprezece ani, Kurt semăna foarte bine cu tatăl lui din pozele de tinereţe. Era înalt şi deşirat, dar avea o graţie înnăscută; părul îi era blond, ondulat şi destul de lung. Mi-a strâns mâna şi m-a salutat cu o siguranţă neobişnuită pentru un copil de vârsta lui.

După ce s-au făcut prezentările, Kurt s-a aşezat înconjurându-şi cu braţele genunchii goi.

— Povesteşte-i domnişoarei McCone despre ziua ta de naştere pe care-ai petrecut-o cu Perry, îi spuse mama lui. Spre mine adăugă: Nici unul dintre băieţi nu se simţea atât de apropiat de el ca să-i spună „tată". Aşa îi spuneam soţului meu, Perry.

— Adică să-i spun despre chestiile ciudate? întrebă Kurt. Judy Fleming aprobă.

— Bine. S-a întâmplat la mijlocul lui iunie, într-o sâmbătă. Am plecat în oraş cu BART-ul şi ne-am dus la un meci al Giantilor. Perry era cam tăcut. Am crezut că asta era din cauza cadoului pe care mi-l dăduse — un joc video care era de fapt pentru copiii mici —, iar eu nu m-am entuziasmat prea tare. Kurt se opri, uitându-se la mama lui. Întotdeauna făcea aşa. Îţi aminteşti anul în care mi-a adus de Crăciun ursuleţul Koala imens. Aveam treisprezece ani!

Doamna Fleming zâmbi.

— O.K., continuă Kurt, după ce s-a terminat meciul am pornit spre casă şi ne-am oprit în Walnut Creek, la un restaurant mexican. Perry a început să bea cocteiluri margari-tas. Acolo le

fac foarte tari. Aruncă iarăşi o privire spre mama sa. Sau cel puţin aşa mi s-a spus. Perry a băut patru. După al doilea a început să-şi dea drumul, un fel de... care era cuvântul pe care tocmai l-am învăţat? Flecăreală.

Părea să savureze noul cuvânt; gura lui îl rostise ca şi cum ar fi gustat fiecare silabă.

— Despre ce? am întrebat.

— Tot felul de lucruri. A început prin a mă întreba dacă m-am decis ce colegiu vreau să urmez, dar înainte să pot să-i răspund mi-a spus că deciziile pe care oamenii le iau când sunt tineri sunt foarte importante, că una proastă poate să-ţi schimbe tot cursul vieţii. Mi-a spus că şi o decizie bună se poate întoarce împotriva ta mai târziu, chiar dacă ştii că ai făcut ceea ce trebuia să faci.

— Asta sună ca un sfat obişnuit al unui tată către fiul lui.

— Tu nu l-ai cunoscut pe Perry. El nu se-nghesuia cu sfaturile. Oricum, a început să-mi povestească despre seminarul la care-l trimiseseră cu câteva luni în urmă cei de la serviciu. Spunea că nu dorise să se ducă, dar că fusese unul din cele mai bune lucruri care i se întâmplaseră în viaţă. „Mi-a schimbat viaţa" mi-a spus. „Ştiu acum ce trebuie să fac ca să redevin cel de dinainte."

— Astea au fost exact cuvintele lui?

— Mai mult sau mai puţin.

— Ce fel de seminar a fost?

— Nu mi-a spus şi nu puteam să întreb; pe atunci devenise cu *adevărat* straniu. Apoi a continuat... ei bine, ce a spus a fost: „Nu poţi să te pedepseşti că nu ai fost capabil să controlezi consecinţele acţiunilor tale". Şi alte lucruri de acest gen.

Mie mi se părea că Hilderly încercase să prezinte teoriile unui sociolog — şi nu s-a descurcat prea bine.

— Altceva?

— Hm, alte teorii despre idealuri. Cum ar trebui să ţi le păstrezi, dar cum câteodată trebuie să abandonezi unele din ele ca să le salvezi pe cele mai importante. Iar apoi a trecut la vinovăţie şi căinţă. Între timp, eu încercam să-mi mănânc enchilada, iar el sorbea din margaritas şi vorbea ca şi cum ar fi renăscut.

— Poate că se *implicase î*n vreo religie; sunt multe secte prin zonă.

Kurt avu dubii în legătură cu această sugestie.

— Nu-mi pot imagina aşa ceva, spuse mama sa. Perry era un ateist convins.

— Ce a mai spus? îl întrebai pe Kurt.

— Nu prea multe care să aibă sens. M-a îngrijorat; nu-l văzusem niciodată aşa. Cum spunea mama, nu eram foarte ataşat de Perry, dar era un om bun şi nu-mi plăcea să-l văd cum pierde contactul cu... realitatea. Ce crezi, poate că avea o cădere nervoasă şi de aceea a făcut testamentul acela straniu?

— Poate.

Mi-am notat să-mi amintesc să-l întreb pe patronul lui Hilderly, despre seminarul la care luase acesta parte în mai.

— Ei bine, spuse Kurt, orice l-ar fi determinat s-o facă rebuie să fi fost ceva serios. Ştiu că ne iubea, pe mine şi pe fratele meu, chiar dacă în majoritatea timpului era parcă pe altă planetă.

Până acum Kurt fusese foarte detaşat când povestise despre ultima cină cu tatăl său, dar în timp ce vorbea vocea începuse să-i tremure. Se întoarse spre mama sa.

— Îmi doresc să fi putut să fac ceva — ştii, să-i comunic că ţin la el.

— Kurt, el ştia asta, interveni Judy Fleming.

— Dar ar fi trebuit să fac *ceva.* Îmi pare rău acum că în toţi aceşti ani nu am fost în stare să fiu un copil mai bun pentru el.

Judy se duse repede spre el şi îl îmbrăţişă.

— *Ai fost* un copil bun. Ai fost cel mai bun, în circumstanţele date.

Ea ar fi putut foarte uşor să stingă regretele lui Kurt, arătându-i că Perry nu fusese un tată prea bun, dar alesese opţiunea dificilă şi refuzase să discrediteze memoria fostului soţ. Poate că, aşa cum spusese ea, nu se ridicase la aşteptările lui Hilderly atunci când divorţase, dar acum, la sfârşit, nu-l dezamăgise.

ŞAPTE

Pe drumul de întoarcere spre oraş m-am oprit la un K-Mart, ca să cumpăr o felicitare şi o fucsie agăţătoare pentru Anne-

Marie. Când am ajuns la casa unde ea şi Hank aveau un apartament în Twenty-sixth Street, în Noe Valley, era aproape ora zece şi ceaţa învăluise iarăşi San Francisco-ul. Am urcat pe veranda din faţă, fucsia atârnându-mi în mână, şi am trecut în revistă şirul de cârlige pentru flori pe care Anne-Marie îl instalase în faţa uşii apartamentului ei de la primul etaj; unul era liber, iar spaţiul era tocmai potrivit pentru cadoul meu. M-am întors, dând din cap cu satisfacţie, dar ceva de vizavi mi-a reţinut privirile. M-am uitat înapoi. Nu era nimeni acolo, cel puţin nu se distingea nimic, iar tot ce auzeam erau zgomotele îndepărtate ale traficului şi nişte voci la capătul străzii.

După câteva secunde m-am întors iarăşi, amintindu-mi conversaţia pe care o avusesem sâmbătă cu Hank, când el îmi descrisese sentimentul paranoic că cineva se ascunde undeva prin preajma lui All Souls. „Nervii" i-am spus. „Suferinţă tipic urbană", a răspuns el. Amândoi aveam dreptate. M-am apropiat repede de uşă şi am sunat.

Anne-Marie şi Hank fac parte dintre acele cupluri care, odată căsătoriţi, descoperă că nu pot să trăiască împreună. Ea este cusurgie, el dezordonat Ea pune mare preţ pe un orar strict, el prosperă în haos. Până la urmă, au rezolvat problema ocupând apartamente separate în aceeaşi clădire — îndeajuns de distanţaţi, totuşi foarte apropiaţi.

Clopoţelul sună, am deschis uşa şi am urcat scările înguste. Aerul era încărcat de mirosul de chili — o aromă care în trecut m-ar fi făcut să mă strâmb deoarece reţeta secretă a lui Hank era una pe care el ar trebui s-o ducă cu el neîncercată în mormânt. Dar, iarna trecută, Anne-Marie o criticase într-un acces de furie, iar eu am încurajat-o şi, de atunci, Hank făcuse un susţinut şi destul de reuşit efort ca s-o îmbunătăţească. Nu că avea vreo importanţă: nimeni nu mergea la Hank pentru mâncare. Ne duceam pentru compania şi conversaţia plăcute.

Mi-am agăţat haina şi geanta în cuierul din hol şi m-am îndreptat spre partea din spate a apartamentului. Hank inversase ordinea tipică a camerelor, transformând salonul din faţă în dormitor şi unindu-le pe celelalte într-un spaţiu de primire care se termina în bucătărie. Acolo i-am găsit pe el şi pe cei trei oaspeţi care mai rămăseseră, împrăştiaţi pe sofa, având în mână ceşti de cafea sau pahare cu vin.

Anne-Marie stătea aproape de uşă. M-am îndreptat spre ea

şi i-am pus în braţe fucsia şi felicitarea.

— La mulţi ani!

— Mulţumesc! Mă bucur că ai putut să vii.

A examinat planta, apoi a deschis plicul. De când nu o mai văzusem, îşi tăiase părul lung şi blond, iar tunsoarea scurtă, obraznică, îi scotea în evidenţă delicateţea nasului lung şi elegant şi obrajii parcă sculptaţi. Tunsoarea era ultima dintr-o serie de schimbări din viaţa ei, cea mai uimitoare fiind faptul că-şi întrerupsese pentru o perioadă neprecizată activitatea de la All Souls, ca să lucreze pe post de avocat consultant pentru o mare organizaţie de ecologişti. Mă întrebam ce determinase această schimbare, dar până acum nu avusesem un moment prielnic s-o întreb.

Anne-Marie râse la vederea felicitării — care compara viaţa noastră cu cozile lungi de la supermarketuri la ora închiderii — şi i-o întinse lui Hank. El dădu aprobator din cap şi i-o trecu lui Rae, care stătea în celălalt capăt al canapelei. Willie Whelan, îmbrăcat în obişnuita vestă de piele şi haine de cowboy, stătea tolănit lângă ea, cu capul sprijinit de umărul ei. Am observat că era ceva în neregulă cu faţa lui — arăta umflată. Ridică o mână moale spre mine, apoi o lăsă să cadă înapoi pe canapea.

Înainte să pot întreba ce era cu Willie, Hank se ridică, insistând să merg în bucătărie ca să mănânc nişte chili. L-am urmat acolo şi am văzut pe aragaz un castron cald. În timp ce el îmi punea mâncarea în farfurie, am mers la un dulăpior, mi-am luat un pahar pentru vin şi m-am uitat în frigider, oftând când am găsit acolo doar o cutie de vin mediocru pe care îl preferă Hank pentru că este foarte convenabil. În timp ce-mi umpleam paharul, am spus:

— Trebuie să discut cu tine despre cazul Hilderly

— Acum?

— Mâine dimineaţă este foarte bine.

— O să fiu la tribunal până la prânz.

— Atunci o să vorbim după aceea. M-am întrerupt deoarece intrase Rae.

Privind-o în seara asta pe asistenta mea, a trebuit să recunosc că noua prietenie cu Willie făcea minuni pentru ea. Faţa ei rotundă şi pistruiată radia, iar comportarea ei era relaxată şi nonşalantă. Anul trecut, când începuse să lucreze pentru mine, avea o mulţime de probleme: încerca să scape de un soţ imatur

şi posesiv; mergea la psihiatru şi multe altele, iar acum o prietenie nouă o făcuse să înflorească. Începuse chiar să se îmbrace mai bine — cu toate că garderoba ei de fiecare zi conţinea încă blugi şi tricouri lăbărţate. Astă-seară îşi pusese pantaloni de catifea în culoarea părului ei ruginiu, iar bluza era Liz Claiborne. Observă privirile mele admirative şi spuse:

— Macy's. Am luat-o pe credit. Willie m-a convins cât de bine trăieşti când cumperi pe credit.

— E bine, atâta timp cât nu te convinge cât de uşor este să dai faliment. Dar serios, arăţi superb.

— Mulţumesc. Ascultă, am început cercetările pentru găsirea moştenitorilor.

— Hank spune că ai găsit ceva despre Heikkinen.

— Da. N-am primit încă un răspuns de la prietena ta de la DMV — era foarte ocupată, iar computerele lor erau întrerupte astăzi. Dar am trecut pe la statistica populaţiei şi am găsit un certificat de căsătorie al lui Heikkinen cu Glen A. Ross, din 1978.l-am transmis prietenei tale numele nou şi ea mi-a spus că o să încerce să ne dea informaţii mâine la prânz.

— Bine. Nimic despre David Arlen Taylor?

— Nu. Dacă dosarele DMV nu conţin nimic, vrei să lărgesc căutările la statisticile populaţiei din alte districte?

— Da. Încearcă pentru început Alameda, Marin, Contra Costa şi San Mateo. Ştiu că asta înseamnă să călătoreşti mult, dar o să rezolv eu treburile de la birou.

— Nu cred că o să ai multe de făcut. Biroul meu este liber de dosare şi se pare că suntem într-o perioadă neaglomerată. Ar trebui să mă înlocuieşti totuşi în privinţa lui Willie.

Hank îmi întinse o farfurie cu chili şi zâmbi viclean — deoarece era foarte fierbinte sau pentru ce tocmai spusese Rae, nu-mi dădeam seama.

— Ce înseamnă asta? Oricum, ce s-a întâmplat cu Willie? Arată ciudat.

Acum zâmbi Rae.

— Willie a fost azi-dimineaţă la dentist ca să-i scoată toate cele patru măsele de minte. M-a sunat din oră în oră ca să se jelească şi bănuiesc că tot aşa o să facă şi mâine. Totuşi, în seara asta nu vorbeşte prea mult; nu a putut să mănânce de cină, deci a băut.

— Asta înseamnă că este prea amorţit ca să repete ultima

reclamă pentru Bijuteriile Mart?

— Ai priceput.

— Mulţumesc lui Dumnezeu.

Willie devine puţin frenetic în legătură cu succesul lui de la televiziune şi destul de frecvent repetă performanţele de la reclame pentru cei din jur.

Ne-am întors în camera de zi şi m-am aşezat în locul meu preferat, pe podea, lângă măsuţa pentru cafea, cu farfuria cu chili (Hank greşise ceva când a gătit — prea mult sos picant, m-am gândit) şi paharul cu vin în faţa mea. Observând pe măsuţă o cană cu espresso, mi-am amintit că Jack Stuart, specialistul nostru în dreptul criminalistic, era un fan al acestei cafele şi am întrebat:

— De ce a plecat Jack aşa de repede?

— Trebuia să meargă la Curtea de Justiţie. Clientul ăla iranian a fost iarăşi arestat; a împuşcat un puşti care, pretinde el, încerca să fure bere din magazinul lui. Din fericire, nu l-a nimerit.

— Bietul Jack. Dar Ted? Nu spuneai tu că vine şi el? Toate chipurile se posomoriră.

— Ted n-a putut să vină, spuse Anne-Marie. Harry, prietenul lui, a murit.

— O, nu!

Am lăsat lingura jos, tot apetitul dispărându-mi. Harry fusese prietenul din copilărie al secretarului nostru; ca şi Ted, fusese homosexual şi murise de SIDA. Ca întotdeauna când eram confruntată cu ororile maladiei, m-am simţit copleşită de neputinţă şi furie.

— Cum a reacţionat Ted?

— Am băut împreună ceva chiar după ce a aflat vestea în această după-amiază, spuse Rae. A suportat vestea destul de bine; nu este ca şi cum ar fi venit pe neaşteptate. Totuşi... Ştii ce mi-a spus? A zis că se simte debusolat, că moartea lui Harry este prima ruptură importantă de tinereţea lui. A spus că-l face să se simtă ca şi cum ar trece graniţa dintre începutul şi sfârşitul vieţii.

— Ştiu la ce se referă, interveni Hank. Acest client al meu, cel pe ai cărui moştenitori încearcă Shar să-i găsească, mă face să mă simt la fel. Perry nu-mi era prieten chiar atât de apropiat, dar, pentru mine, era simbolul unei ere.

— Ca şi Abbie Hoffman, adăugă Anne-Marie. Nu mi-a venit să cred când s-a sinucis. Prinţul-clovn al revoluţiei studenţeşti să moară la vârsta mijlocie din cauza alcoolului şi a drogurilor antidepresive! Când am auzit despre Abbie, am ştiut că muriseră, de asemenea, şi anii şaizeci.

Willie bălmăji cu nostalgie:

— Eu am pierdut anii şaizeci, eram în 'Nam încercând să supravieţuiesc. Am pierdut de asemenea şi anii şaptezeci, încercând să mă feresc de închisori. Dacă mă gândesc mai bine, s-ar putea să fi pierdut şi deceniul opt.

— Şi eu i-am pierdut — mă refer la anii şaizeci, spuse Rae. Doar dacă nu cumva contează că atunci m-am născut. Acelea trebuiau să fi fost zilele magnifice, nu-i aşa?

Hank ridică din umeri.

— Au fost, dacă le judeci după nostalgia cu care sunt amintite în ultimul timp. În luna mai, la Stanford, a avut loc o reuniune a militanţilor bătrâni. Toţi tipii care au fost în Laboratorul de Electronică Aplicată în '69 s-au adunat să discute vremurile trecute cu radicalii din campusurile de acum.

— Dumnezeule! am spus. Te-ai dus?

— Glumeşti? În 1969 — deoarece m-am înrolat din prostie în R.O.T.C.[8], gândindu-mă că războiul o să se termine înainte să-mi iau eu diploma — stăteam cu Willie într-o magazie de provizii a armatei din Golful Cam Ranh. De altfel, chiar dacă aş fi fost implicat în proteste, ideea să beau vin alb şi să mănânc salată de crudităţi cu o adunătură de oameni bogaţi, care-şi fac griji în legătură cu ridurile şi cu căderea părului, pur şi simplu îmi întoarce stomacul pe dos.

— Unde-ţi sunt idealurile?

— Oh, sunt încă undeva prin preajmă. Nenorocirea este că în majoritatea timpului nu pot să-mi dau seama în *ce* trebuie să cred zilele astea.

— Mda, este greu pentru un stângist bătrân să rămână corect din punct de vedere politic, spuse Anne-Marie.

— Dă-i înainte — fii sarcastică. Nu eşti mai breazăă decât mine. Ştiţi ce a făcut săptămâna trecută? întrebă Hank.

— Să nu îndrăzneşti să le spui despre struguri!

— Eram amândoi în Piaţa Bell, uitându-ne la struguri, iar acest tâmpit care se crede conştiinţa cartierului Noe Valley s-a

[8] Reserve Officer's Training Corp — Corpul de Ofiţeri în Rezervă

apropiat de ea şi a avertizat-o că strugurii sunt încă pe lista produselor boicotate. Ea nu şi-a putut aminti dacă era vorba doar de soiul Thompson sau de toţi strugurii şi era prea jenată ca să întrebe, deci nu a cumpărat. Dar, cam o oră mai târziu, am văzut-o furişându-se afară din casă ca să se ducă la taraba aceea care-i la două blocuri depărtare.

— Doream struguri.

— Da, dar produsele tipului ăluia n-au nimic organic în ele.

— Iar materia organică, spuse Rae, este întotdeauna de bun augur. Aşa cum sunt tărâţele de ovăz, orice este făcut din seminţe de soia, chestiile reciclate şi reducerea traficului public.

— Superb, spuse Hank. Tocmai când mi-am cumpărat în sfârşit o maşină decentă. Bănuiesc că, din punct de vedere politic, sunt fără speranţă: până acum trei luni încă îi denumeam pe asiatici „orientali". Am fost corectat de o fată de liceu, pentru numele lui Dumnezeu. Acum m-am corectat în privinţa asta, dar încă mă refer la negri cu denumirea de „africani-americani".

— *Femeie* de liceu, spuse Anne-Marie.

— Ce?

— Femeie, nu fată.

— Isuse!

Subiectul conversaţiei începuse să mă irite, aşa cum chestiile în vogă — chiar dacă sunt la stânga sau la dreapta spectrului politic — reuşesc întotdeauna.

— Ştiţi ce înseamnă toate lucrurile astea? am întrebat. Doar înfloriturі. Oamenii ies în sfârşit din egoismul erei lui Reagan şi doresc să devină iarăşi responsabili din punct de vedere social, dar nu ştiu cum să procedeze. Şi ştiţi ce mai cred? Cred că o mulţime de oameni care sunt pentru corectitudine politică sunt tot aceiaşi care au început să facă jog-ging, să gătească acasă şi să-şi cumpere BMW-uri doar ca să se răzbune. Este ceva ce pot să facă şi îi determină să se simtă mai puţin vinovaţi pentru faptul că au bani.

— Declami frumos, McCone, interveni Willie.

— Mulţumesc.

— Ei bine, nu erau doar înfloriturі şi în anii şaizeci? întrebă Rae.

— Nu, bănuiesc că nu. Anii şaizeci au însemnat pace, dragoste şi libertate.

Am întrerupt-o.

— Anii şaizeci au însemnat mânie.

Mă privi cu o expresie şocată.

— Gândeşte-te mai bine, i-am spus. SDS a fost constituită pentru că studenţii erau mânioşi pe ceea ce părinţii lor făceau lumii şi, în particular, pe războiul din Asia. Bombele puse de cei de la Weathermen: mânie pentru că revoluţia n-a avut rezultatul sperat de ei. Tu crezi probabil că Beatleşii au fost un simbol optimist al acelor ani, dar ai ascultat vreodată cu adevărat versurile cântecelor cum ar fi *Fericirea este o armă călduţă* sau *Piggies?* Mânie acută împotriva ordinii statale.

— Shar are dreptate, spuse Hank. Generaţia noastră a crescut cu perspectiva unei vieţi bune. Şi ce ni s-a dat apoi? Ameninţarea anihilării prin arme nucleare. Asasinarea lui Kennedy şi a lui King. Un război nedeclarat ale cărui origini erau atât de complexe încât cei mai mulţi dintre noi a trebuit să urmăm un curs de istorie ca să le înţelegem. Şi tot noi am fost mobilizaţi să luptăm în el, în timp ce bătrânii noştri îşi protejau cuiburile cu contractele defensive. Nici o mirare că oamenii erau nemulţumiţi.

Rae se încruntă, nedoritoare să-şi abandoneze iluziile.

— Dar ce poţi să spui despre Vara Dragostei? Despre hipi?

— Şi ei erau nemulţumiţi. Ce altă metodă mai bună să lovească în stat decât aceasta: să-şi lase părul lung până la fund, să bea acid şi să trăiască în comunităţi.

Rae rămase tăcută, cu iluziile romantice sfărâmate. Îmi păru puţin rău pentru ea.

În aparenţă, şi Hank simţi la fel deoarece remarcă:

— Ştii, cred că mai am discul *White Album* al Beatles-ilor, pe undeva pe aici. Hai să-l ascultăm pentru ultima dată. Şi apoi hai să ne luăm la revedere de la anii şaizeci. Să fiu sincer, eu m-am cam săturat de ei.

Căută într-un teanc uriaş de LP-uri, găsi discul şi îl puse pe pick-up. Era zgâriat şi se auzea slab, dar era nostalgic de familiar. Pentru o perioadă, timpul se întoarse înapoi pentru mine la zilele lui Rocky Raccon, Sexy Sadie şi Bungalow Bill. Şi la *Helter Skelter,* cântecul care a însufleţit imaginaţia strâmbă a lui Charles Manşon. Când am auzit în sfârşit acordurile stranii, parcă false, ale lui *Revolution 9,* m-am gândit: *Da, astea au însemnat mânie.* Am privit în sus. Hank se uita la mine, citindu-mi expresia de pe faţă. A clătinat aprobator din cap şi am ştiut

că el se gândea de asemenea la ce i-a putut face această mânie lui Perry Hilderly.

Imediat după ce s-a terminat discul, Rae anunţă că ea şi Willie ar trebui să plece. El adormise cu capul în poala ei cu câtva timp în urmă şi a trebuit să-l trezească. I-au mulţumit lui Hank şi au coborât scările, Willie sprijinindu-se de Rae.

Am dus farfuria pe jumătate plină în bucătărie, am aruncat conţinutul ei în coşul de gunoi şi am spălat-o înainte ca Hank să poată descoperi lipsa mea de apreciere. Apoi m-am gândit dacă să mai stau pentru încă un pahar de vin, dar am ajuns la concluzia că n-are sens. Hank m-a urmat în hol şi tocmai se-ntindea să-mi ia haina din cuier când dinspre stradă s-a auzit un sunet exploziv.

Exact ca un foc de armă.

Hank a înlemnit, cu mâna întinsă spre cuier. Apoi o femeie — Rae? — a ţipat.

M-am răsucit şi am fugit în jos pe scări. Am deschis uşa şi am privit afară.

Willie era întins cu faţa în jos pe trotuar, aproape de trepte. Avea braţele puse deasupra capului şi era înfricoşător de nemişcat.

OPT

Din direcţia colţului străzii unde era parcat automobilul ei vechi, un Rambler American, Rae alerga spre Willie. În lumina becurilor de pe stradă, faţa îi era albă; respira gâfâit. Am măturat strada cu privirile şi n-am văzut pe nimeni, cu excepţia oamenilor care se zgâiau din cadrul uşilor şi de la ferestrele caselor apropiate. Apoi am coborât în grabă scările spre locul unde Rae stătea acum aplecată deasupra lui Willie.

În timp ce îngenuncheam lângă ea, el a gemut şi şi-a descoperit capul. Am văzut cu uşurare că nu era nici rănit, nici lovit. Şi pe când se străduia să se ridice mi-am dat seama că frica îl trezise din beţie.

— Mulţumesc lui Dumnezeu că n-ai nimic! spuse Rae şi începu să plângă.

— Ce bine că obiceiurile vechi se uită greu, răspunse Willie

tremurând. Am auzit glonţul şuierând şi m-am aruncat jos tot atât de repede cum o făceam şi în 'Nam.

Am auzit paşi în spatele meu. Hank.

— Anne-Marie sună la nouă sute unsprezece, spuse. Te simţi bine, Willie?

Aceasta încuviinţă.

— Ajută-mă să mă ridic, te rog.

Încet, alţi locuitori de pe stradă — unii dintre ei îmbrăcaţi în pijamale — începuseră să iasă afară din case şi de pe verande. Priveau înfricoşaţi în jur, speriaţi de perspectiva ocurenţei pline de violenţă. Începuse să se audă un murmur slab, care apoi se transformă într-un haos de întrebări şi exclamaţii. L-am auzit pe un bărbat spunând şocat: „Isuse, trebuie să fi fost altă crimă a puşcaşului nebun!". În timp ce Rae şi Hank îl ajutau pe Willie să se ridice în picioare, i-am întrebat pe oamenii din preajma mea ce au văzut. Majoritatea au auzit împuşcătura şi un singur om fusese la fereastră şi văzuse pe cineva fugind spre Church Street, unde autobuzele liniei J funcţionau toată noaptea.

Anne-Marie îşi făcu loc prin mulţime.

— Este cineva rănit?

— Reflexele lui Willie l-au salvat, spuse Hank.

— Reflexe, pe dracu! Dacă n-aş fi fost beat, aş fi fost acum mort. Pentru prima dată când am un avantaj din *asta.* Eram foarte nesigur pe picioare, deci Rae s-a dus să aducă maşina. Bănuiesc că m-am împiedicat chiar când el a apăsat pe trăgaci. Am auzit glonţul trecând pe deasupra mea chiar în momentul în care atingeam asfaltul; nenorocitul a trecut la câteva degete de capul meu.

— *Cine* a tras în tine? am întrebat. L-ai văzut? Willie clătinase din cap, apoi privind-o pe Rae, spuse:

— Haide, scumpo, nu mai plânge.

Rae îşi şterse ochii cu mâneca bluzei. El o bătu absent pe umăr.

— Tu ai văzut pe cineva? am întrebat-o.

Clătină din cap.

— Nu, nimic.

— Willie, unde era el?

Făcu un gest vag spre cealaltă parte a străzii.

— Poţi să-mi indici mai exact?

— Hristoase, McCone, eram beat criţă!

Privii spre locul arătat, gândindu-mă la aceste crime ocazionale şi la senzaţiile mele de până acum că aş fi fost urmărită. Şi la senzaţiile similare pe care le avusese Hank în All Souls.

Anne-Marie sugeră să aşteptăm poliţia în apartamentul ei, apoi ne conduse prin mulţime, căutându-şi cheile în buzunarul jeanşilor. Sirenele poliţiei se auzeau undeva, în depărtare.

Am rămas lângă Willie.

— Poţi să te gândeşti la cineva care ar fi avut vreun motiv să te împuşte?

— Nu. Poate. Nu ştiu. Bănuiesc că cineva s-ar putea să nu mă placă din cauza reclamelor.

Voise să spună vorbele în glumă, dar nu a reuşit.

— Ei bine, eşti î*ntr-un fel* o personalitate publică.

Anne-Marie deschise uşa şi am intrat înăuntru.

— Willie, am spus, o să încerci să te gândeşti.

— McCone, termină. Mă doare gura, mă doare capul şi acum o să trebuiască să vorbesc cu sticleţii. Ştii care-i părerea mea despre ei.

— Dar...

— *Las-o baltă!*

Am intrat în sufrageria lui Anne-Marie. Willie se trântise pe canapeaua de culoarea albuşului de ou şi-şi puse picioarele pe măsuţa albă pentru cafea *French Provincial.* Ea nu protestă. Rae rămase nehotărâtă în spatele canapelei.

M-am uitat la Willie. Pe faţă i se întipărise o expresie ciudată, ca şi cum şi-ar fi adus aminte de ceva tulburător.

— McCone, dacă mă gândesc mai bine, în ultimul timp am avut senzaţia că cineva mă urmăreşte.

— Ai văzut pe cineva?

— Nu. E ca şi cum aş fi simţit că cineva este acolo, dar când mă uit, nu e nimeni.

— Când? Cât de des?

— Să fie câteva săptămâni. Poate de şase, şapte ori. Întotdeauna noaptea.

— Unde?

— În faţa casei mele sau în All Souls când mă duc s-o văd pe Rae. Eu...

De pe verandă se auziră paşi. Intrară Hank şi doi poliţişti în uniformă. Fără nici o tragere de inimă, m-am dat la o parte pentru ca ei să poată vorbi cu Willie.

Tocmai terminaseră cu informaţiile preliminare adunate de la noi toţi, când sosi echipa celor care nu purtau uniformă. N-am fost surprinsă să-l văd printre ei pe Greg Marcus, din moment ce el conducea investigaţiile cu privire la cel care omora prin împuşcare şi-mi spusese în acea dimineaţă că lucra seara până târziu. Îl asista un inspector pe nume Bridges şi arata tot atât de proaspăt şi de alert ca şi când de-abia îşi începuse ziua; Bridges părea adormit şi enervat. Cu toate că atunci când a intrat în cameră Greg era posomorit, când ne văzu pe noi schiţă un zâmbet amuzat.

— Sunteţi mai jalnici decât v-am văzut eu vreodată, spuse. Nu vă puteţi feri de necazuri nici când faceţi o petrecere?

Willie se încruntă încercând — m-am gândit — să se decidă dacă să ia ironia lui Greg ca pe o ofensă. Rae n-avea nici un dubiu în această privinţă: îl fulgeră cu privirile. După expresiile lor am dedus că Anne-Marie şi Hank îmi împărtăşau uşurarea; remarca lui Greg adusese o urmă de normalitate într-o situaţie înfricoşătoare.

El se întoarse repede spre poliţiştii în uniformă, spunându-le să meargă afară pentru a încerca să localizeze glonţul. Apoi se adresă lui Anne-Marie:

— Este vreun loc unde inspectorul Bridges poate să ia declaraţii de la voi, în timp ce eu vorbesc între patru ochi cu Willie?

Aprobă şi îi făcu semn lui Bridges s-o urmeze. Hank şi Rae se luară după ei, Rae uitându-se peste umăr la Willie ca şi cum i-ar fi fost teamă că ar putea să dispară în absenţa ei. Am rămas în preajma uşii.

— Şi tu, îmi spuse Greg.

— Nu pot să...

— Nu.

Mi-am încrucişat mâinile peste piept şi mi-am încleştat maxilarele.

— Nu te uita aşa la mine, mă admonestă. Ştii că nu-mi place când mă priveşti aşa.

Am rămas unde eram.

— La dracu, rămâi. Dar nu ne întrerupe. Dacă o faci o singură dată, pleci de aici.

Am încuviinţat şi m-am aşezat pe un scaun fragil de lângă geamul arcuit.

Greg s-a aşezat lângă Willie şi a început să-l chestioneze despre incident. În mare, a pus aceleaşi întrebări pe care le pusesem şi eu mai devreme şi a primit răspunsuri similare. Dar când a ajuns la subiectul celor care ar fi vrut să-i facă lui vreun rău, Willie a început să dea din umeri şi a tăcut. Nu pentru că, m-am gândit eu, nu îl plăcea pe Greg în particular; Greg era de asemenea prieten foarte bun cu Hank, iar acest fapt era de ajuns ca să-i atenueze lui Willie dezgustul general pe care-l simţea faţă de poliţie. Mai degrabă, cred că se simţea ruşinat să menţioneze ceva atât de efemer cum era senzaţia că-l urmăreşte cineva — îi strica imaginea de dur pe care el şi-o cultiva.

— Willie, spune-i ce mi-ai zis mie, n-am mai putut să tac. Greg privi supărat spre mine.

— Am spus că nu o să întrerup şi nici n-am făcut aşa ceva — nici unul dintre voi nu vorbeşte. În plus, este important. Spune-i Willie.

Willie oftă şi repetă ceea ce-mi spusese mie.

Când termină, Greg căzu pe gânduri, jucându-se cu pixul. Era un pix Gross auriu pe care i-l făcusem eu cadou cu ocazia primului Crăciun petrecut împreună, iar faptul că încă-l mai folosea m-a surprins plăcut.

— Ce este interesant în cazul de faţă este faptul că pentru prima dată ştim că ucigaşul a ratat. *Dacă* persoana care a tras în Willie este aceeaşi cu cea care a făcut celelalte crime.

Mă întreb dacă şi celelalte patru victime au avut impresia că cineva le urmăreşte.

— Dacă cineva le *urmărea,* am spus, ce se întâmplă cu teoria că uciderile au fost la întâmplare?

Ridicase din umeri.

— Ar fi putut pur şi simplu să-şi aleagă victimele şi apoi să aştepte o ocazie bună pentru crimă.

— Dar, de asemenea, ar putea avea un motiv — oricât de aberant — ca să-şi aleagă aceste victime.

— Mi-ar plăcea mai mult chestia asta. Ne-ar da mai multe indicii.

Willie ne privi furios.

— Ce fac dacă mai încearcă o dată?

— O să postăm chiar acum un om în faţa casei tale.

— Nu pot să stau în casă pentru tot restul vieţii!

— Willie, o să facem tot ce putem. Pentru moment, asta-i tot ce-ţi pot promite.

Willie încuviinţă — încă încruntat — şi se ridică. Felul cum a ieşit din cameră a lăsat să se înţeleagă dezaprobarea lui pentru ceea ce considera el o atitudine neglijentă din partea lui Greg.

— Unde erai când s-a tras? mă întrebă Greg.

— Sus, în hol.

— Şi ai fost prima persoană, presupun, care a ajuns în stradă.

— Doar dacă n-o pui la socoteală pe Rae. Era la colţul străzii când s-a întâmplat. Voia să aducă maşina. Mi-a spus că n-a văzut nimic.

— Tu?

— Nu. Dar când am ajuns, pe la ora zece, am avut aceeaşi senzaţie pe care a descris-o Willie, că sunt urmărită. Şi Hank spune că şi el a avut-o — săptămâna trecută, în All Souls. Iar între Hank şi una dintre celelalte victime există o legătură.

I-am explicat despre cazul Hilderly.

Între timp, Greg îşi făcuse câteva notiţe, apoi spuse:

— O să vorbesc cu Hank despre asta.

Am rămas pe scaun, studiindu-l. Acum, după ce se terminase interogatoriul, arăta obosit. Şi-a trecut o mână prin părul blond, ciufulindu-l şi şi-a întins picioarele lungi sub masă. Destul de ciudat, mi-am dat seama că nu mă gândeam la ucigaş sau la implicaţiile crimelor; mă gândeam la cât de multe se petrecuseră între mine şi Greg de când ne cunoscuserăm — mai întâi adversari, apoi amanţi şi apoi prieteni. Din cele trei, ultima situaţie ni se potrivea cel mai bine.

— Îmi pare rău că aproape te-am obligat să mă laşi să asist la interogatoriu.

Ridică din umeri.

— De acum m-am obişnuit. Şi, ca de obicei, mi-ai făcut un serviciu. Willie n-ar fi fost complet sincer fără îndemnul tău. Se frecă la ochi, apoi adăugă. Te rog, trimite-l pe Hank aici.

Am încuviinţat ridicându-mă.

— Şi dacă-ţi mai aminteşti ceva ce nu mi-ai spus, su-nă-mă imediat.

Iarăşi am încuviinţat.

— Sau dacă Willie îţi mai spune ceva ce poate n-a vrut să menţioneze în faţa mea.

Încă o dată am încuviinţat — începusem să mă simt ca una din acele păpuşi pe care le pui pe bordul maşinii şi care dau din cap la fiecare hop — şi am ieşit din cameră.

Dimineaţa următoare, la ora opt, când am ajuns în All Souls, Ted Smalley stătea la biroul lui tastând ceva la computer. M-am uitat pe tablă să văd dacă am primit mesaje, apoi i-am spus:

— Ştii, ai fi putut să-ţi iei zi liberă.

Fără să se oprească, îmi răspunse:

— Trebuia să-mi ocup timpul. În plus, trebuie să scriu actul de înfiinţare a unei cooperative de consum. Şi cu toţi din jur atât de agitaţi şi abătuţi în legătură cu atentatul de aseară, sunt ocupat până peste cap.

Ted este convins că All Souls ar înceta să funcţioneze fără atenţia sa neîntreruptă; de fapt, pe jumătate bănuiesc că are dreptate. Am rămas lângă birou. După o clipă, Ted şi-a ridicat degetele de pe taste punându-şi mâinile în poală.

— În ordine, care-i problema?

— Îmi pare rău de Harry şi sunt aici dacă ai nevoie de mine.

A încuviinţat, a închis ochii şi şi-a strâns buzele. În ciuda numelui lui anglicizat, Ted, un om suplu, cu părul scurt şi cioculeţ, este de provenienţă ruso-evreiască. Trăsăturile lui ascetice mă fac să mă gândesc mai degrabă la un poet sau la un compozitor decât la un secretar eficient şi cu aplicaţie al unei firme de avocatură. În această dimineaţă erau mai ascuţite din cauza suferinţei; pielea avea acel aspect translucid, de ceară, care este dat de lipsa somnului.

Am înconjurat biroul şi am vrut să-l sărut încurajator, dar, brusc, m-a cuprins panica şi m-am agăţat strâns de umerii lui. Dar dacă Ted a contactat SIDA? Cum am putea noi ceilalţi să suportăm aşa ceva? A părut că-mi simte teama, deoarece m-a bătut încurajator pe braţ — îndoliatul aducându-i alinare consolatorului.

— Nu-ţi face griji. Voi fi aici să-ţi transmit deformat mesajele telefonice când vom fi amândoi bătrâni.

— Cel puţin atunci o să ai o scuză bună pentru asta.

M-am desprins din îmbrăţişare şi m-am grăbit sus pe scări.

Cabinetul meu este la etajul doi — o cameră mare, cu

şemineu şi o fereastră boltită care dă spre cartierul anost, fără o caracteristică aparte, care este Outer Mission. Am trântit poşeta şi servieta pe noul şezlong trandafiriu pe care l-am cumpărat recent ca să înlocuim vechiul şi scârţâietorul fotoliu, apoi mi-am scos jacheta şi am aruncat-o tot acolo. Destinaţia originară pe care i-o acordasem şezlongului fusese un loc în care să mă întind şi să mă relaxez în timp ce mă gândesc la cazurile dificile. Totuşi, de obicei, îl foloseam ca să înghesui lucruri pe el. Acum se găseau acolo o cutie cu dosare, un casetofon şi aparatul meu de fotografiat.

M-am dus la biroul, care era aşezat în faţa ferestrei, şi am început să tastez la interfon numărul lui Hank, apoi mi-am amintit că-mi spusese că o să fie la tribunal până la prânz. „Drace!" am murmurat dorindu-mi să-i pot vorbi chiar acum.

Noaptea trecută, înainte de a pleca de la el, l-am întrebat dacă nu cumva ucigaşul ar fi intenţionat să-l omoare pe el, în calitatea lui de avocat al lui Hilderly, dar l-a confundat din cauza întunericului cu Willie. Poate că uciderea lui Hilderly *avea* o legătură cu faptul că acesta îşi schimbase testamentul; probabil că ucigaşul credea că Hank ştie mai multe despre cauzele schimbării decât ştia de fapt.

Dar părerea lui Hank, că nu era nici o legătură între aceste fapte, fusese de neclintit. Loviturile ucigaşului erau o pură coincidenţă. La urma urmelor, a subliniat el, ce legătură putea fi între celelalte victime şi Hilderly? Era un argument bun, dar nu eram convinsă. Şi am crezut că insistenţa lui Hank cu pura coincidenţă era un mod de a nu recunoaşte un aspect înfricoşător a ceea ce începuse prin simpla executare a unui testament. Mi-ar fi plăcut să-l întreb dacă credea acelaşi lucru şi după o noapte de gândire.

După un moment m-am oprit din meditaţie şi am luat un braţ de dosare care apăruseră în cutia mea de intrări de vineri până acum: două verificări ale trecutului unor viitori posibili angajaţi ai unei firme de pază şi protecţie pe care Larry Koslowski, dieteticianul, o reprezenta; o cerere de supraveghere a unui funcţionar bănuit că fură şi revinde bunuri din magazinul de băuturi al unui client de-al nostru; o listă a problemelor care trebuiau clarificate dintr-un interviu cu un martor al accidentului produs la curăţătoria chimică a altui client. Am pus deoparte supravegherea pentru Rae. Ei i-ar plăcea să iasă mai mult pe

teren, dar majoritatea problemelor de rutină de care se ocupă nu-i permit acest lucru; asta ar fi o şansă pentru ea să-şi îmbunătăţească experienţa.

Apoi l-am sunat pe Gene Carver, fostul patron al lui Perry Hilderly de la Tax Management Corporation, sperând să-l întreb despre seminarul la care luase parte Hilderly în mai şi despre care îi spusese mai târziu lui Kurt că a avut un profund efect asupra vieţii lui. Oricum, Carver era plecat din oraş; secretara lui m-a asigurat că o să mă sune el când se întoarce. Până la urmă — ca să nu mă mai gândesc la evenimentele din noaptea precedentă — am început să lucrez la celelalte dosare: să dau telefoane, să verific şi să reverific fapte. Când interfonul a sunat pentru prima dată în acea dimineaţă, am fost surprinsă să văd că se şi făcuse ora zece.

— Tracy Miller pe linia trei, spuse Ted.

— Mulţumesc.

Tracy este prietena mea de la DMV, care — în schimbul unor mese de prânz sau cină şi un ocazional bilet la o piesă de teatru ori un concert — încalcă regulamentele şi verifică nume pentru mine la computerul ei. Am apăsat butonul care pulsa.

— Bună, ce mai faci?

— Mai bine decât tine, sunt sigură. A fost un lucru îngrozitor cel în care ai fost implicată seara trecută.

Ziarul *Chronicle* fusese plin de noutăţi despre ceea ce părea a fi a cincea victimă a pistolarului, iar poza lui Willie apăruse pe prima pagină.

— Bineînţeles. O să-ţi povestesc cu prima ocazie când ne întâlnim.

— Bine. Ascultă, asistenta ta este pe cealaltă linie şi din moment ce ştiu că informaţia este pentru tine, m-am gândit să ţi-o transmit direct. În fişierul nostru nu figurează nici un permis de conducere şi nici o înmatriculare a unui vehicul pe numele de David Arlen Taylor, dar am găsit o adresă pentru Libby Heikkinen Ross. Căsuţa poştală este în Inverness, în ţinutul West Marin, iar adresa este pe drumul Pierce Point de acolo.

Mi le-am notat pe amândouă şi i-am reamintit lui Tracy că îi rămân datoare cu o cină pentru diverse servicii pe care mi le-a făcut în ultimele luni. Mi-a promis că o să-şi verifice agenda şi o să mă sune în week-end. După ce am pus jos receptorul, m-am răsucit şi am privit pe geam acoperişurile cenuşii ale caselor.

Cât de cât, cunoşteam Inverness. Era un orăşel pitoresc cu o populaţie de cel mult câteva sute de oameni, cuibărit între dealuri împădurite şi mlaştinile din Golful Tomales, nu departe de Rezervaţia Naţională Point Reyes. Unul din principalele lui puncte de atracţie era un restaurant cu specific cehoslovac, unde m-am refugiat de o ploaie torenţială, demult, într-o noapte de octombrie, cu un fost prieten, încălzindu-ne lângă soba cu lemne şi bând şliboviţă cu proprietarul, într-un loc ca Inverness n-o să fie greu s-o găsesc pe Libby Heikkinen Ross.

Am revenit cu faţa la birou şi am format interiorul lui Rae pe interfon. Când a răspuns, am întrebat-o:

— Cum se simte Willie în dimineaţa asta?

— Tocmai am vorbit cu el. Este aşa de mulţumit de noua lui celebritate încât a uitat chiar că îl doare maxilarul. KPIX trimite pe cineva să-i ia un interviu pentru ştirile de la ora şase şi cred că el are acum viziuni de star.

— Doamne fereşte să se umfle mai tare în pene. Uite, am aflat o adresă pentru Ross în West Marin, deci probabil că o să lipsesc restul zilei. Nu am găsit nimic despre Taylor, dar vreau ca tu să amâni verificările la Statistica persoanelor din alte ţinuturi; este o şansă ca Ross să ştie pe unde este el.

— Atunci, bănuiesc că o să mă ocup eu de problemele de aici.

Rae părea dezamăgită că nu poate să plece din birou.

— Doar pentru un timp. Am nevoie de tine să termini o investigaţie pe care am început-o pentru unul dintre clienţii lui Larry. Dar după aceea am o treabă de supraveghere, începe la prânz când subiectul intră în tură la Lloyd's Li-quors. Când plec, o să-ţi las ambele dosare.

— O supraveghere? Pentru *mine?*

Acum părea în culmea fericirii.

Ştiam cum se simţea. Perspectiva drumului până în West Martin îmi ridicase şi mie substanţial moralul.

NOUA

Partea vestică a ţinutului Marin este o lume în sine, o porţiune de coastă superb înzestrată, care reuşise încă să scape

de ravagiile expansiunii industriale, de suprapopulaţie şi turism. În mare parte, acest fapt se datora climei, care era ceţoasă şi rece; alte cauze erau economia inertă a zonei şi lipsa de locuri de muncă, la care se adăuga drumul lung şi dificil peste culmile de dealuri care separă West Marinul de restul ţinutului. Prezenţa a aproape şaizeci de ferme de lapte garanta faptul că o mare parte a terenului era alocată agriculturii; Rezervaţia Naturală Point Reyes şi Parcul Naţional Golden Gate aduceau o garanţie în plus ca pământul să rămână în mare parte la fel cum fusese pe vremea când era stăpânit de indienii Miwok, înainte de incursiunile spaniolilor de la începutul secolului al XIX-lea.

Până acum, experienţa mea cu privire la West Marin fusese doar cea a unui turist obişnuit: picnicuri în Point Reyes, un tur al farurilor de acolo, stridii la Nick's Cove, plimbări de duminică printre fermele de lapte şi — bineînţeles — restaurantul cehesc. Odată chiar am petrecut o noapte la hanul Olema, situat la intrarea unui sătuc cu mai puţin de o sută de locuitori; dar, în mare, cunoştinţele mele despre această zonă erau adunate din ziare şi din cursul de istorie a Californiei, pe care orice elev de liceu din şcolile de stat este obligat să-l urmeze înainte de absolvire. Deşi am auzit povestiri despre izolaţionismul şi ostilitatea ocazională ale localnicilor faţă de cei de la estul dealurilor, nu m-am lovit direct de acest fapt şi nici n-am avut vreun contact personal cu locuitorii.

Am condus în acea zi pe un drum de ţară care străbătea Dealul Alb după Fairfax. Peisajul se unduia uşor, cu frecvente aglomerări de stânci care se ridicau ca nişte pietre de hotar din iarba arsă de soare. Stejari noduroşi crescuseră în pâlcuri prin văi sau stăteau singuratici şi bătuţi de vânturi pe creste. La Olema, drumul traversa autostrada Coast One şi continua spre Inverness.

Autostrada mărginea mlaştinile în capătul de sud-est al Golfului Tomales. Deşi pentru ţinutul Marin era o zi însorită şi caldă, ceaţa stătea nemişcată şi deasă deasupra solului; pândea în adânciturile dealurilor împădurite, iar eu am simţit mirosul fumului din coşurile caselor care erau din când în când vizibile prin frunziş. Castanii erau plini de flori roz, iar pe marginea drumului creşteau flori sălbatice şi anason alb. Ici şi colo, apăreau clădiri — o băcănie, un atelier de olărie, omniprezentele magazine de antichităţi şi agenţiile imobiliare. Un semn indica

un refugiu al animalelor din mlaştinile sărate; când m-am uitat spre el am văzut un trio de cocori cu gâtul lung stând placid printre trestii.

După câteva mile am ajuns la Inverness: un oficiu poştal care împărţea o clădire albastră, victoriană, cu o pizzerie; restaurantul cehesc şi încă alte câteva localuri mici; câteva magazine care păreau că au fost gândite mai mult pentru dorinţele turiştilor; o staţie Chevron. Am oprit la staţie, am coborât din MG şi am observat un om cu jachetă în carouri care privea posomorit motorul unei Toyota foarte uzate. La bateria maşinii erau ataşate cabluri, dar indicatorul de la aparatul de reîncărcat nu indica nimic. Omul se întoarse cu spatele, ridicând descurajat din umeri şi mă zări.

— Pot să vă ajut, doamnă?

— Sper.

I-am întins bucata de hârtie pe care scrisesem adresa lui Libby Heikkinen.

— Puteţi să-mi spuneţi cum ajung acolo?

O studie, încruntându-se.

— Pe acolo nu prea sunt numerotate casele. Pe cine căutaţi?

— Libby Ross.

A zâmbit; după felul în care surâsul i-a atins ochii, am văzut că o aprecia pe femeie.

— Dumneavoastră căutaţi Grajdurile Moon Ridge. Rămâneţi pe drumul ăsta, urmaţi-l de-a lungul apei în sus pe deal, pe lângă indicatorul pentru Point Reyes. Puţin după aceea, drumul se bifurcă; mergeţi pe cel din dreapta — acela-i Pierce Point. Locul lui Libby este de această parte a Lagunei Abbott, patru, poate patru mile şi jumătate. O casă mare în vale, înconjurată de chiparoşi.

— Ce reprezintă, grajduri pentru echitaţie?

— Cam aşa. Libby închiriază cai turiştilor, organizează excursii călare în rezervaţie.

Expresia lui s-a ascuţit de curiozitatea tipică celor din oraşele mici.

— Bănuiesc că nu o cunoaşteţi personal.

— Nu încă. Mulţumesc pentru îndrumări.

I-am zâmbit şi m-am urcat în MG.

Mi-am continuat drumul după indicaţiile primite. Am urmat

ţărmul golfului pe care erau case cu pontoane lungi întinzându-se în apa cenuşie, agitată. Am văzut un motel, un club de iahting, un restaurant în aer liber şi o casă destul de bizară cu turnuleţe, care-mi amintea de o biserică ortodoxă grecească. Apoi drumul a început să urce dealul în serpentine printr-o pădure de conifere; am virat strâns la o curbă ca să evit o pereche de alergători. La scurt timp după ce a apărut indicatorul pentru Rezervaţia Naţională Point Reyes, drumul s-a bifurcat; Pierce Point se abătea spre dreapta, spre Plaja McClure.

La scurt timp, peisajul s-a uniformizat, lăsând loc păşunilor. Vacile păşteau în turme sau se uitau stupid printre garduri, la drum. Vegetaţia a devenit mai rară — în principal grozamă galbenă şi ciulini înfloriţi. Păşunile erau mărginite de faleza care se-ntindea de-a lungul golfului; goliciunea lor — întreruptă doar de aglomerările clădirilor vreunei ferme. Deşi m-am întâlnit cu câţiva biciclişti şi alte câteva maşini, dezolarea m-a copleşit, scăzându-mi moralul; mă întrebam cum ar fi aceste locuri într-o noapte fără lună.

După ce am parcurs patru mile, am ajuns la o curbă strânsă a drumului şi am avut prima imagine a Pacificului, cu valurile care se spărgeau pe plajă. Acolo se formase un lac, separat acum de ocean datorită refluxului. Suprafaţa lui nemişcată oglindea cerul sumbru. Laguna Abbott, am presupus.

Am ieşit din curba în ac de păr şi am ajuns într-un loc de unde se deschidea priveliştea văii. În faţa mea coasta cobora brusc, iar apoi şerpuia lin spre lagună. Ascunse într-o adâncitură dintre două dâmburi acoperite cu chiparoşi, erau câteva clădiri — albe şi mici ca nişte jucării, văzute de aici, de sus. Am mai mers cam douăzeci de iarzi până când am observat un indicator ruginit de vreme, pentru Grajdurile Moon Ridge. Un drum neasfaltat conducea spre ele printre păşuni.

L-am urmat, încercând să evit gropile mai adânci. În timp ce mă apropiam de primul pâlc de chiparoşi, am văzut o casă lungă şi joasă, ascunsă printre ei, a cărei zugrăveală căzuse aproape de tot din cauza ploilor. Drumul continua printre păşuni, apoi am ajuns la un padoc, în care şase cai pestriţi stăteau înghesuiţi lângă un jgheab pentru mâncare gol; în spatele lui erau un grajd şi alte câteva clădiri. Doi călăreţi plini de boccele înşeuau în faţa grajdului o pereche de cai, iar o femeie stătea îngenuncheată lângă unul dintre ei verificând

catarama şeii. Când a auzit maşina mea, s-a uitat peste umăr, apoi şi-a continuat treaba. Tot ce am putut să-mi dau seama privind-o era că avea părul şaten, lung şi ondulat.

Am oprit MG-ul lângă gardul padocului. Când m-am dat jos, m-a asaltat vântul, puternic şi aspru, rece chiar şi în acest loc protejat. Femeia s-a ridicat, ştergându-şi palmele de jeanşii decoloraţi. După ce au schimbat câteva cuvinte cu ea, călăreţii au pornit pe o potecă îngustă care şerpuia printre chiparoşi în direcţia lagunei.

Femeia s-a întors şi a pornit spre mine cu pas lung şi atletic. Era înaltă şi zveltă, cu o gură generoasă şi ochii violeţi, uimitori. Cu toate că avea în jur de patruzeci de ani, pielea ei era tot atât de ridată ca şi vopseaua de pe grajd, dar liniile dădeau un şarm ciudat celei care, altfel, ar fi avut o faţă comună.

— Helo, mă salută cu voce uscată. Cu ce vă pot ajuta?

— O caut pe Libby Heikkinen Ross.

Femeia a încetinit pasul, în ochi apărându-i o expresie de îngrijorare.

— Eu sunt.

— Tu eşti proprietara? Am făcut un gest ca să indic clădirile din jur.

— Proprietara şi singurul angajat, dacă nu-l pui la socoteală pe neisprăvitul de fiu-meu vitreg, care curăţă boxele.

Tonul ei era prietenos, dar rezervat. S-a oprit, încrucişându-şi braţele la piept.

M-am apropiat şi i-am întins una din cărţile mele de vizită. A studiat-o şi apoi a spus sec:

— E-n legătură cu Dick?

— Dick?

— Fiul meu vitreg, ticălosul mic şi neisprăvit.

— Nu.

Din văiuga din spatele nostru a venit o pală rece de vânt care mi-a desfăcut jacheta.

— Există vreun loc mai călduţ unde am putea să vorbim?

A încuviinţat scurt şi m-a condus spre grajd. Lipită de el era o magazie — depozitul de hrană. De-a lungul a trei pereţi erau agăţate şei, Muri şi căpestre. Fiecare etichetat cu numele unui cal: Chaucer, Shakespeare, Dickens, Molière. Era evident că Ross avea o înclinaţie spre literatură.

De-a lungul zidului de lângă uşă era aşezată o bancă, iar la capăt, într-un colţ, se vedea un birou de lemn. Ross a adunat de pe bancă un morman de pături pentru cai şi mi-a făcut semn să mă aşez. O pisică maronie care dormise în spatele păturilor s-a uitat spre noi puţin nedumerită.

În timp ce mă aşezam, Ross a luat scaunul de la birou şi şi-a pus picioarele pe registru. Pisica a simţit în mine o iubitoare a semenelor ei şi mi-a sărit în poală. S-a ghemuit ca o minge şi s-a pornit imediat să toarcă. Am mângâiat-o, simţindu-mă puţin prost — nedorind să trezesc în mine vechiul sentiment de confort pe care ţi-l dă o pisică când ţi se cuibăreşte în poală.

— Deci, despre ce-i vorba? întrebă Ross.

— Cunoşti pe cineva pe nume Perry Hilderly?

Reacţia a fost total contrară celei a lui Goodhue sau a lui Grant. Pe faţa ei s-a aşternut o surpriză amestecată cu un fel de bucurie amară.

— Da, spuse repede. Care-i problema?

— A murit luna trecută.

Expresia de bucurie s-a stins.

— ...Nu ştiam. Cum?

— A fost ucis de un bandit înarmat, în San Francisco. Nu ai văzut nimic în ziare sau la televizor despre seria de crime prin împuşcare? Clătină din cap.

— N-am televizor şi nu cumpăr ziarele. Bănuiesc că asta pare straniu în zilele noastre, dar când am venit aici am vrut să mă izolez de restul lumii. Până acum, am reuşit.

— De ce?

La început nu a spus nimic, şi-a studiat doar unghiile, care erau pline de noroi. Până la urmă a ridicat din umeri.

— Nu există nimic altceva decât durere în lume. Soţul meu şi cu mine ne-am construit aici la fermă un adăpost ferit. Acum după ce el nu mai este, îl preţuiesc chiar mai mult.

M-am întrebat ce li se întâmplase ca să-i rănească atât de rău, dar mi-era teamă că nu mi-ar fi răspuns dacă aş fi întrebat.

— Înţeleg. Oricum, motivul pentru care mă aflu aici este că, la scurt timp înainte de a muri, Perry Hilderly a făcut un testament prin care vă lasă un sfert din averea lui — în jur de două sute cincizeci de mii de dolari.

Se uită în sus, ochii violeţi mărindu-i-se.

— De ce?

— Nu ştiu. Puteţi să-mi spuneţi dumneavoastră?

Negă din cap.

— Doamnă Ross, îl cunoaşteţi pe Thomas Y. Grant?

— Cine? Nu, numele nu-mi este cunoscut.

— Dar Jess Goodhue?

— Nu.

— Jenny Ruhl?

Îşi dădu jos picioarele de pe birou şi se prinse cu mâinile de braţele scaunului ca şi cum ar fi vrut să se abţină să sară.

— Jenny... Jenny a murit demult.

— Da, dar fiica ei trăieşte — Jess Goodhue.

— Îmi amintesc că avea un copil. De unde şi-a luat numele de familie?

— L-a adoptat. Jess Goodhue este unul dintre ceilalţi beneficiari ai testamentului lui Hilderly, cum este şi Tom Grant. Goodhue crede că Hilderly ar fi putut să fie tatăl ei.

Pe buzele lui Ross se ivi un zâmbet neobişnuit — strâmb, amar.

— Pot să te asigur că nu era. Cu *certitudine* îţi spun că nu era.

— Cine a fost atunci?

Ezită.

— Tot ce pot să-ţi spun este că nu a fost Perry.

— Dar nu vrei să-mi spui de ce eşti atât de sigură?

— Nu.

— Care erau relaţiile tale cu Hilderly şi Jenny Ruhl?

Altă tăcere îndelungată.

— Jenny şi cu mine am mers împreună la colegiu. Şi pe Perry îl cunoşteam de mult timp. Dar nu l-am văzut de mulţi ani de zile şi sunt foarte surprinsă că mi-a lăsat mie bani. Se uită în jur. De folosit am la ce. De-abia mai reuşesc să ţin grajdurile pe picioare de când a murit Glen.

— Glen a fost soţul tău?

Încuviinţă.

— Poate că ai auzit de el — un fel de administrator la Rams?

Am clătinat din cap. Ross oftă.

— Ei bine, asta *a fost* demult. Glen şi-a cam bătut joc de viaţa lui — a divorţat de câteva ori, a pierdut mulţi bani şi şi-a ratat cariera. Apoi a strâns rămăşiţele şi a venit aici, căutând o

proprietate. L-am întâlnit pe vremea când lucram la o agenţie imobiliară din Tomales. Ne-am construit aici propria noastră lume şi n-a fost una rea.

— Doamnă Ross, am spus după un moment, vă rog povestiţi despre relaţiile pe care le-aţi avut cu Hilderly. Este important...

— Trebuie să fac asta ca să pot avea acces la moştenire?

— Nu. Este clar că dumneavoastră sunteţi Libby Heikkinen pe care a numit-o în testament, iar dorinţele lui vor fi îndeplinite.

— În acest caz, nu vreau să vă vorbesc despre acest subiect. Este trecut, istorie — trecut îndepărtat şi mult prea trist.

Am trecut la alt subiect.

— Mai există un al patrulea beneficiar pe care n-am fost în stare să-l găsesc — David Arlen Taylor. Puteţi să-mi spuneţi unde...

— D. A.? Iarăşi se arătă surprinsă; apoi zâmbetul amar reveni. Bineînţeles că pot să-ţi spun. Este tot în locul unde şi-a petrecut ultimii cincisprezece ani, unde va fi până va muri... de partea cealaltă a golfului.

— Golful Tomales?

— Da. Familia lui deţine un restaurant şi o crescătorie de stridii, cam la o milă sau două mai sus de Nick's Cove.

— Este unul dintre prietenii dumneavoastră?

Păru că se gândeşte.

— Suntem... ceva de acest gen. Am venit în aceste locuri în primul rând pentru că am sperat să-l pot ajuta pe D. A. Mi-au trebuit patru ani nenorociţi ca să-mi dau seama că n-am cum s-o fac. Apoi m-am măritat cu Glen în San Francisco, unde mă aştepta să mă hotărăsc. Timp de mulţi ani am fost nehotărâtă. Dar sunt încă aici pentru D. A. Ştie unde mă găseşte dacă are nevoie de mine.

— Ce s-a întâmplat cu el ca să aibă nevoie de ajutor?

A tras sertarul de jos al biroului şi şi-a pus picioarele pe el, evident mult mai liniştită în privinţa discuţiei despre Taylor decât păruse în legătură cu Hilderly.

— D. A. este toxicoman. Foloseşte tot ce ar putea să-l detaşeze de realitate. În general, alcoolul şi „iarba". Pilule, atunci când nu poate face rost de primele două. Cocaină sau heroină atunci când îşi poate permite.

— Ştiţi care-i motivul?

— Ştiu, dar nu merită să vorbim despre asta. Într-un fel, motivele lui sunt aceleaşi cu cele care m-au ţinut pe mine aici sus, având doar vântul şi amintirile companie. Dar eu cel puţin am încercat să mă reintegrez în societate — pentru un timp. D. A. n-a încercat deloc.

— Ce înţelegi prin reintegrare în societate?

Dădu din umeri.

— Doar o figură de stil. Problema cu D. A. este amuzantă: s-a însurat acum şase ani. Nevastă drăguţă. Cu mult mai tânără decât el. Este indiancă Miwok — aşa este şi el, parţial. Sunt mulţi indieni prin părţile astea. Se opri studiindu-mi chipul. Că veni vorba, după cum arăţi, cred că ai ceva sânge indian.

— Numai o optime. Shoshone. Despre D. A.?

— Ei bine, are un băieţel şi o fetiţă. Nişte copii simpatici. Ai fi crezut că or să schimbe lucrurile pentru el, dar nu s-a întâmplat aşa. A rămas acelaşi bătrân D. A.

— Trebuie să reprezinte mult pentru tine, dacă te-ai mutat aici ca să încerci să-l ajuţi.

— Mda, ei bine, poate. Trebuia să mă ajut şi pe mine. Am rămas tăcută, simţind că dacă întreb la ce se referea o să obţin o altă ridicare din umeri. Afară vântul se învolbura în jurul clădirii, făcând ţiglele să zdrăngăne deasupra capului nostru. Pisica s-a trezit, s-a întins arcuindu-şi spatele, apoi s-a ghemuit iarăşi în poala mea.

— Eşti sigură că nu-l cunoşti pe Thomas Y. Grant? am întrebat până la urmă.

— Cum ţi-am spus, numele nu-mi este cunoscut. Dar este destul de comun, poate că l-am uitat. Cine este?

— Un avocat din San Francisco. S-a specializat în divorţuri, dar lucrează doar pentru bărbaţi.

— Oh, unul din ăştia. Te rog descrie-mi-l.

— Are în jur de cincizeci de ani, mi s-a spus, dar arată mai tânăr. Înalt, bine făcut, păr des, grizonat, chipeş, cu excepţia unei cicatrice pe obrazul stâng, care îmi aminteşte de un personaj din *Prinţul studenţilor.*

Când am amintit de cicatrice, Ross nu a reacţionat tot atât de dramatic ca şi la auzul numelui lui Jenny Ruhl, dar liniile din jurul gurii i s-au strâns.

— Acest Grant locuieşte în San Francisco?

— Da.

— Unde? Este bogat?

Întrebarea m-a nedumerit, dar i-am răspuns.

— Trebuie să fie bogat. Are o casă în Lyon Street, în cartierul Pacific Heights. Iar firma de avocatură este mare, având filiale şi în alte oraşe.

— Şi pe deasupra mai moşteneşte bani de la Perry. Cărbuni pentru Newcastle, aş spune.

Am privit-o, întrebându-mă dacă doar mi-am imaginat reacţia ei la auzul descrierii lui Grant. După un moment a adăugat:

— Nu cred că banii o să-i facă prea mult bine nici lui D. A. Dacă nu reuşeşte Mia să pună repede mâna pe ei, o să-i tragă şi pe ăştia pe nas.

— Mia este soţia lui?

— Da. Ai de gând să te duci acolo?

— Imediat după ce plec de aici.

— Dacă-i aşa, încearcă să vorbeşti mai întâi cu Mia, dacă-i acolo. Nu poţi să ştii de la o zi la alta în ce stare îl găseşti pe D. A. Am încuviinţat dar nu m-am ridicat, şovăind, fără îndoială, să mă grăbesc spre o situaţie care promitea că va fi neplăcută. În plus, nu eram sigură că aflasem totul de la Ross. Exista o posibilitate — dacă nu mă atingeam de subiectul Ruhl sau Hilderly — să fie mai deschisă cu mine.

— Pământul de aici face parte din rezervaţia naţională?

— Da. L-am închiriat pe termen lung. Guvernul încurajează fermele de lapte din motive estetice şi economice.

— Fermele de lapte? Am crezut...

— Grajdurile de cai nu-mi aduc profituri; le păstrez doar pentru că iubesc caii. Ferma de lapte am arendat-o vecinului din partea de est. Am un acoperiş deasupra capului şi-mi permit să pun mâncare pe masă, dar asta este tot. Glen iubea acest loc; câteodată cred că doar din acest motiv am rămas.

Dar Ross, în ciuda faptului că ar fi trebuit să tânjească după companie, nu părea doritoare să prelungească discuţia. S-a ridicat, întinzându-şi corpul zvelt, aproape la fel cum făcuse pisica.

— Când o să-l vezi pe D. A. nu... ei bine, nu lua prea în serios ce-ţi va spune.

— Ce crezi că o să-mi spună?

— Dumnezeu ştie. Omul trăieşte pe altă lume; aşa este de ani de zile. El... ei bine, ştii ce poate face minţii unui om acest gen de abuz.

S-a aplecat şi a luat pisica din poala mea; un indiciu foarte clar. În timp ce mergeam spre maşină, Ross îmi spuse:

— Ce trebuie să fac ca să obţin banii?

— Nimic. Avocatul lui Hilderly o să înceapă acţiunile de executare a testamentului şi o să ia legătura cu tine.

— Bine. După cum ţi-am spus, am mare nevoie de ei.

Totuşi, când am ajuns la MG, Ross a părut brusc reticentă dacă să mă lase să plec. S-a sprijinit de maşină, ţinând în braţe pisica şi privind visătoare spre lagună. Cei doi călăreţi care fuseseră aici mai devreme ajunseseră la capătul potecii şi stăteau lingă apa ca o oglindă. Pielea pestriţă a cailor se reflecta pe suprafaţa ei.

— Laguna, spuse Ross, a primit numele unui fermier care a crescut vite pe aceste pământuri pe la mijlocul secolului XIX-lea — Carlyle Abbott. Povestea spune că Abbott a fost un om brav. În 1861, a naufragiat acolo un vapor — *Nimfa mării.* Abbott s-a legat cu nişte lasouri de oamenii care stăteau pe mal şi a intrat în valuri ca să salveze echipajul. A reuşit să-i aducă pe toţi, cu excepţia stewardului. El a fost primul înecat înregistrat oficial din Point Reyes.

Se opri, cu privirile fixate în depărtare.

— Nu mă omor după istorie, dar povestea mi-a rămas în minte. Mi s-a părut simbolică. Am venit aici ca să-l salvez pe D. A., dar nu am putut. Acum *el* este un fel de victimă înecată.

ZECE

În timp ce refăceam drumul spre autostrada Coast One, am analizat conversaţia pe care am avut-o cu Libby Ross. Cu cât mă gândeam mai mult la ea, cu atât eram mai convinsă că Libby îl recunoscuse pe Tom Grant din descrierea mea. Poate că dacă îi puneam lui D. A. Taylor întrebările potrivite, nu numai că îmi va dezvălui mai multe despre legătura existentă între Ross, Hilderly, Ruhl şi el însuşi, dar îmi va spune ceva şi despre Grant — asta dacă nu era prea drogat ca să-şi mai aducă aminte ceva.

Când am ajuns la autostradă, am cotit spre nord, către Point Reyes Station, care a fost cândva o gară a demult-dispărutei Căi Ferate a Coastei Pacificului de Nord, care a funcţionat între Duncan's Mills şi Sausalito, de la sfârşitul anilor 1880 până la Marea Criză. Majoritatea clădirilor de pe strada principală sunt construite în stilul de la începutul secolului, iar oraşul emană un aer rustic care dezminte parcă prezenţa ziarului care a câştigat Premiul Pulitzer, *The Point Reyes Light.* În timp ce-l străbăteam, am văzut semne noi ale progresului faţă de când trecusem pe acolo ultima dată — clădiri vechi renovate şi alte câteva nou construite, incluzând un magazin universal, unde îşi mutase the *Light* sediul. Nu m-am putut opri să nu mă întreb cât va mai dura până când dealurile înconjurătoare vor fi acoperite de proprietăţi particulare. Totuşi, fermele de lapte pe lângă care am trecut arătau rentabile; poate că cererea pentru produsele lor va surclasa chiar şi lăcomia agenţilor imobiliari şi fluxul celor care vor încerca să scape de stresul urban.

Şoseaua şerpuia, ducându-mă spre interior, apoi înapoi spre golf, al cărui ţărm era construit în această parte mai mult din limbi de pământ noroios pe care marea le acoperea în timpul fluxului. Au început să apară crescătoriile de stridii — şiruri de ţăruşi aşezaţi geometric şi care ieşeau afară din apă, între care moluştele de prăsilă se hrăneau şi creşteau ferite de peştii de pradă. Stridiile, după cum ştiam, constituiau singura industrie pe lângă fermele de lapte în zona Golfului Tomales şi am văzut semne clare că această ocupaţie nu mai era prea înfloritoare. Am trecut pe lângă o fermă de stridii care era de vânzare; un debarcader de mărime mijlocie, cu bărci de pescuit scoase din apă, care părea părăsit. În sătucul Marshall, restaurantul care servea stridii era închis, iar geamurile sparte erau acoperite cu plăci de lemn. Casele — majoritatea construite din prefabricate, dar şi unele din acele structuri foarte ciudat orientate, cu ferestrele aşezate aberant, pe care oamenii le ridică lângă apă — erau ridicate pe fâşia subţire de pământ dintre drum şi ţărmul golfului. Când am trecut pe lângă Nick's Cove, restaurantul meu preferat pentru stridii prăjite, drumul a început să urce printr-o pădure deasă de chiparoşi cu formele contorsionate de vânt.

După mai puţin de două mile a apărut un indicator şters

pus pe doi stâlpi înalţi, pe care scria: FERMA DE STRIDII TAYLOR. O alee acoperită de scoici fărâmitate ducea într-o parcare. Am cotit şi am condus printre pietre şi găuri. Locul de parcare arăta ca un depozit de gunoaie: într-o parte erau maşini părăsite printre anason şi buruieni; câteva treilere ruginite, între care erau întinse sfori cu rufe puse la uscat, stăteau lângă un munte de carcase de stridii care se împrăştiaseră şi în jos pe panta dealului, ca şi rămăşiţele unei mine abandonate. Maşinării vechi, arbori de camioane, un motor de automobil corodat şi două bărci cu vâsle putrezite erau împrăştiate prin preajmă, iar printre ele se hârjoneau cei mai râioşi câini vagabonzi pe care i-am văzut vreodată. Restaurantul era drept în faţă, pe malul apei.

Am oprit în faţa clădirii albe dărăpănate, între un camion vechi, roşu, de marfă, care arăta ca ieşit din *Fructele mâniei,* şi un automobil nou cu rulotă, cu număr de înmatriculare de Oregon. Geamurile restaurantului erau acoperite de atâta murdărie, încât aproape că nu se mai vedea firma pictată pe ele. Am coborât din maşină, aplecându-mă din cauza vântului aspru dinspre ocean şi m-am uitat în jur.

La stânga restaurantului era o cărare care ducea spre un rând de căsuţe mici — probabil un camping turistic defunct. Acoperişurile lor erau dărăpănate, coşurile de metal îndoite şi multe din ferestre erau acoperite cu plăci de lemn prefabricat sau cu cartoane. Pe cărare se jucau alţi câini cu blana zburlindu-se în vânt. Un băieţel şi o fetiţă şi mai mică se jucau la baza unui altui munte de carcase de scoici; vocile lor erau purtate de vânt spre mine — voioase, în ciuda împrejurimilor dezolante. M-am dus lângă copii şi m-am lăsat pe vine, zâmbind.

M-au privit solemn. Amândoi aveau părul negru şi ochii ca nişte nasturi mari, negri; hainele lor, deşi vechi şi peticite, erau curate. Nu puteau avea mai mult de şase şi cinci ani.

— Helo, cum vă cheamă?

Fetiţa şi-a băgat degetul în gură şi a început să mă privească. Băiatul — cel mai mare dintre cei doi — mi-a vorbit până la urmă.

— Ea e Mia. Eu sunt Davey.

Adică puştii lui D. A Taylor. Oamenii care-şi botează copiii cu propriile nume m-au făcut întotdeauna să mă întreb: Prea mult ego sau prea puţin? În cazul lui Taylor, credeam că ştiam.

Amintindu-mi de sfatul lui Ross că ar trebui să încerc să vorbesc mai întâi cu Mia Taylor înainte de a-l contacta pe soţul ei, i-am întrebat:

— Mama voastră este acasă?

Davey clătină din cap. Mia junior îşi scoase degetul din gură şi spuse:

— A plecat la Pentaluma cu mătuşa Chrissy. Mătuşa Chrissy trebuie să nască, poate chiar acum.

— Oh, asta-i drăguţ, am minţit, simţind un val de simpatie pentru nou-născutul care va fi adus acasă în acest loc.

— Atunci, tatăl vostru este aici?

Cei doi schimbară o privire care se traducea prin: *Daddy! Oh — oh!*

— E în ordine. O cunoaşteţi pe doamna Ross?

Davey încuviinţă.

— Libby.

— Sunt o prietenă a lui Libby. M-a rugat să vin să-l văd pe tatăl vostru.

Munca mea necesită o mare cantitate de înşelătorii, dar întotdeauna mă simt prost când trebuie să mint nişte copii.

Mia şi Davey schimbară o altă privire. Era acea expresie care spune „putem să ne încredem în acest adult?". Până la urmă Davey arătă cu degetul spre şirul de căsuţe.

— A noastră este ultima.

— Mulţumesc.

M-am ridicat şi am luat-o pe potecă.

Nu am mers mai mult de câţiva iarzi când doi bărbaţi au ieşit din prima căsuţă. Oameni musculoşi cu părul nepieptănat, purtând haine de pescari. Stăteau unul lângă altul, blocându-mi calea.

— Ce doriţi, doamnă? mă întrebă cel mai solid.

— D. A. Taylor. Este unul dintre voi, el?

Clătinară în tăcere din cap şi rămaseră nemişcaţi.

— Uitaţi, Libby Ross m-a trimis.

— Bineînţeles, spuse omul.

— Sunaţi-o şi întrebaţi-o dacă nu mă credeţi.

— De ce ar trimite căţeaua aia pe cineva? mă întrebă celălalt, care avea o mustaţă soioasă. Iarăşi îl verifică pe D. A.?

— Nu. Nu cred că mai este prea interesată de el. Totuşi mi-a spus unde-l găsesc.

— Ce treabă ai cu el?

— Personală.

— D. A. face parte din familie. Treburile *lui* sunt şi ale noastre.

Am ezitat, uitându-mă înapoi spre copiii lui Taylor. Nu începuseră să se joace şi ne priveau intens. Nu am crezut că bărbaţii — unchii lor sau ce erau — vor încerca să fie violenţi în faţa lor.

— Dacă-i aşa, de ce nu veniţi cu mine ca să vorbesc cu el? am spus până la urmă.

Au schimbat o privire; se părea că acesta este modul principal de comunicare pe aici. Pe aceasta n-am putut s-o citesc aşa de uşor, dar conţinea un element de relaxare. După câteva secunde, bărbatul mai solid s-a dat la o parte.

— Ce dracu — mergi mai departe. Ultima căsuţă. Probabil că o să-l găseşti pe pontonul lui, uitându-se la insula sa.

— Insula lui?

A zâmbit răutăcios.

— Insula Hog. De fapt, nu este proprietatea lui D. A., dar i-a intrat în cap că da. N-a avut niciodată nimic, cu excepţia a ceea ce-i în capul lui. Şi asta-i *tot* ce i-a mai rămas.

Ce familie bună are D. A! m-am gândit trecând pe lângă bărbaţi şi urmând poteca plină de scoici sfărâmate. I-am auzit pe cei doi râzând ca şi când remarca ar fi fost plină de spirit, dar i-am ignorat. Câinii nu m-au băgat în seamă atunci când i-am ocolit.

Spre capătul potecii pământul devenea arid, coborând într-o pantă bruscă spre apa cenuşie. De acolo puteam să văd insula — stânci, chiparoşi, coroane de eucalipţi, vârfuri de copaci învăluite de ceaţă. Insula Hog — care se spunea că şi-a căpătat numele de la o barjă plină cu porci ce fusese pentru o scurtă perioadă ancorată acolo, nu se mai ştie când — era acum deţinută şi menţinută în starea ei naturală de către Societatea Audubon. Acolo nu locuia nimeni, iar singura adăugire umană erau ruinele unei case construite de o familie de nemţi în 1800. M-am întrebat de ce oare D. A. Taylor manifesta un asemenea interes posesiv pentru o rezervaţie izolată.

Căsuţa lui Taylor era cea mai dărăpănată dintre cele şapte pe lângă care am trecut, cu ferestrele sparte şi peticite şi aproape fără zugrăveală, dar lângă uşă era un ghiveci cu

geranium roz. Lângă flori era o tricicletă veche. Am ciocănit la uşă, n-am primit nici un răspuns şi am înconjurat căsuţa spre locul unde pontonul scurt se întindea peste ţarcul unde creşteau stridiile.

La capătul pontonului stătea un bărbat — înalt, slab, cu părul negru ce-i cădea pe umerii jachetei de blugi decolorate — care privea peste golf spre insula Hog. Am pornit spre el, încercând să evit locurile unde scândurile lipseau. Pontonul tremura sub greutatea mea. Omul şi-a întors capul privind cum mă apropiam.

La început a părut perfect normal, dar când am ajuns aproape de el i-am văzut ochii. Erau negri şi stinşi — găuri în care focurile nu mai ardeau, conţinând nimic, doar cenuşă. Când am ajuns la el, nu mi-a vorbit, pur şi simplu a continuat să mă privească fără nici o urmă de interes sau curiozitate.

— Eşti D. A. Taylor? l-am întrebat, iar el a încuviinţat şi s-a uitat înapoi spre golf.

Omul se afla într-o altă lume, după cum îmi spusese şi Ross. Nu ştiam dacă acea lume era accesibilă şi altora, dar trebuia să încerc să ajung la el. M-am aşezat pe marginea pontonului, ridicându-mi genunchii şi înconjurându-i cu braţele. Taylor nici măcar nu s-a uitat spre mine.

— Este o insulă frumoasă acolo, i-am spus.

Nici un răspuns.

— Mă întreb cum ar fi să locuieşti acolo.

Acum şi-a întors ochii stranii spre mine. Am crezut că am văzut o strălfulgerare undeva în adâncul lor, dar ar fi putut la fel de bine să fie o reflexie a luminii.

— Într-o bună zi am să ştiu, spuse el.

Vocea era moale, silabele curgând blând.

— O!? Plănuieşti să te muţi acolo?

S-a uitat iarăşi spre insulă. După un moment lung, întrebă:

— Cine eşti?

— Numele meu este Sharon McCone. Tocmai vin de la Libby Ross.

— Libby. Libby cea cu superbii ochi violeţi. Se opri, apoi adăugă: Libby cea cu limba spurcată.

— După cum spune ea, sunteţi prieteni.

— Prietenii pot fi cruzi atunci când spun adevărul.

După întâlnirea cu rudele lui, vocea sa educată, dicţia într-

un fel formalistă erau o surpriză mai mare decât brusca lui luciditate. Cunoscusem alte persoane ca Taylor: toxicomani care păreau perfect raţionali la un moment dat, pentru ca apoi puteau să izbucnească brusc în istericale sau să cadă într-o tăcere adâncă.

— Despre ce spune Libby adevărul? am întrebat.

Tăcere.

Am lăsat-o câteva momente să se prelungească, privind o barcă de pescuit care înconjura insula. De la ţarcurile de stridii se ridicau diverse mirosuri — sălciu, de peşte — care erau îndepărtate de briza rece.

— Dar Perry Hilderly era şi el un om care spunea adevăruri? am întrebat.

Taylor îşi întoarse lent capul. De data asta am văzut că strălucirea din ochii lui era adevărată.

— Perry credea în mod implicit în adevăr. El avea idealuri mari şi plasa sanctitatea vieţii deasupra oricărui lucru. Mă uitam în sus spre el şi îl iubeam ca pe un frate. Era un om mai bun decât mine. Mai bun decât oricare dintre noi.

— Şi Jenny Ruhl?

Nu m-am gândit că ceva i-ar putea altera starea de transă, dar când am amintit acest nume, peste faţă i-a trecut un val de durere.

— Jenny. Toţi aceşti ani morţi. Au fost atât de inutili. Totul a fost atât de inutil.

— Totul ce?

Îşi privi degetele care erau răsfirate pe coapsele îmbrăcate în blugi.

— Dar despre Tom Grant ce poţi să-mi spui? am întrebat.

— Cine-i ăsta?

— Nu ţi-l aminteşti? Thomas Y. Grant?

— Nu. Sunt multe lucruri despre care nu-mi amintesc. Dar lucrurile rele mi-au rămas în minte. Întotdeauna lucrurile rele.

— Lucrurile rele?

— Foarte rele. Nu contează ce fac, nu pot să le uit.

— Povesteşte-mi despre ele.

A scuturat violent din cap, şuviţele lungi agitându-se, apoi căzându-i înapoi pe umeri.

Înainte să poată reintra complet în carapace, m-am întors la subiectul insulei Hog.

— Când plănuieşti să te duci acolo? l-am întrebat, făcând un gest către ea.

Privirea lui mi-a urmărit mâna.

— Când aici o să devină prea stresant. Până acum mă descurc. Ştii că beau?

— Da.

— Bineînţeles că Libby ţi-a spus. Ţi-a spus de asemenea şi despre droguri. Toate sunt foarte adevărate. Este disperată în privinţa mea, dar înţelege. Nevasta mea, nu; disperarea ei este dureroasă când o priveşti. Când o să devină prea dureroasă, o să plec.

— Şi ce-o să faci acolo?

— O să fiu în pace.

Am început să-mi dau seama că omul nu încerca să devină un pustnic. Şi nici nu intenţiona să *trăiască* pe insulă. Dorea să meargă acolo să moară. In ciuda faptului că de-abia îl cunoscusem, m-a cuprins un val de frig. Mi-am imaginat copiii lui: chipurile lor tinere-bătrâne, privirile lor conspirative. Cum i-ar afecta pe ei sinuciderea lui, pe nevasta pe care încă nu am cunoscut-o? Pe Libby Ross, care pretindea că şi-a spălat mâinile în legătură cu D. A. Taylor, dar în realitate îi păsa prea mult?

L-am privit tăcută timp de câteva momente, i-am privit profilul neregulat, cu nasul de vultur, întrebându-mă ce i se întâmplase ca să devină aşa. Ca şi cum mi-ar fi auzit întrebarea nerostită, spuse:

— N-am fost niciodată un om puternic. Dar nu sunt nebun, cel puţin nu în sensul clasic. Doar pierd câteodată legătura cu realitatea. În afară, este mai bine.

— De ce, D. A.?

— De ce nu?

Nu am găsit nici un răspuns la asta.

După un moment continuă.

— Bănuiesc că i-ai văzut pe Harley şi Jake când ai venit.

— Oamenii din prima căsuţă?

— Verii mei. Îngrijitorii pe care mi i-am angajat singur. Când Mia e plecată, este obligaţia lor să-l supravegheze pe bătrânul D. A., să se asigure că nu face nimic aberant. Vezi tu, am avut probleme cu şeriful. Am avut necazuri cu clienţii de la restaurant. Au încercat să te oprească să vii aici?

— Da.

— Cum i-ai convins de contrariul?

— A dracului să fiu dacă ştiu.

Taylor chiar zâmbi — o ridicare scurtă a colţurilor gurii.

— Probabil, au hotărât că, după cum arăţi, poţi să ai singură grijă de tine. Şi ştiu că de fapt nu sunt violent, doar bizar şi fac lucruri neaşteptate. Insist în faţa lui Harley şi Jake că insula Hog este proprietatea mea. Când este vorba de verii mei am o pornire de perversitate.

— Sunt proşti?

— Moderat. Familia din partea tatălui meu a avut parte de multă prostie. Capacitatea lor de a-şi alege neveste deştepte, puternice le-a permis să supravieţuiască. Iarăşi zâmbi puţin. Ascultă-mă. Pretind că sunt foarte deştept, dar ce am mai făcut bine în viaţă în afară de a mă căsători cu Mia? Iar acum o distrug puţin câte puţin.

M-am decis să las la o parte pentru moment acest subiect.

— Eşti bine educat. Unde ai făcut şcoala?

— U. C. Berkeley — în epoca ei de aur.

Expresia lui crispată m-a făcut să mă gândesc la cea a lui Hank când îmi vorbise de acele zile.

— Şi eu am fost acolo, dar câţiva ani mai târziu. Acolo i-ai întâlnit pe Perry Hilderly şi Jenny Ruhl?

Încuviinţă.

— Şi pe Libby?

— Da.

— Dar tot nu ţi-l aminteşti pe Tom Grant?

Se gândi.

— Nu, nici chiar acum, şi am capul mult mai limpede decât îl aveam când ai venit.

— Hai să ţi-l descriu: este un bărbat înalt, bine făcut. Păr des şi grizonat, dar pe atunci trebuie să fi fost castaniu. Chipeş, dar are o cicatrice pe obrazul stâng. I-am spus lui Libby că arată ca ceva căpătat într-un duel...

Faţa lui Taylor deveni foarte pală, apoi se înroşi. Ochii i se înviorară, în aceste gropi moarte focurile revigorându-se. Îmi puse mâna pe braţ, strângându-mă destul de tare ca să creeze cinci epicentre de durere.

— Omul bun! spuse.

I-am apucat degetele încercând să uşurez presiunea.

— Ce?

— Omul bun!

— Cine era omul bun?

— Omul bun, repetă pentru a treia oară.

Râse amar, un sunet aspru, ca şi când coardele lui vocalele nu ar fi fost folosite pentru râs de mulţi ani.

— Omul bun a fost omul rău.

— Nu înţeleg.

Brusc îmi lăsă braţul, se întoarse, uitându-se la apa soioasă a ţarcurilor cu stridii.

— Nici eu.

— Cine era omul bun? am întrebat din nou.

Nu mi-a răspuns; respira repede şi sacadat.

I-am atins mâna.

— D.A.?

Câteva minute a rămas tăcut, respiraţia reîntorcându-i-se încetul cu încetul la normal. Când şi-a ridicat capul şi m-a privit, ochii lui erau morţi ca înainte.

— Mulţumesc că ai venit, spuse formal. Te rog, transmite-i salutările mele lui Libby. Apoi îşi întoarse privirile spre insula îndepărtată.

UNSPREZECE

Taylor se retrăsese în spatele

unui zid psihic, impenetrabil, deci l-am lăsat acolo şi m-am întors spre restaurant. Nici copiii lui, nici verii nu erau prin preajmă; câinii stăteau încă tolăniţi pe potecă, iarăşi m-au ignorat. Camionul roşu şi automobilul cu rulotă cu număr de Oregon dispăruseră; maşina mea era singurul lucru din parcare care arăta în stare de funcţionare.

M-am îndreptat spre restaurant şi am intrat. Avea o singură cameră mare, cu geamuri prăfuite, soioase, de la care se vedea alt ponton foarte uzat. Lângă ferestre erau patru mese, iar între ele şi uşă mai erau câteva; muşamalele care le acopereau nu erau prea curate, iar pe una din ele dormea o pisică mare. Pe peretele din dreapta se întindea un bar, iar în spatele lui stătea vărul mustăcios, citind un buletin de curse. Pe unul din scaunele de la bar şedea o chelneriţă care bea bere din sticlă. Nici unul

dintre ei nu părea să mă fi recunoscut. M-am aşezat pe scaunul din faţa mustăciosului. Nu s-a uitat în sus, dar a întrebat:

— L-ai găsit pe D. A.?

— Da.

— Vezi de ce ne facem griji din cauza lui?

— Nu părea atât de rău.

Şi-a ridicat capul şi s-a-ncruntat.

— Tu nu ştii. Nu l-ai cunoscut înainte. A râs cinic. Mare intelectual, şeful clasei, bursă pentru colegiu, când noi ceilalţi nici n-am putut să ne terminăm liceul. Acum uită-te la el — distrus total.

— Ce i s-a întâmplat?

— Cred că ăsta-i un secret de familie.

— Cum vreţi. Am scos din poşetă o carte de vizită. Eşti Jake sau Harley?

Păruse mirat că le cunoşteam numele.

— Harley, spuse după un moment.

— Când se întoarce Mia?

— După ce naşte nevastă-mea.

— Soţia ta naşte şi tu nu eşti cu ea?

Ridica din umeri.

— Chrissy a mai avut încă trei; poate să se descurce şi fără mine.

Simpatia pe care o simţisem mai devreme pentru nou-născut era perfect justificată. Am împins cartea de vizită pe suprafaţa slinoasă a barului.

— Când se întoarce Mia, roag-o să mă sune — cu taxă inversă — te rog.

Harley se uită la cartea mea de vizită cu ochii îngustaţi.

— Ce treabă ai cu D. A. şi cu Mia?

— Ţi-am mai spus, este personală.

— Şi *ţi-am* mai spus înainte, ei fac parte din familie.

— Dacă unul dintre ei o să vrea ca voi să ştiţi, o să vă spună.

Luă cartea de vizită şi o rupse în două.

— Dacă nu-mi spui, Mia n-o să te sune.

Mi-am stăpânit furia, am scos o altă carte de vizită şi am pus-o pe bar.

— Dacă Mia nu mă sună, nu o să ştiţi niciodată ce treabă aveam cu ea, nu-i aşa?

Harley îşi încleştă fălcile beligerant, uitându-se nedecis spre cartonaşul de pe tejghea. Apoi se întoarse din nou la buletinul de curse, lăsând cartea de vizită neatinsă.

În timp ce ieşeam, chelneriţa mi-a făcut cu ochiul şi mi-a arătat un semn cu degetul mare şi cel mijlociu.

Drumul de întoarcere în oraş mi s-a părut interminabil — poate pentru că lista întrebărilor care-mi treceau prin minte era de asemenea nesfârşită. Se întâmplase ceva cu mult timp în urmă, probabil în anii şaizeci, la Berkeley, care-i unise pe Hilderly, Ross, Taylor şi Ruhl — lanţurile care i-au legat într-o transcendenţă peste ani, distanţe şi chiar moarte. Ceva în legătură cu Mişcarea pentru Libertatea Cuvântului, am bănuit. Jess Goodhue îmi spusese că mama ei intrase în nişte necazuri cu ceva referitor la mişcarea de protest puţin înainte de a se sinucide. Ce se întâmplase? Îi implicase de asemenea pe Hilderly, Taylor sau Ross? Asta nu prea se potrivea. Ruhl murise în 1969 şi Hilderly era pe atunci în Vietnam. Şi ce avea Grant de-a face cu toate acestea — un om pe care şi Ross şi Taylor păruseră să-l recunoască, dar nu doreau să spună asta? Omul bun pentru ce?

În timp ce mă apropiam de Golden Gate, traficul dinspre oraş a încetinit aproape de tot. Apoi şi cel de pe partea mea a devenit mai lent — datorită în parte orei de vârf şi în parte unui blocaj apărut în partea de sud a Tunelului Waldo. Mi-am abandonat reflecţiile concentrând-mă să nu tamponez pe nimeni. Când am ajuns în Piaţa Clopotelor şi am accelerat spre Doyle Drive, regretam că nu am telefon în maşină ca să pot verifica mesajele pe care le-aş fi putut primi. Un prieten care are mă convinsese recent de meritele unui astfel de aparat, dar când am abordat acest subiect cu Hank, mi-a spus că trebuie să mă consider fericită că am o carte de credit telefonică la All Souls.

Traficul era la fel de aglomerat şi în oraş, şi m-am enervat tot drumul spre Bernal Heights. Când am ajuns la serviciu, trecuse de ora cinci şi Ted nu era încă la masa lui. M-am uitat pe tablă, căutând mesajele urgente, apoi m-am dus sus în cabinetul meu şi m-am uitat în cutia de intrări pentru mesajele de rutină. Nimic.

Sperasem să găsesc unul din partea lui Jess Goodhue, care să-mi dea numele detectivului care cercetase trecutul mamei ei, deci am sunat la KSTS-TV. Goodhue a venit la telefon părând grăbită. Nu, mi-a spus, nu a avut timp să caute numele detectivului şi nu era sigură când va putea să facă asta.

— Aş dori mult să-ţi găseşti timpul necesar, am spus. După ce am vorbit cu ceilalţi doi moştenitori, cred că Tom Grant este implicat în chestia asta mult mai mult decât vrea el să se ştie.

Goodhue a spus ceva ce n-am auzit.

— Cum?

— Iartă-mă. Vorbeam cu unul dintre redactorii noştri. De ce crezi asta despre Grant?

— Am impresia că ceilalţi doi moştenitori i-au recunoscut descrierea chiar dacă numele lui nu însemna nimic pentru ei. Unul dintre ei a fost uimit şi a spus ceva despre faptul că Grant ar fi omul bun.

— Omul bun?

— Da. Ce crezi că...

— Rămâi la aparat. A urmat un bang, apoi am auzit un fâşâit de hârtii. Când s-a întors la telefon a spus: Sharon, trebuie să plec — am o conferinţă urgentă cu producătorul meu. O să încerc să te sun mâine dimineaţă, bine?

Am privit receptorul pentru câteva secunde, puţin îmbufnată de modul în care m-a concediat Goodhue. Apoi l-am pus în furcă, rămânând lângă birou dezamăgită şi dezorientată. Privirile mi-au căzut pe noul şezlong, cel pe care-l cumpărasem ca să mă relaxez în el, şi iritarea mea a crescut. Era într-adevăr stupid să cumperi ceva pe care apoi să nu-l foloseşti pentru scopul iniţial.

Mi-am scos jacheta, m-am îndreptat spre scaun, am luat de acolo cutia cu dosare, aparatul de fotografiat şi casetofo-nul şi le-am depozitat fără mofturi pe podea. Apoi m-am trântit în şezlong şi am început să contemplu tavanul. Era crăpat şi pătat cu apă, iar pânzele de păianjen atârnau de rozeta care fixa lampa. Mi-am mutat privirile la peretele de lângă şemineu. Ăsta era chiar mai rău.

Lucram în acel birou de mai mult de un an şi îmi trebuiseră şase ani ca să observ tapetul. Anii anteriori, Hank trăise în aceeaşi cameră, pentru că All Souls oferă salarii care sunt mai mici decât cele obişnuite, face o politică din a oferi salariaţilor şi

directorilor care cer aşa ceva locuinţe gratuite şi am avut puţine ocazii ca s-o vizitez sau ca să-i examinez decorul. Tapetul nu fusese alegerea nici unuia dintre noi: roz pal, gri şi crem, cu flori, ghirlande şi cherubini care se repe-zeau la nesfârşit. După ce m-am mutat acolo, i-am acordat tot aceeaşi puţină atenţie ca şi Hank.

Apoi într-o zi, într-un impuls de contemplaţie, am observat că arăta în mod straniu ca unul din acele afişe despre aparatul reproducător care sunt, de obicei, agăţate în cabine-tele ginecologice. Când i-am spus asta lui Hank, mi-a mărturisit că a observat acest lucru cu mult timp în urmă, dar pur şi simplu se amuzase. *Eu* totuşi nu m-am amuzat; de atunci înainte ori de câte ori m-am uitat mai de aproape la pereţi, mi-am amintit de sterilete şi de dilatatoare reci.

Am închis ochii, dar imaginea tapetului mi-a rămas în minte, nelăsându-mă să mă concentrez. Cineva ambala motorul unui automobil în faţa geamului meu, iar jos, în salonul care funcţionează ca o cameră de aşteptare, cineva dăduse drumul televizorului. Puţin după aceea, din camera lui Ted s-au auzit o bufnitură şi o serie de pârâituri. Apoi, o altă bufnitură şi o înjurătură tare.

Am oftat, m-am ridicat şi am ieşit pe hol. Când am bătut la uşa lui, vocea lui Ted a sunat foarte chinuită.

— Intră, dar grăbeşte-te.

Am deschis uşa şi m-a lovit un proiectil galben de blană. Din reflex m-am aplecat şi am înşfăcat chestia, descoperind că ţin în braţe o pisicuţă pufoasă.

— Închide uşa! strigă Ted.

Am făcut cum mi-a spus. Stătea pe canapeaua stil victorian acoperită cu catifea roşie, arătând mai demoralizat decât îl văzusem eu vreodată, iar la pieptul lui ţinea un pachet de blană neagră, galbenă şi albă.

— Bunule Dumnezeu, am spus, ţinând mai strâns creatura din mâinile mele. Ce-s astea?

— Pisicile lui Harry.

Pisicuţa s-a eliberat din braţele lui, a căzut pe podea, alunecând puţin. Ted îşi dete ochii peste cap resemnat în timp ce animalul urca pe scăriţa care ducea la patul lui Ted.

— Ale lui Harry? Astea sunt pisicuţe; nu pot să aibă mai mult de douăsprezece săptămâni.

— Exact douăsprezece săptămâni. Au fost un dar nefericit de la un prieten bine intenţionat, care a crezut că or să-l înveselească. Proprietăreasa lui le-a ţinut de când el a intrat în spital, dar acum mi le-a dat mie. I-am promis lui Harry că o să găsesc o casă bună pentru ele.

— Oh!

Pisicuţa pe care o ţineam eu încetase să se mai zvârcolească şi începuse să toarcă. A ridicat o lăbuţă şi m-a mângâiat pe obraz. Am pus-o jos repede.

— Ai de gând să le ţii?

— Aici? Fii serioasă.

Avea dreptate. Camera lui Ted este foarte mică — fosta baie pentru camera care era acum biroul meu. Este un refugiu baroc cu tapet roşu şi cu una din cele mai urâte lămpi din partea asta a Denverului, dar Ted este foarte mândru de ea. Şi trebuie să recunosc că a făcut tot posibilul într-un spaţiu foarte mic: patul înconjurat de perdele roşii este suspendat deasupra chiuvetei din marmură şi alamă ornată şi a toaletei; cada fusese scoasă şi înlocuită cu o canapea şi un dulap vechi; cele două zone sunt separate discret printr-un paravan japonez. Pentru mine arată ca o cameră mică a unui bordel din anul 1890, dar pentru Ted este perfectă — minimală şi opulentă în acelaşi timp.

M-am aşezat lângă el pe canapea. Acum, amândouă pisicile se aflau în pat; se auzi un pârâit şi Ted tresări:

— Aşternuturile mele — iarăşi!

— Dar Hank? am întrebat. Poate că le ia el.

— Ar uita să le hrănească.

— Anne-Marie?

— Este alergică.

I-am trecut în revistă pe ceilalţi directori şi angajaţi ai firmei, dar i-am înlăturat pe toţi pentru diferite motive.

— Trebuie să stea împreună?

— Sunt frate şi soră şi se înţeleg bine. Ar fi o ruşine să fie separaţi. Acum Ted mă privea plin de speranţă. Shar, poate că tu...

— Nu, am spus repede. Nu doresc altă pisică.

Pentru un timp a fost tăcut, apoi spuse:

— Pot să-ţi pun o întrebare personală?

— Bineînţeles.

— Ai început... să te retragi în tine de când George s-a

mutat la Palo Alto?

— De ce crezi asta?

— Oh, nu ştiu. De fapt, nu-i treaba mea. Uită că am spus asta.

— Ted, singurul motiv din cauza căruia nu doresc altă pisică este pentru că nu stau acasă prea mult. Nu pot să am grijă cum ar trebui de ea. Cu Wat era altfel — era bătrân şi foarte independent. Astea sunt pisicuţe; au nevoie de multă atenţie.

Se auzise altă pârâitură.

— Ştiu, spuse Ted morocănos.

— Uite, o să mă interesez să văd dacă găsesc pe cineva care să le vrea.

— Ţi-aş fi recunoscător.

M-am ridicat şi m-am dus la uşă, dar înainte s-o deschid am întrebat:

— Cum le cheamă?

— Ralph şi Alice.

— „Mirii".

Se lumină la faţă.

— Îmi pare bine că ştii asta. Jumătate dintre oamenii cărora le spun, nu ştiu. Mă fac să mă simt bătrân. Câteodată cred că sunt singurul care îmi amintesc show-urile vechi de la televiziune.

— Eu îmi amintesc, am spus părăsind camera şi închizând repede uşa ca să mă feresc de alte atacuri feline.

Nu mai puteam să stau să meditez aşa că am coborât scările şi m-am uitat în biroul lui Rae — care fusese înainte al meu; o debara transformată, aflată sub scări. Lumina era stinsă şi deşi pe birou erau împrăştiate hârtii haina ei nu era în cuierul unde o agăţa de obicei. Apoi mi-am amintit c-o însărcinasem cu supravegherea funcţionarului de la magazinul de băuturi; probabil că încă se ocupa de această treabă.

Când m-am întors să mă duc sus, Hank intră pe uşa din faţă având în mână o pungă de la autoservirea mexicană de pe Mission Street. Văzând pachetul cu mâncare, mi-am dat seama ce prânz inadecvat fusese batonul de ciocolată pe care-l mâncasem în drum spre Point Reyes.

— Lucrezi până târziu? l-am întrebat.

— Da. Tu?

Am clătinat din cap.

— Mă duc în curând acasă. Ai reuşit să redactezi documentul acela pe care trebuie să-l semneze Tom Grant?

— Mâine dimineaţă o să fie pe masa mea.

— Bine. Vreau să mai vorbesc încă o dată cu el, iar asta îmi oferă o scuză.

Hank părea nerăbdător să meargă în biroul lui, dar eu am rămas în hol, dorind ca el să mă întrebe despre cazul lui Hilderly, ca să pot să amân plecarea spre casa mea goală şi singuratică.

A observat că mă codeam să plec şi că mă uitam insistent la pachetul cu mâncare.

— Vrei şi tu? Ajunge pentru amândoi.

— Nu cred că aş putea să înghit acum mâncare mexicană. Şi nu ar trebui să te reţin de la lucru.

— Oh, vino la bucătărie cu mine. Stai puţin, măcar să bei un pahar de vin. În timp ce mănânc poţi să mă pui la curent cu ce ai descoperit în cazul lui Hilderly.

L-am urmat, destul de ruşinată că şi-a dat seama de cât de singură mă simţeam în acea seară.

De această dată totuşi el nu avea chef să discutăm despre starea mea sufletească. În timp ce beam chablis şi îi făceam un rezumat al celor descoperite despre Hilderly, el a mâncat două *burritos,* picurând pe masă *salsa* şi grăsime, apoi a strâns ambalajul şi l-a aruncat la coşul de gunoi de sub chiuvetă. N-a nimerit, iar hârtiile au aterizat lângă el. Hank ridică din umeri şi se duse să-şi toarne nişte cafea.

— Nu-i de mirare că Anne-Marie nu poate să trăiască cu tine, am spus.

Rânji, evident mulţumit de neglijenţa lui.

— Vorbind de Anne-Marie, ştii că poliţia a scos glonţul din unul din ghivecele de flori de pe verandă?

— Nu. Când s-a întâmplat asta?

— Azi-dimineaţă. Am citit despre acest fapt în Brand Ex. Acum câteva ore.

Brand Ex. este porecla locală pentru ziarul de seară, *Examiner.*

— Se pare că este un Magnum 357 şi spuneau că vor să urgenteze analiza balistică. Pun pariu că se potriveşte cu celelalte.

— Eşti destul de calm în privinţa asta. Încă eşti convins că a

fost o simplă coincidenţă?

— Nu pot să-mi imaginez nici o legătură logică.

Dar, în timp ce se îndrepta cu cafeaua spre uşă, pe faţa lui se puteau citi semne de încordare.

— Hei, am spus, nu ţi-ai exprimat nici o opinie despre Hilderly.

Îi pusesem aceleaşi întrebări la care mă gândisem pe drumul de întoarcere în oraş.

Dar, evident, gândurile lui Hank erau acum în altă parte.

— Sunt în aceeaşi oală ca şi tine. Continuă cercetările. Apoi îndreptă spre mine un deget în semn de salut şi ieşi pe hol. Am oftai şi am contemplat paharul de vin gol. Chiar dacă Hank avea probleme mult mai presante, ar fi putut... ce? Doream oare să speculeze împreună cu mine asupra cazului, să mă ajute să-l rezolv? Sau, de fapt, doream să-mi ţină companie, să mă ţină de mână? Oricum, ce naiba nu era în regulă cu mine? Întotdeauna am fost încrezătoare în mine, m-am bucurat de propria-mi companie, chiar am fost destul de singuratică. De ce simţeam această bruscă nevoie să mă înconjur de oameni? Nu mai simţisem niciodată aşa ceva.

Dar asta s-a întâmplat înainte să-l cunoşti pe George Kostakos, mi-a spus vocea mea interioară. Asta a fost înainte să te îndrăgosteşti de el.

— Taci, i-am spus şi m-am dus să-mi mai torn vin.

După puţin timp, au venit Larry Koslowski cu Pam Ogata, noua noastră asociată şi, ca şi Larry, specialistă în legile comerciale. Am discutat o vreme despre dificultăţile pe care Pam le întâmpina în găsirea unui apartament decent, iar destul de repede ea şi cu mine am dat o raită prin frigider şi ne-am făcut nişte sandvişuri din diverse rămăşiţe — printre multe avertismente din partea lui Larry în legătură cu hazardul care-l puteau conţine acestea pentru sănătatea noastră. Apoi Pam — care locuia la nişte prieteni cu copii mici şi de aceea îşi petrecea acolo cât mai puţin timp — şi-a amintit că pe canalul 44 se reia filmul *Înmormântare la Berlin*; ne-am mutat în salon ca să-l vedem. Când am plecat spre casă, trecuse de ora zece. Rae nu se întorsese încă de la supravegerea pe care i-o încredinţasem, iar în biroul lui Hank mai ardea încă lumina.

Ceaţa era iarăşi densă, estompând luminile care veneau de la celelalte case înghesuite în jurul micului parc triunghiular,

faţă-n faţă cu All Souls. M-am oprit pe scări, încheindu-mi jacheta şi ridicându-mi gulerul. Între timp m-a cuprins o senzaţie tulburătoare, puternică. Senzaţia că cineva mă privea de undeva din întunericul ceţos.

Haide, McCone, m-am gândit. Iarăşi paranoia urbană?

Dar după evenimentele din noaptea trecută, oricine *ar fi fost* paranoic. M-am retras în cadrul uşii, m-am uitat în jur şi am ascultat pentru un timp. Străduţele care se întâlneau în piaţeta mică erau destul de liniştite. Dinspre Mission se auzeau zgomotul traficului şi muzică salsa, iar din când în când trecea pe acolo câte o maşină. Cineva dăduse casetofonul prea tare, iar din spatele meu se auzea murmurul televizorului de la All Souls. Un om urca dealul împingând un cărucior plin cu produse de băcănie de la nonstopul Safeway din apropiere. Un cuplu cobora dealul ţinându-se de mână. Părea să fie doar o altă noapte obişnuită din Bernal Heights, în care marea parte a cetăţenilor paşnici îşi terminau treburile şi se pregăteau pentru somn.

Chiar şi aşa, când până la urmă am plecat, am coborât scările în grabă. Mergând spre colţul unde era parcat MG-ul, m-am ţinut aproape de clădiri, învăluită în umbra lor protectoare.

DOISPREZECE

De dimineaţă, ceaţa se retrăsese deasupra oceanului, lăsând în urmă una din acele zile superbe, scăldate în soare, care mă fac să-mi reamintesc de ce am ales să trăiesc în San Francisco. Cerul albastru şi briza temperată m-au înveselit şi mi-am petrecut orele dinaintea prânzului îndeplinind treburi de rutină şi exercitându-mi talentele de şefă, ascultând relatarea, exuberantă şi plină de repetări a lui Rae, asupra isprăvilor pe care le făcuse în ziua precedentă.

Se părea că fusese norocoasă încă din prima zi şi obţinuse dovezi fotografice despre furturile pe care le făcea funcţionarul de la magazinul de băuturi în dauna patronului său, care luase legătura cu poliţia. Auzind-o pe Rae povestind, reieşea că numai inteligenţa şi talentul ei duseseră la rezolvarea cazului (n-a făcut nici o referire la norocul pur) şi că dintr-un minut în altul va fi

cooptată în elita detectivilor. Din moment ce eram într-o dispoziţie foarte bună şi, de asemenea, îmi aminteam exaltarea pe care o simţisem şi eu la primul meu succes, am ascultat-o răbdătoare şi am scos sunete apreciative, apoi am pus punct invitând-o la bistroul ei preferat de pe Strada Douăzeci şi patru. Doar când ne-am întors la All Souls, la ora unu şi jumătate, mi-am îndreptat atenţia asupra cazului Hilderly.

Jess Goodhue nu ajunsese încă la KSTS şi, desigur, studioul de televiziune nu mi-a dat numărul ei de telefon de a-casă. Când am sunat la informaţii pentru numărul de la restaurantul Taylor, mi s-a spus că telefonul a fost deconectat. Până la urmă, am sunat la biroul de acasă al lui Tom Grant şi am rugat-o pe domnişoara Curtis să-mi fixeze o întâlnire ca să poată Grant să semneze documentul de renunţare la moştenirea din partea lui Hilderly. M-a rugat să aştept, apoi Grant a intrat pe fir. Era foarte ocupat în decursul zilei, dar putea să mă primească seara.

— La ce oră? am întrebat.

— Iau cina cu un client şi apoi am fixată o întâlnire pentru un interviu. Cam în jur de nouă, o să-ţi ofer ceva de băut şi apoi îţi prezint studioul.

Am ezitat. Invitaţia avea o notă seducătoare care nu-mi prea plăcea. Apoi m-am gândit că mă port ca o eroină a lui Tennessee Williams, care vede un potenţial depravat în spatele oricărui copac, şi am fost de acord cu întâlnirea.

În timp ce închideam telefonul, Ted a intrat în birou şi mi-a pus pe masă un mesaj roz. Gene Carver, fostul şef de la Tax Management Corporation al lui Hilderly, sunase pe la prânz. Când l-am sunat, Carver era liber şi fusese de acord să-mi răspundă la câteva întrebări.

— Mă interesează seminarul la care l-aţi trimis pe Perry la sfârşitul lunii mai — posibil unul care să aibă o motivaţie personală pentru el.

— Personală? Carver părea amuzat. Nu cred. Singurul seminar din primăvara trecută de care-mi amintesc a fost cel care trata problema impozitelor corelată cu cea a divorţului. A fost o întrunire mare, cosponsorizată de asociaţia avocaţilor şi Fundaţia CPA din California, care s-a ţinut la hotelul Cathedral Hill în ultimul week-end al lunii. M-am dus. Tot aşa şi Perry şi încă alţi doi contabili ai mei.

Asta era ceea ce contribuise la schimbarea vieţii lui Hilderly, după cum îi spusese el lui Kurt? Greu de crezut. Doar dacă...

— Vă amintiţi dacă un avocat specializat în divorţuri, pe nume Thomas Y. Grant, a participat?

— Sigur. S-a dovedit că a fost un vechi prieten al lui Perry. A ţinut unul din discursuri.

— Grant şi Perry erau prieteni?

— Se pare că se cunoşteau de mult timp. La început nu s-au recunoscut unul pe altul; amândoi au părut surprinşi şi contrariaţi. Dar Perry a vorbit cu Grant în timpul pauzei de prânz şi mai târziu i-am văzut luând prânzul împreună la Tommy's Joynt.

— V-a spus Perry ceva despre Grant?

— La drept vorbind, mi-a spus. Să văd dacă-mi pot reaminti corect. Carver făcu o pauză. S-a întâmplat la sfârşitul sesiunii de după-amiază. Mi-a spus că Grant este un om care a reuşit să obţină mult dintr-o viaţă care fusese, în esenţă, ruinată. Aceasta mi s-a părut o afirmaţie ciudată, dacă ne referim la averea tipului. L-am întrebat pe Perry ce dorea să spună cu această afirmaţie, dar a zis doar că îi părea rău pentru Grant, deoarece putea să se vadă, în mare parte, în el pe sine.

— Asta-i tot ce v-a spus?

— Nu am insistat; seminarul trebuia să reînceapă şi, ca să fiu sincer, până când m-aţi întrebat, uitasem acest lucru.

I-am mulţumit lui Carver şi după ce am închis am mâzgălit câteva notiţe în agendă. În nici un fel nu-mi închipuiam cum a putut Hilderly să considere „ruinată" viaţa lui Grant. Nici nu înţelegeam cum putuse să se vadă pe el într-un avocat cu etică îndoielnică, al cărui hobby era să facă lucruri din părţile animalelor moarte. Bineînţeles, nu-l cunoscusem pe Hilderly şi nici modul în care-i funcţionase mintea; chiar şi cei care fuseseră parte a vieţii lui nu reuşiseră asta.

După câteva minute m-am ridicat şi am coborât în biroul lui Hank. M-am oprit la uşă şi am întrebat:

— Nu cumva ţi s-a transmis ţie vreun telefon de la nevasta lui D. A. Taylor?

A clătinat din cap.

— Totuşi, când va suna, trebuie să vorbesc cu ea, aşa că te rog să mi-o dai la telefon.

— *Dacă suni.*

Nesimţitul ăla de Harley probabil că nu i-a transmis mesajul. Asta înseamnă că o să trebuiască să mă duc iarăşi până acolo.

— Pari enervată. Ce s-a întâmplat?

Am ridicat din umeri.

— Boala de după-amiază bănuiesc. Ştii ce am aflat? Hilderly şi Grant erau prieteni vechi.

I-am relatat ce mi-a spus Gene Carver.

— Deci Grant a minţit, spuse Hank. Probabil, vrea foarte mult să mascheze această legătură, dacă doreşte să renunţe la un sfert de milion de dolari.

— Da, şi intenţionez să-l întreb de ce, atunci când îi voi duce documentul ca să-l semneze în această seară. M-am întrerupt, uitându-mă la un morman de reviste care ameninţa să cadă de pe colţul unuia din seifurile lui Hank. Încă o întrebare şi apoi te las să te întorci la lucru. Revista care l-a trimis pe Hilderly în Vietnam — care îi era numele?

S-a încruntat.

— *New...* ceva. Ceva relativ conservator pentru o publicaţie a Mişcării. *New...* la dracu!, urăsc când ceva îmi stă pe limbă ca asta! închise ochii, concentrându-se foarte tare. Când îi deschise, exclamă: Aaah! *New Liberty.*

— Şi avea redacţia aici în oraş?

— Cred că da.

— Mulţumesc.

M-am grăbit să ies din cameră.

Bărbatul de la ghişeul de informaţii al bibliotecii publice nu auzise niciodată de *New Liberty*; m-a rugat să aştept câte-va minute până când se informează. Se bucurase de o viaţă lungă faţă de alte publicaţii de faţadă: din 1965 până în 1970. În acest timp tirajul ei n-a fost mare, într-o perioadă ajunsese la zece mii. Redactorul-şef până în 1969 fusese Luke Widdows. După el urmase o succesiune de persoane, nici una dintre ele n-a rămas mai mult de două luni.

— Aveţi vreo idee ce face Widdows acum? am întrebat.

— Cred că i-am văzut undeva semnătura. Ar putea să lucreze ca jurnalist colaborator.

Am închis şi l-am sunat pe J. D. Smith, prietenul meu de la *Chronicle,* care mi-a spus că numele de Widdows îi era cunoscut

şi mi-a promis să verifice şi să mă sune. La ora trei, aveam stabilită o întrevedere ca să depun o mărturie în folosul unuia din clienţii lui Larry, la o firmă de avocatură din centrul oraşului, deci mi-am făcut ordine pe birou şi am părăsit încăperea. Declaraţia, după cum se întâmplă de obicei, a durat mai mult decât trebuia, deci am ajuns înapoi la All Souls în jur de ora cinci. Ted era la masa lui, cu pisicuţa pestriţă — Alice — încolăcită în jurul gâtului.

— Ce face chestia asta aici? am întrebat.

A început să ridice din umeri, dar s-a oprit la timp; dacă ar fi făcut gestul puţin mai brusc, bucăţica de blană multicoloră ar fi început să zboare.

— Este singurul mod în care pot s-o fac să se poarte frumos şi să nu devasteze totul în jur. Din nu ştiu ce motiv, îi place să stea aici.

— Unde-i cealaltă?

Arătă sub masă. M-am aplecat şi l-am văzut pe Ralph încolăcit pe piciorul lui.

— Este greu să fii un tată cu serviciu, i-am spus.

Mi-a aruncat o privire fioroasă şi s-a întors la raportul pe care-l copia.

În cutia mea era un mesaj de la J. D. — îmi dădea o adresă din Berkeley şi un număr de telefon pentru Luke Widdows — şi o notă de la Hank, care-mi spunea că vorbise cu Mia Taylor şi lămurise problemele mele în legătură cu moştenirea. M-am încruntat, nemulţumită că am pierdut apelul ei telefonic; mi-ar fi plăcut s-o întreb pe doamna Taylor despre trecutul soţului ei. Până la urmă, tot trebuia să mai fac un drum până în West Marin.

Jess Goodhue tot nu sunase să-mi dea numele detectivului. Am format numărul de la KSTS-TV, dar şi mi s-a spus că regizoarea de program nu este disponibilă. Rezultatele ultimului telefon pe care-l l-am dat au fost ceva mai bune: Luke Widdows ar fi încântat să stea de vorbă cu mine despre Hilderly, dar tocmai pleca din casă. Puteam să trec pe la el mâine dimineaţă la ora nouă? Am fost de acord şi mi-am notat cum să ajung acolo.

Acum ce să fac? m-am gândit iritată. Aveam patru ore libere înainte de întâlnirea cu Tom Grant. Nu doream în mod special să merg acasă, nici n-aveam prea mult entuziasm să-mi

rezolv dosarele restante. Până la urmă m-am dus la parter, am ispitit-o pe Rae să-şi întrerupă raportul asupra cheltuielilor şi am coborât amândouă dealul spre Remedy Lounge pe Mission Street.

Remedy era de mult timp localul frecventat de cei de la All Souls. Cred că Hank îl descoperise la numai câteva ore după ce semnase contractul de închiriere pentru clădirea victoriană, iar de-a lungul anilor ne sărbătoriserăm acolo toate triumfurile şi tot acolo ne jeliserăm insuccesele. Veşnic întunecos şi murdar, cu un tonomat care era frecvent stricat şi cu accesorii ponosite, părea un loc în care ar fi mai bine să nu intri, dar ambianţa lui dezminte primele aparenţe. Câteodată, între cei patru pereţi murdari am avut senzaţia că toleranta — dar nu abuziv de prietenoasa — lui clientelă şi cu mine navigăm pe un vas în furtună, protejaţi de elementele înfuriate de afară. Desigur, nava este o rablă obosită şi recifurile stâncoase sunt drept în faţă, dar simţământul de securitate momentană este totuşi liniştitor.

M-am aşezat cu Rae într-unui din separeurile din spate şi aproape imediat Brian, barmanul, ne-a adus ei o bere şi mie un pahar cu vin alb. Ăsta era unul din avantajele pe care le obţineam când o aduceam cu mine pe Rae: după câte ştiu eu, până acum masa ei este singura la care Brian aduce vreo băutură, de treizeci de ani de când se ocupă de bar. Poate că ea îi aminteşte de o veche iubită din Irlanda; poate că o admiră deoarece ea a crezut cu naivitate de la început că asemenea tratament i se cuvine din moment ce plăteşte. Oricare ar fi răspunsul, Brian o admiră pe Rae — mult mai mult decât pe noi ceilalţi care suntem de ani de zile clienţii Reme-dy-ului.

Rae dorea să-mi repovestească aventurile de la magazinul de băuturi — faptul că trebuia să depună mărturie la tribunal le făcuse şi mai dramatice — dar am întrerupt-o şi am pus-o la curent cu ce se mai întâmplase în cazul Hilderly. Am disecat timp de două ore faptele, în timp ce beam şi mâncam arahide, dar am ajuns la foarte puţine concluzii.

— Ai de gând să-l întrebi pe Grant în seara asta despre prietenia lui cu Hilderly? mă întrebă ea.

— Este singurul mod în care pot să aflu toată tărăşenia de la el.

— După cum spui tu, tipul este ciudat. Dacă devine violent?

— Pot să mă descurc cu el. Dar mă îndoiesc că va fi violent. Nu este genul, iar în plus trebuie să-şi protejeze poziţia. N-o să-şi permită să-mi facă vreun rău atâta timp cât şi alte persoane ştiu că mă întâlnesc cu el. Am de gând, când ajung la el acasă, să sun la All Souls şi să mă asigur că el mă aude când spun unde sunt.

Rae analiză acest fapt, apoi mă aprobă gânditoare. Mi-am dat seama că-şi nota în dosarul ei mintal această tehnică, ca s-o folosească ulterior.

— Voiam să te întreb ceva: ai aflat dacă glonţul descoperit de poliţie acasă la Hank şi Anne-Marie se potriveşte cu celelalte gloanţe găsite la victimele asasinului?

— Da. Willie l-a sunat în după-amiaza asta pe Greg Marcus. Se potrivea.

Mă aşteptam la aşa ceva, dar bănuiesc că avusesem o mică speranţă că glonţul nu se va potrivi cu celelalte. Mi-ar fi simplificat investigaţia dacă ar fi fost cineva care doar dorea să-l imite pe celălalt şi era motivat, de exemplu, de faptul că Willie îi luase înapoi un inel cu diamant. Rae mă privea ca şi cum s-ar fi aşteptat să comentez, dar n-aveam ce. Când văzu că tac mă întrebă:

— Dar despre Hank? Tot mai crede că nu este în pericol?

— Aşa spune el. Dar nu sunt convinsă de asta — şi nu cred că el este convins. Ce face Willie?

— Stă în casă şi suferă de claustrofobie. Afară este postat un poliţist, dar lui îi este frică să iasă noaptea. Se uită la ceas. Că veni vorba, i-am promis să trec pe acolo şi ar cam fi trebuit să ajung.

După ce a plecat, mi-am băut vinul în singurătate şi am plecat casă. Singurul mesaj înregistrat pe robotul telefonului era de la Jim, care mă întreba rugător dacă nu ne putem întâlni să discutăm. M-am decis că nu, nu puteam. Am încercat iarăşi să iau legătura cu Jess Goodhue, dar cei de la informaţii nu au putut s-o localizeze. Am băgat în cuptorul cu microunde o *lasagna* îngheţată, care s-a ars la mijloc, iar pe margini au rămas ace de gheaţă. Oricum, am mâncat-o. Apoi m-am dus la seiful unde-mi ţin pistolul şi am scos de acolo săculeţul pe care-l găsisem printre lucrurile lui Hilderly. Arma atârna greu în palma mea. Am pipăit zona aspră unde fusese răzuit numărul de serie, apoi am pus-o înapoi în săculeţ şi săculeţul în seif, păstrând afară doar

lanţul cu cele două litere de metal *K şi A* care erau ataşate la el. După ce l-am stu-diat un moment, l-am pus în poşetă, într-un compartiment separat.

Se făcuse ora opt şi jumătate şi era timpul să plec ca să mă întâlnesc cu Tom Grant. Am mai sunat o dată la KSTS-TV; de această dată Goodhue se odihnea până la emisiunea de la ora unsprezece şi nu putea fi deranjată. Mi-am amintit ce îmi spusese ea când o cunoscusem: „Nimeni, absolut nimeni nu mă deranjează în cabina mea." Deşi îi puteam înţelege nevoia de linişte, încă mă irita faptul că nu m-a sunat aşa cum mi-a promis, iar acest lucru m-a neliniştit tot drumul până în Pacific Heights.

Noaptea era senină şi neobişnuit de călduroasă; străzile din Pacific Heights erau liniştite, evidenţiate faţă de restul oraşului de tăcerea care de obicei acoperă cartierele privilegiate. Din zona podului Golden Gate se auzeau sirenele de ceaţă — o amintire tristă şi oarecum ameninţătoare că ceaţa nu plecase pentru totdeauna, ci pur şi simplu aştepta deasupra oceanului. În timp ce traversam trotuarul de la maşină spre casa lui Grant am distins alte zgomote: o luptă de pisici undeva, mai sus, pe deal; briza agitând frunzele eucalipţilor din vasta rezervaţie militară din spatele caselor; vaietul unei sirene pe strada Lombard. Brusc, atenţia mi-a fost atrasă de altceva: cineva alerga şi se împiedica. În timp ce persoana se apropia, zgomotul paşilor era însoţit de o respiraţie sacadată şi hohote de plâns; mi-am dat seama că veneau dinspre proprietatea lui Grant. În timp ce mă grăbeam spre poartă, secretara lui, domnişoara Curtis, a ieşit în fugă în stradă scoţând un ţipăt acut care s-a intensificat până când am început să simt fiori pe spate.

Era îmbrăcată ca acum două zile, dar rigiditatea şi pedanteria pe care le afişase atunci dispăruseră. Faţa ei era palidă şi schimonosită; ochii îi erau goi şi agitaţi. Am apucat-o de braţ, s-a uitat spre mine, dar nu a dat semne că mă recunoaşte. Apoi a călcat strâmb, iar ţipătul s-a întrerupt brusc când şi-a pierdut echilibrul. În timp ce o prindeam şi îi redresam poziţia mi-a spus printre sughiţuri:

— Poliţia! Cheamă poliţia!

M-am uitat în jur. Oamenii ne priveau de la ferestre, de pe

cealaltă partea a străzii, dar — ca şi în cazul vecinilor lui Hank şi Anne-Marie — nici nu le-ar fi trecut prin gând să iasă din casă atunci când cineva ţipa afară. Am condus-o pe domnişoara Curtis în curte. S-a împotrivit clătinând din cap.

— Nu pot să mă întorc acolo!

— Linişteşte-te! Stai jos.

Am condus-o spre rondurile de flori, apoi m-am dus să închid poarta. Când m-am întors, stătea aplecată, ţinându-se cu mâinile de mijloc.

— Spune-mi ce s-a întâmplat, am îndemnat-o îngrijorată.

A gemut.

— Tom. Este în studio. El... cred că l-au omorât.

Am observat că a folosit pluralul, dar nu era momentul potrivit s-o chestionez.

— Cum ajung la studio?

— Pe poteca din jurul casei. Arată spre stânga şi apoi în spate.

— Tu du-te înăuntru. Sună la nouă sute unsprezece.

Rămase nemişcată.

— Poţi să faci asta?

Încuviinţă.

M-am grăbit pe poteca pavată cu cărămidă, spre spatele casei, unde era încă o curte umbrită de un copac acacia, despărţind casa de zidul care mărginea Presidio. Chiar dacă luna argintea cărămizile, acolo era foarte întuneric, dar în colţul îndepărtat din dreapta am văzut o clădire mică acoperită cu aceeaşi şindrilă maro ca şi casa şi cu iederă deasă. La una din ferestrele înguste strălucea o lumină slabă.

Am pornit încet spre ea, conştientă de zgomotul pe care-l făceau tocurile mele pe cărămizi. În jurul meu, mi se părea că totul este nemişcat; chiar şi briza murise, iar frunzele eucalipţilor nu mai foşneau. Dinspre clădirea mică nu se auzea nici un sunet.

Uşa era întredeschisă, lăsând să trecă o dâră subţire de lumină. Am deschis-o precaută. Scârţâitul uşor al balamalelor n-a făcut să tresar.

În faţa mea se deschidea o cameră cu o masă mare de lucru în mijloc; peretele din spatele ei avea până la jumătate rafturi, iar deasupra erau unelte agăţate în cârlige. Ceilalţi pereţi erau goi, zugrăviţi în alb. În cameră plutea un miros specific:

metalic, greţos de dulce. Mirosul pe care eu îl asociam cu moartea.

Am păşit înăuntru şi am înconjurat masa de lucru supraâncărcată. Grant zăcea în spatele ei. Era întins pe spate, cu braţul stâng întins în lături, iar dreptul şi-l ridicase deasupra capului ca şi când ar fi vrut să se apere de atacator. Faţa, mâinile şi costumul de vară erau mânjite de sânge. Picături roşii împroşcaseră rafturile şi uneltele de pe perete. Când m-am apropiat, am văzut că fruntea îi era spartă, iar prin piele se vedeau oasele albe.

Doream să mă sprijin de masa de lucru, dar ştiam că nu trebuie să deranjez nimic în jur; probabil că domnişoara Curtis şi făcuse multe stricăciuni acolo. Mi-am întors puţin capul, respirând adânc pe gură. Când m-am simţit mai bine, m-am apropiat de corpul căzut ca să verific dacă se mai simţea pulsul. Bineînţeles că nu.

În timp ce mă ridicam, ceva de pe podea îmi atrase atenţia. M-am aplecat să văd mai bine. Părea un fetiş pe jumătate terminat — o împletitură din metal cu pene care ieşeau din ochiurile ei — şi era acoperit cu sânge coagulat. Grant fusese omorât cu una din creaţiile lui hidoase.

Trofee şi lucruri moarte...

Expresia părea ciudat de adecvată aici, în acest atelier transformat în abator, unde Grant îşi realizase fetişurile lui bolnave din carcase de animale şi păsări şi unde cineva înfăptuise omorul.

Apoi mi-am amintit alt vers din acel catren: *plase ca să prindă vântul.* Şi Grant realizase astfel de plase, îşi hrănise ambiţiile exploatând lăcomia clienţilor lui şi folosind-o împotriva soţiilor şi copiilor pe care aceştia îi iubiseră cândva. Iar acum?

Nimic, m-am gândit în timp ce mă grăbeam înapoi spre casa principală. Nimic, în afară de plase goale — o viaţă care nu produsese nimic de valoare, de care nimeni nu-şi va mai aminti la scurt timp după ultimul necrolog.

Am găsit-o pe domnişoara Curtis stând pe unul din scaunele clienţilor din cabinetul lui Grant şi uitându-se absentă la telefonul de pe birou.

— Ai sunat la nouă sute unsprezece? am întrebat-o.

Privi în sus ca şi cum ar fi fost surprinsă să mă vadă acolo.

— Nu... nu am putut.

— O să sun eu.

Am tastat cele trei numere; când la celălalt capăt al firului am auzit glasul ofiţerului de serviciu i-am dat informaţiile necesare. Apoi m-am aşezat pe celălalt scaun.

Angela Curtis plânsese. Lacrimile lăsaseră pe obraji urme maronii de rimei. Am căutat în poşetă şi i-am întins un şerveţel curat.

— Când l-ai găsit?

Şi-a şters faţa şi a făcut un gest obosit.

— Chiar înainte de venirea ta. Am fost la un film pe Union Street. Tom mi-a spus să merg; trebuia să vină cineva la el şi nu cred că dorea să fiu şi eu în casă.

Când vorbisem cu el la telefon, Grant amintise de un interviu pe care-l programase după o întâlnire pentru cină. Poate că plănuise s-o înlocuiască pe Angela Curtis şi trebuia să vorbească cu unul dintre solicitatorii postului; asta ar ex-plica de ce nu dorise ca ea să fie prin preajmă. Dar de ce s-o trimită la un film? De ce n-a trimis-o acasă?

— De ce te-ai întors aici? am întrebat-o.

— Aici locuiesc.

Ce convenabil pentru el, m-am gândit. O secretară care locuia împreună cu el; fără o nevastă care ar putea cere patea ei de avere. Şi cu siguranţă că nu făcuse promisiuni sau afirmaţii care ar fi putut duce la un proces de concubinaj.

Ea îmi ghici gândurile, deoarece spuse:

— Nu a fost chiar aşa. Doar că... era mai simplu dacă locuiam aici.

Apoi s-a şters iarăşi pe faţă, a mototolit şerveţelul şi l-a aruncat în coşul pentru hârtii.

— Oh, Doamne, pe cine cred eu că păcălesc? Bineînţeles că a fost aşa. Ar trebui să fii idioată să crezi altceva.

— Domnişoara Curtis, ce s-a întâmplat când te-ai întors acasă?

— Am mers la studio şi Tom era...

Clătină din cap, apoi înghiţi în sec.

— Mai devreme ai spus că „ei" l-au omorât pe Tom. La cine te refereai?

— Am spus eu asta?

— Da. Ai motive să crezi că nu a fost numai o singură persoană? Bănuieşti pe cineva?

— Cred că m-am referit la clienţii lui. Luau şi luau, iar apoi nu erau satisfăcuţi.

— Ţi-a vorbit Tom vreodată de un vechi prieten pe nume Perry Hilderly?

Făcu un semn negativ cu capul.

— În ultimul week-end din mai, Tom a participat la un seminar la hotelul Cathedral Hill. Eşti sigură că numele lui Hilderly nu a fost amintit în legătură cu acest seminar?

— Sunt sigură.

— Si nu bănuieşti concret pe nici unul dintre clienţii lui?

— Îi bănuiesc pe toţi. Oricare dintre ei. Ştiu ce a fost Tom, n-am fost oarbă în privinţa asta. Motivul pentru care clienţii lui nu erau satisfăcuţi era că el îi obliga să fie egoişti şi cruzi. Un răspuns normal. Cineva încearcă să-ţi ia ceva — chiar dacă acel ceva este de drept al lui — iar tu îţi baţi joc, îţi iei înapoi ce-i al tău şi loveşti în acest proces. După aceea se întorceau împotriva lui Tom; de multe ori nici nu doreau să-i plătească onorariul. Făcu o pauză, apoi spuse cu lacrimi în ochi: Ştiu exact cum era, dar asta nu m-a oprit să-l iubesc.

TREISPREZECE

— Iar atunci a sosit poliţia, mi-am încheiat relatarea în faţa lui Hank.

Stăteam la masa rotundă de stejar din bucătăria de la All Souls — un loc unde ne-am petrecut multe ore de-a lungul anilor, analizând aspecte ale cazurilor lui sau ale mele, bând vin sau cafea, bârfind sau vorbind serios. În această seară conversaţia era serioasă. Am sunat la el acasă imediat după ce am părăsit scena crimei, dar am vorbit doar cu robotul; apoi am sunat la firmă şi am aflat că iarăşi lucra până târziu. Acum, după ce îi spusesem tot ce ştiam despre moartea lui Grant, mă cuprinsese o stare de amorţeală vecină cu letargia. Mă simţeam de parcă n-aş mai fi dormit de câteva zile.

— Cine-i ofiţerul însărcinat cu anchetarea crimei? mă întreabă.

— Leo McFate. Îţi aminteşti de el — cel care, atunci când mă ocupam de cazul lui Willie...

— Îmi amintesc. Un dobitoc. Am crezut că s-a transferat la Departamentul de informaţii.

— Aşa a făcut, dar acum este înapoi la Criminalistică. Mai bine ar fi stat la Informaţii — este un ticălos laş, iar acela-i un loc potrivit pe unii ca el.

Departamentul de Informaţii al S.F.P.D. fusese criticat că spionează organizaţiile ecologice, de homosexuali şi de pacifişti, care nu constituiau în nici un fel o ameninţare pentru ordinea şi siguranţa publice. În anii şaizeci, agenţi ai acestui departament se infiltraseră în mitingurile pentru drepturile civile şi în demonstraţiile contra războiului; cu un an în urmă se demonstrase că — în ciuda unei legi date de Departamentul Poliţiei în 1975, care interzicea asemenea activităţi — în 1984, în timpul Convenţiei Partidului Democrat, departamentul spionase diversele grupări cum ar fi: Solidaritatea cu Populaţia din El Salvador, Breasla Naţională a Avocaţilor şi o asociaţie independentă a taximetriştilor care ameninţau să intre în grevă chiar atunci când delegaţii începuseră să sosească în oraş. Mi se părea o ramură a poliţiei foarte potrivită pentru McFate.

— Sunt surprins că nu a ajuns până acum în Sacramento, făcând ceva „important", spuse Hank.

McFate era tipul clasic al acelora cărora le place să urce scara socială şi care au aspiraţii politice.

— Da şi nu ştiu dacă doresc să fie acolo şi să distrugă statul sau să fie aici şi să mă sâcâie pe mine.

— Bănuiesc că nu te-a lăsat să stai prea mult în preajma lui Grant.

— M-a scos de acolo cât de repede a putut. Mi-a luat o declaraţie şi mi-a spus să mă prezint mâine dimineaţă la prima oră s-o semnez. Nu a părut prea interesat de legătura dintre Grant şi Hilderly sau de faptul că Hilderly a fost una dintre victimele asasinului. De fapt, când m-am oferit să-i comunic orice informaţie interesantă mai aflu de la vreunul dintre moştenitori, mi-a spus că nu este necesar.

— Oricum, ce-i în neregulă cu el?

Am zâmbit.

— Ei bine, în parte treaba asta se datorează faptului că mai demult mi-a făcut avansuri şi l-am refuzat. Dar adevărata

problemă este că — deşi se afişează cu femei foarte interesante — de fapt nu are încredere în ele şi nici nu-i plac.

Hank mormăi dezaprobator — nu ştiu dacă se referea la faptul că McFate mi-a făcut avansuri sau la afirmaţia mea că unui bărbat nu-i plăceau femeile.

— Sunt curioasă ce se întâmplă cu averea lui Hilderly. Ce se întâmplă cu partea lui Grant, din moment ce n-a trăit îndeajuns ca să semneze renunţarea?

— În testamentul original exista o clauză în care se spune că dacă vreunul dintre beneficiari nu supravieţuieşte până la distribuirea finală a averii, partea lui va fi reîmpărţită între ceilalţi rămaşi. Din fericire, Hilderly a copiat-o şi în ograf, deci partea lui Grant nu se adaugă la averea sa.

— Care oricum este probabil substanţială. Sper că i-a lăsat ceva Angelei Curtis. Chiar dacă l-a iubit, nu cred că a fost uşor să-l suporte. Merită o recompensă.

— Nu ţi-a plăcut deloc, nu-i aşa?

— Nu era un om pe care să-l placi. Acele fetişuri... M-am oprit înfiorându-mă, apoi am căscat.

Hank se uită la ceas.

— Aproape unu şi jumătate. Mai vrei vin?

— Jumătate de pahar. Încă sunt prea agitată ca să pot să dorm.

M-am uitat pe fereastră la luminile oraşului în timp ce Hank s-a dus la frigider ca să mai toarne vin în pahare.

— Hank, ce crezi despre crimele înfăptuite de pistolar şi despre moartea lui Grant? Chiar şi faptul că puşcaşul a dat o lovitură la tine acasă a fost o coincidenţă mult prea mare pentru gustul meu, iar acum unul dintre moştenitorii lui Hilderly a fost lovit de moarte.

— Aici este totuşi problema.

Se întoarse la masă şi puse pe ea paharele.

— Analiza balistică arată că celelalte crime au fost comise cu aceeaşi puşcă. Iar Grant nu a fost omorât prin împuşcare. De fapt, pare o crimă pasională, nepremeditată.

— Ştiu. Puteam să pun pariu că McFate o bănuieşte pe Angela Curtis, dar mă îndoiesc că ar putea dovedi ceva. Nu avea pe ea nici o urmă de sânge, or, dacă ar fi făcut-o, ar fi fost acoperită de sânge din cap până în picioare.

— Ai spus că ţi s-a părut că Grant a fost omorât cu câtva

timp înainte să ajungi tu acolo. Ea ar fi putut să facă un duş şi să-şi schimbe hainele.

— Apoi să mă aştepte pe mine, din moment ce ştia că o să vin la nouă şi să mimeze isteria. Pentru un moment, mi-am reamintit scena sosirii mele la casa lui Grant. Nu, nu cred. Reacţiile ei mi s-au părut adevărate. Pentru binele ei, sper ca cineva de la cinematograf să-şi amintească de ea.

Timp de câteva minute ne-am băut vinul în tăcere. Eu mă gândeam încă la celelalte crime. Ceva îmi scăpa în legătură cu ele — o conexiune pe care ar fi trebuit s-o fac. La momentul potrivit o să-mi dau seama de ea sau poate niciodată.

După ce am băut, Hank s-a ridicat şi a dus paharele goale la chiuvetă.

— Ar fi mai bine să plecăm, nu? S-a şi făcut mâine, şi am un program foarte încărcat.

M-am ridicat şi m-am întins.

— Şi eu, la ora nouă trebuie să ajung în Berkeley, ceea ce înseamnă că cel târziu la şapte jumătate trebuie să fiu la poliţie ca să semnez declaraţia.

— Ce treabă ai în Berkeley?

— Trebuie să vorbesc cu redactorul-şef al revistei la care a lucrat Hilderly. Sper că-mi poate da nişte informaţii despre trecutul lui Perry, despre legăturile lui cu Grant.

— Shar, i-ai găsit pe moştenitori...

— Credeam că am căzut de acord să continuu cercetările până când suntem siguri că Hilderly n-a fost ameninţat sau rău influenţat când a redactat olograful. În plus, McFate pare hotărât să ignore în investigaţiile lui în legătură cu moartea lui Grant acest aspect legat de Hilderly.

Hank ezită, apoi mă aprobă.

— Atunci, continuă cercetările.

În timp ce străbăteam holul, iar eu mi-am luat jacheta de pe biroul lui Ted, a adăugat:

— Întotdeauna te implici emoţional în cazurile tale.

— Şi tu nu?

— Ai dreptate. Dar fii atentă. Nu-i călca pe bătături pe cei de la poliţie. Trebuie să-ţi protejezi permisul şi mi-ai lipsi dacă n-ai mai fi prin preajmă.

În timp ce coboram treptele de la intrare i-am zâmbit lui Hank.

— O să calc tot alât de uşor ca şi Ralph şi Alice — fără să las în urma mea numai distrugeri.

Nu am dormit nici bine nici mult datorită nenumăratelor coşmare în care îmi apăreau pene, oase şi chipuri mânjite cu sânge. La ora şapte şi jumătate eram la Curtea de Justiţie şi îmi pusesem semnătura pe declaraţia bătută la maşină în legătură cu moartea lui Grant. Leo McFate nu se vedea prin preajmă; ofiţerul care s-a ocupat de mine mi-a spus că fusese acolo toată noaptea, dar plecase la Departamentul de informaţii — fostul lui ring de dans — doar cu câteva minute înainte să ajung eu. Greg însă era în boxa lui, înglodat într-un munte de hârtii. M-am îndreptat spre el şi i-am bătut în geam. S-a uitat în sus şi mi-a făcut semn să intru.

— Eşti matinală, mi-a spus în timp ce mă aşezam pe scaunul liber.

— Pot să spun acelaşi lucru despre tine.

— Sunt aici de la şase. Încep să se facă presiuni din ce în ce mai mari în legătură cu crimele astea aparent fără legătură între ele. Am auzit că ai avut o seară de pomină.

— Ţi-a şi raportat McFate despre cazul Grant?

A încuviinţat.

— Şi a bodogănit destul de mult despre cum fosta mea prietenă a reuşit să distrugă o serie de amănunte de la locul crimei.

Faţa mi s-a înroşit de furie.

— Dracu să-l ia!

— Dacă poţi să-l crezi.

Greg nu avea mai multă bunăvoinţă faţă de McFate decât mine.

— Nu l-aş crede.

Am căutat în geantă, unde pusesem mai devreme săculeţul cu arma pe care o găsisem în apartamentul lui Hilderly. Greg a ridicat din sprâncene când am pus-o pe biroul lui. I-am explicat repede cum ajunsesem în posesia ei.

— Poţi să-i rogi pe cei de la laborator să încerce să scoată la iveală seria?

— De ce?

— Provenienţa ei ar putea să arunce ceva lumină asupra motivelor din cauza cărora a fost omorât Grant.

Greg păru că se îndoieşte de asta, dar încuviinţă.

— O.K., o trimit la laborator. Totuşi nu le pot spune că-i o chestiune prioritară.

— Nici nu mă aştept la aşa ceva. Încă o problemă: pot să mă mai uit încă o dată prin dosarele referitoare la crimele pistolarului?

— Iarăşi, de ce?

— Am sentimentul că mi-a scăpat ceva data trecută.

Privirea lui deveni brusc gânditoare, distantă.

— Îţi aminteşti când ne-am cunoscut noi şi te-am acuzat grosolan că te bazezi pe intuiţia feminină?

Am încuviinţat.

— Te jucai cu o fundă pe care o aveai în păr şi fără să-ţi dai seama ce faci ai răsucit-o în forma unui lasou.

— Adevărat. Uitasem complet.

— Ei bine, de-a lungul anilor mi-am dat seama că te bazezi doar pe instinctele pe care le are un detectiv bun. Şi, de asemenea, am început să am încredere în ele. Eşti bine venită să te uiţi prin dosare. Ridică receptorul telefonului şi ceru să i se aducă dosarele, apoi făcu aranjamentele necesare pentru trimiterea armei la laborator.

— Poţi să te foloseşti iarăşi de biroul meu, adăugă el când termină convorbirea telefonică. Peste cincisprezece minute am o întâlnire şi probabil nu mă întorc până după-amiază. Dacă vrei să-mi comunici ceva, sună-mă atunci.

L-am privit în timp ce părăsea boxa, gândindu-mă că nu arăta deloc altfel faţă de omul pe care, pe vremuri, aş fi vrut să-l spânzur. Dar se schimbase interior — devenise mult mai maleabil, mai trist şi mai cinic.

Ei bine, nu aşa ni se întâmplă tuturor? m-am gândit în timp ce înconjuram biroul şi mă aşezam pe scaunul lui.

Când un funcţionar mi-a adus dosarele, am început să le studiez cu mult mai mare atenţie decât o făcusem la începutul săptămânii. De această dată am examinat în detaliu datele despre primele trei victime.

Prima — angajatul de la restaurant — se numise Bob Smith. Un nume comun — probabil fals. Mi l-am notat în agendă şi am pus un semn de întrebare lângă el. Cartea de muncă a lui Smith era încărcată: timp de nouă luni înainte de moarte lucrase ca ajutor de bucătar la o pizzerie mică de pe Market Street; în cei cincisprezece ani anteriori lucrase sporadic la diverse autoserviri

din Seattle, Portland, Salt Lake City şi Phoenix. Singura angajare mai de lungă durată — din 1967 până în 1973 — fusese la American Consolidated Services în Fort Worth, Texas. Mi-am notat să încerc să aflu mai multe despre companie. Smith locuise singur într-un apartament de închiriat din Outer Mission; din discuţiile poliţiei cu proprietarul şi ceilalţi chiriaşi reieşea că fusese un om singuratic, fără rădăcini, un bărbat fără familie şi fără prieteni. Orice mi se păruse că aş fi omis din dosare nu se afla într-al lui.

A doua victimă fusese o asistentă medicală, Mary Davis, născută Johnson. Alt nume comun. Când a fost împuşcată, Davis lucra de două luni la Spitalul de copii din Laurel Heights şi a fost ucisă în timp ce se îndrepta spre maşina ei, parcată pe o stradă liniştită de lângă spitalul de urgenţă unde îşi făcuse tura de noapte. Înainte de aceasta fusese asistentă la Spitalul Letterman Army din Presidio, spital de boli nervoase. După ce se căsătorise, în 1975, urmase o perioadă de opt ani în care nu avusese serviciu, iar în 1983 urmase Colegiul City pentru un curs de specializare în domeniul bolilor sistemului nervos. Înainte de căsătorie fusese la Crucea Roşie Americană, din 1968 până în 1974. Familia şi prietenii o descriseseră ca pe o soţie şi mamă devotată, vecină bună, voluntară activă pentru o organizaţie care oferea sfaturi celor suferinzi de SIDA

Mi-am notat câteva detalii despre Davis, simţind că a început să prindă formă o nouă idee.

Cea de-a treia victimă, John Owens, fusese veteran şi trăia dintr-o pensie de invaliditate într-o casă mică lângă plajă, în cartierul Outer Sunset. Nevasta şi prietenii l-au descris ca pe omul din cartier bun la toate; în garaj avea un atelier şi era un geniu în privinţa motoarelor de automobil. Faptul că era obligat să stea într-un scaun pe rotile, datorită leziunilor pe care le suferise într-un bombardament lângă Saigon în 1972, nu îi afecta abilitatea de a repara aproape orice.

Iarăşi Vietnam.

Hilderly fusese acolo. Tot aşa Hank, Willie şi John Owens. Toţi cam în aceeaşi perioadă. Mi-am verificat notiţele pe care le făcusem în legătură cu Mary Davis: Crucea Roşie Americană din 1968 până în 1974. Fusese şi ea acolo? Poate, de asemenea şi Bob Smith? Un înveninat protestatar împotriva războiului din anii şaizeci care începuse să ucidă veterani la optsprezece ani după

sfârşitul războiului? Nu. Semăna prea mult cu intriga unui film prost de televiziune. În plus, Hilderly şi Davis nu fuseseră înrolaţi în armată. Iar Hank nu era un veteran tipic. De fapt, nici Willie nu era.

Mi-aş fi dorit ca Greg să fi fost acolo ca să pot vorbi cu el; el era bun la alegerea posibilităţilor faţă de improbabilităţi. Dar el nu se întorcea până după-amiază, iar eu trebuia în mai puţin de o oră să ajung în Berkeley.

Aveam nevoie de mai multe informaţii. Am ridicat receptorul telefonului şi am format numărul de acasă al lui Hank; mi-a răspuns doar robotul. Acelaşi lucru s-a întâmplat acasă la Willie. Am căutat în cartea de telefon numărul magazinului principal din Market Street. Willie nu sra nici acolo, dar, până la urmă, l-am găsit în magazinul din Daly City unde discuta cu directorul.

— Când ai puţin timp liber? l-am întrebat.

— Hristoase, McCone, nu ştiu. Astăzi sunt toată ziua ocupat. Trebuie să fac turul magazinelor.

— Spune-mi o oră când o să fii înapoi în Market Street.

— Cinci? Cinci şi jumătate?

— Bine. O să ne vedem atunci.

Am închis înainte să-mi răspundă şi l-am sunat pe Ted la All Souls.

— Care-i programul de astăzi al lui Hank?

— Lasă-mă — drace, dă-te jos!

— Ted?

— Vorbeam cu Alice. Tocmai a trecut peste tastatură şi mi-a stricat programul. Înapoi, bestie! Se auzi o bufnitură şi un mieunat indignat. Deci — ce? mă întrebă. Programul lui Hank?

— Dacă nu te întrerup prea drastic din educaţia pe care încerci s-o faci.

— Nu fi sarcastică. Ştii că ai fi putut să mi-l iei de pe capul meu.

— Programul...?

— Dimineaţa asta este la tribunal. Se întoarce pe la două. A spus că are de gând să facă ordine prin nişte lucruri şi apoi să se ducă acasă mai devreme.

— O.K., te rog, îi transmiţi mesajul ăsta şi-i spui că-i urgent? Vreau să se întâlnească cu mine la magazinul lui Willie din Market Street între cinci şi cinci şi jumătate. Subliniază-i că-i

urgent.

— La Willie, Market Street, patru şi jumătate. Asta ca să ajungă la timp; după cum ştii, Hank are obiceiul să întârzie. Îi transmit şi o să mă asigur că nu uită.

Sunt momente când mulţumesc zeilor pentru eficienţa lui Ted.

— Superb. Încă ceva: Rae este în biroul ei?

— Cred că am auzit-o acum cinci minute umblând pe acolo. Rămâi la telefon.

Când Rae a ridicat receptorul, nu părea prea voioasă.

— Tocmai am citit în ziar despre Tom Grant. Eşti implicată în chestia asta?

— Am ajuns acolo imediat după ce secretara lui a descoperit corpul.

— Nu te-au menţionat.

— Bine. Sunt destul de cunoscută şi aşa. Ascultă, îţi povestesc mai târziu. Ai timp să verifici ceva pentru mine în dimineaţa asta?

— Dacă nu este prea complicat. Mi se pare că mi s-a blocat creierul. O.K., spune.

— Vreau să aflu amănunte despre o firmă din Fort Worth, Texas — American Consolidated Services. Mai exact, ce servicii oferă şi unde. Dacă poţi să-i faci pe cei de la personal să coopereze, întreabă despre Bob Smith, care a lucrat pentru ei din 1967 până în 1973.

— Care-s motivele pentru care întreb de el?

— Spune-le că verifici trecutul unui angajat. Nu, nu ţine — poliţia a luat legătura cu ei şi cine-ţi răspunde s-ar putea să-şi amintească că este mort. Hm, gândeşte-te la ceva.

— Sigur, îmi răspunse ea morocănoasă.

Am scris un mesaj pentru Greg, comunicându-i că am o pistă posibilă pentru găsirea ucigaşului şi că o să-l sun mai târziu. Apoi am pornit la drum spre oraşul unde se află acea alma mater a mea.

PAISPREZECE

În prezent, vizitez foarte rar Berkeley-ul — nu pentru că nu-

mi place oraşul, ci fiindcă de mult timp prietenii mei vechi au plecat şi nu mai am motive serioase să merg acolo. În acea dimineaţă, în timp ce conduceam pe University Avenue spre campus m-a cuprins o puternică nostalgie. Tânăra brunetă, îmbrăcată în jeanşi, care trecea pe trotuar aş fi putut cu uşurinţă să fiu eu, îndreptându-mă fără chef spre ora de ştiinţe sociale şi întrebându-mă cum o să pot rezista fără a treia cană de cafea. Chioşcul din colţ unde se vindeau sandvişuri era locul de unde-mi luasem frecvent un prânz grăbit şi puteam să pun pariu că pâinea lor era tot la fel de proastă şi de uscată ca întotdeauna. Când am traversat intersecţia Milvia am simţit o strângere de inimă; cam la două cvartale depărtare, pe o străduţă lăturalnică era clădirea cu apartamente unde s-au consumat scenele fericite, apoi deziluzionate şi în final dureroase ale singurei legături de lungă durată pe care am avut-o. Peste tot în jurul meu — şi de asemenea în interiorul meu — lucrurile se schimbaseră şi totuşi nu.

Era ciudat, am reflectat, că o parte din mine nu se simţea mai bătrână decât în ziua când am plecat de aici cu diploma.

De atunci mi-am ales o meserie la care atunci nici nu mă gândisem; am avut de-a face cu oameni şi posturi care ar fi făcut-o pe acea absolventă să se înfioare; am fost de multe ori în situaţii foarte critice, m-am descurcat cât de bine am putut cu violenţele şi cu moartea, chiar am fost obligată să ucid un om. Eram mult mai cinică, mult mai raţională, mult mai înclinată spre mânie. Dar undeva, înăuntru, la mare adâncime, exista acea părticică optimistă şi plină de speranţe care încă mai avea douăzeci şi trei de ani.

Schimbările survenite în Berkeley erau de asemenea contradictorii. Rămăseseră vechile repere importante, dar între ele erau intercalate clădiri noi şi un mare număr de magazine şi restaurante ultramoderne. Oraşul liniştit, întrucâtva libertin, al amintirilor mele devenise şic în aceste zile: era sediul lui Gourment Ghetto, avangarda de pionierat a Noii Bucătării Californiene. Universitatea, deşi încă un obiectiv important al oraşului, nu mai era singura atracţie. Pe străzi, unde cândva întâlneai în principal numai studenţi pe biciclete şi vehicule de mâna a treia, acum puteai să vezi şi oameni de afaceri prosperi în BMW-uri. Bineînţeles, nu toate direcţiile progresului fuseseră ascendente: când am ajuns la marginea campusului şi am cotit

la stânga pe Shattuck, am fost puţin surprinsă să văd un McDonald's imens. În aparenţă, nu toţi locuitorii Berkeley-ului erau gurmanzi.

Luke Widdows îmi spusese că locuinţa lui se afla într-o zonă a străzii Walnut, la distanţă de un cvartal de un complex comercial denumit Walnut Square. Am găsit-o — cu două etaje, cu şindrilă albă, înconjurată de o verandă lată — şi am parcat pe alee, după cum mi se indicase. Îmi spusese că biroul lui era în clădirea fără etaj din spate. Am urmat o potecă şerpuită, nepavată, printr-o grădină de legume spre casa anexă, mai dărăpănată decât cea principală, cu un acoperiş părăginit şi foarte înclinat. Când am ciocănit la uşă, Widdows mi-a deschis imediat.

Era un bărbat zvelt, cu păr castaniu ondulat şi barbă rebelă, îmbrăcat în pantaloni kaki şi un tricou albastru. Maniera lui de comportare era deschisă şi acest lucru mi-a plăcut; părea să fie atât de bucuros că mă vede încât am bănuit că l-am întrerupt dintr-o treabă neplăcută. M-a condus într-o cameră în care se afla un birou plin de hârtii şi două fotolii vechi şi comode; mi-a oferit cafea şi s-a dus s-o aducă.

— Este plăcut să lucrez aici, îmi spuse din cealaltă cameră, pentru că am o bucătărie mică. Nu trebuie să mă duc în casa principală dacă nu vreau. Iar aceasta este o binecuvântare, deoarece am închiriat câteva camere unor studenţi cărora le place să asculte muzica foarte tare. Doreşti să-ţi pun ceva în cafea?

— Simplă.

— Şi eu o beau tot aşa.

Widdows s-a întors, mi-a întins o cană mare, apoi s-a cufundat în celălalt fotoliu privindu-mă cu un interes sincer.

— Detectiv particular, hm? Cum de lucrezi în această branşă?

— Am obţinut la Cal o diplomă în sociologie.

A râs înţelegător.

— A mea a fost în jurnalistică.

— Aş spune că asta-i puţin mai practică.

— Nu cu mult. În jurnalistică nu există un profesor mai bun decât experienţa directă.

— Ei bine, în mod evident tu ţi-ai format-o.

— În cel mai greu mod posibil.

Vorbea fără amărăciune sau milă faţă de sine; oricare ar fi fost încercările prin care trecuse, păreau să-l amuze. În timp ce el se întindea în fotoliu cu un picior aruncat deasupra braţului şi cu laba goală atârnându-i, am privit spre harababura de pe birou şi la monitorul computerului — amintiri ale treburilor pe care probabil le întrerupsesem eu.

— Nu vreau să te reţin de la nimic important, am spus.

— Mă reţii — şi sunt încântat. În dimineaţa asta n-am putut să rezolv anagrama — cuvântul acela amestecat din ziar — deci mi-am dat seama că azi va fi una din acele zile în care nu voi putea lega nici o frază. Doreai să discutăm despre Perry Hilderly?

— Da. Am înţeles că a lucrat pentru tine la *New Liberty.*

— Dacă poţi să spui că vreunul dintre noi lucra. Perry era reporter. Făcea anchete, cred că aşa ai putea spune în mare. Habar n-avea să scrie — trebuia să rescriu tot ce aducea el —, dar era una dintre personalităţile Mişcării, avea contacte cu oamenii care, altfel, n-ar fi stat de vorbă cu reporterii.

— Cât timp a lucrat la revistă?

— A început în '68, după ce a părăsit Berkeley-ul.

— Şi atunci trăia în San Francisco?

— Pe undeva prin districtul Fillmore, cred. O mulţime dintre oamenii Mişcării locuiau pe atunci acolo — era ieftin şi puteau să intre în legătură cu „adevăraţii oameni", după cum ne plăcea nouă să denumim minorităţile.

— Si a plecat în Vietnam în '69?

— În primăvară. A venit la mine şi mi-a spus că s-a săturat şi că este deziluzionat de Mişcare. Dorea să vadă la faţa locului care era adevărul despre război. Nu aveam fondurile necesare să-l plătim, dar am ajuns la o înţelegere că dacă el îşi plăteşte drumul, noi îi dăm acreditările de presă. Deci a plecat.

— Şi despre ce a făcut reportaje?

— Nu ne-a transmis nici măcar un singur rând până când revista şi-a încetat apariţia. Pentru un moment Widdows păru că are regrete. Mi-e teamă că a fost vina mea. Îmi venise rândul să mă înrolez — asta s-a întâmplat cam la o lună după ce Perry a plecat în 'Nam —, deci am ales calea care am crezut eu că-i mai uşoară şi am fugit în Vancouver. După ce am plecat, revista nu a mai fost condusă bine.

Acum îl priveam cu interes. Destul de ciudat, nu întâlni-sem

niciodată până atunci pe nimeni care plecase în Canada ca să evite înrolarea.

— După cum o spui, înţeleg că „drumul mai uşor" nu a fost aşa?

— Nu chiar. Cei care se împotriveau înrolării nu prea erau bine primiţi acolo. Pur şi simplu, eram prea mulţi şi nu existau destule locuri de muncă disponibile. Nu eram destul de ataşaţi de ţară ca să ne accepte canadienii. Şi multora dintre noi ni s-a făcut dor de casă — ştiu că *mie* da. M-am întors o dată cu programul de amnistiere. Am scris o carte despre experienţele mele care s-a vândut destul de bine, aşa încât am putut să-mi cumpăr casa asta. Acum sunt aproape apolitic; scriu în principal despre grădinărit. Ai văzut legumele mele.

Am încuviinţat, gândindu-mă că Luke Widdows era la fel de mult o victimă a tulburărilor războiului ca şi cei care merseseră în Asia să lupte.

— Unde l-ai întâlnit prima dată pe Perry? l-am întrebat.

— Aici în Berkeley. L-am intervievat pentru o serie de articole pentru *Daily Cal.*

— Poţi să-mi spui câte ceva despre oamenii de care era ataşat?

— Te referi la ceilalţi lideri ai MLC?

— Hai să-ţi spun câteva nume, poate-ţi aminteşti dacă erau prieteni de-ai lui. Thomas Y. Grant?

— Unde am... nu este el avocatul care a fost omorât noaptea trecută?

— Da.

Widdows făcu ochii mari.

— Te ocupi de chestia asta?

— Doar ca problemă tangenţială.

— Înţeleg. Părea intrigat de reticenţa mea. Ei bine, după cum îmi amintesc, prima dată când am auzit de Grant a fost azi-dimineaţă când am deschis ziarul.

— Dar despre David Arlen Taylor — D. A. Taylor?

— O, sigur. Era prieten foarte bun cu Perry, probabil cel mai bun.

— Şi Libby Heikkinen?

— Prietena lui Taylor.

— Dar despre Jenny Ruhl?

— Ruhl. Ruhl. Da, mi-o amintesc. O fată micuţă, cu părul

negru şi lung.

— Există vreo şansă să fi fost implicată amoros cu Perry?

— Oh, nu cred. Lui Perry îi plăceau femeile, dar, de fapt, în prezenţa lor era un timid. Nu s-ar fi încurcat cu cineva ca Jenny.

— De ce nu?

— Cum să-ţi explic asta fără să... lui Jenny îi plăceau bărbaţii în mare cantitate. Pentru un timp, cam în '64 sau '65, a trăit cu un tip, un adevărat pierde-vară. Unul dintre acei ţipi care se aflau în Berkeley doar pentru sex, droguri şi rock-and-roll, după cum obişnuia să se spună. Apoi a dispărut din scenă cam pe când a rămas ea gravidă. Ea a născut copilul şi bănuiesc că l-a oferit spre adopţiune. După aceea ea a trecut de la un tip la altul, fără să rămână prea mult timp cu nici unul.

— Atunci, ce legătură avea ea cu Hilderly?

— Doar că făcea parte din acelaşi cerc de prieteni. Foarte implicaţi în proteste.

— Acest... pierde-vară cu care a trăit Ruhl — care era numele lui?

— Nu cred că am ştiut vreodată.

— Poţi să mi-l descrii?

— Altfel decât un fluturaş tipic, nu. Îţi aduci aminte genul — barbă lungă şi nearanjată, la fel şi părul, arătând în general posomorit, puţin mai în vârstă decât majoritatea studenţilor.

— Nimic memorabil despre el?

— Nu-mi amintesc nimic. Acei oameni erau toţi la fel şi nu prea mulţi dintre noi aveam încredere în ei. Vezi tu, motivele lui nu erau pure. Widdows râse — şi amuzat şi batjocoritor. Aveam o listă lungă de oameni în care nu aveam încredere. Bineînţeles, oricine avea peste treizeci de ani, administraţia universităţii şi majoritatea profesorilor. Politicienii, dacă făceau parte dintr-un partid important. Complexul industrial-militar, incluzând sublocotenenţii speriaţi din Garda Naţională. Existau spioni care pândeau din spatele fiecărui copac; poliţiştii din Berkeley, cei de la narcotice, FBI, poliţia campusului şi — când bombele au devenit lucrul la modă — ATF, Alcoolul, Tutunul şi Armele de Foc.

— O adevărată paranoia?

— Corect. Şi nu era indusă în totalitate de droguri. Dar să-ţi spun un lucru despre spioni: nu prea mulţi dintre ei au reuşit, e neesenţial de la ce agenţie proveneau. Gulerele închise la

ultimul nasture şi pantofii din piele fină *nu* prea se potriveau la întâlnirile noastre. Şi cei care au reuşit să se infiltreze printre noi, de obicei cădeau în cealaltă extremă — au fost acaparaţi de droguri şi de femei. Am auzit că FBI trebuia, periodic, să-i cheme de pe teren pentru un fel de de-programare. Într-adevăr, au fost vremuri bizare.

— Ştii cumva ce s-a întâmplat cu grupul de prieteni ai lui Perry?

— Ori au fost exmatriculaţi, ori au renunţat la şcoală. Cred că el mi-a spus că unii dintre ei s-au mutat în oraş şi au înfiinţat o comunitate. Centrul activităţilor politice s-a mutat în jurul anilor şaizeci şi opt sau şi nouă în S. F. State. Perry a păstrat legătura cu ei; doar atâta ştiu. Odată mi-a spus că cei de acolo ar fi un subiect bun pentru un reportaj, dar n-a ieşit nimic din asta.

— Ce fel de reportaj?

— Cine ştie? Perry era foarte independent, niciodată nu ştiam cu ce o să vină până când îmi punea articolul pe masă. Dar, pe atunci, comunităţile se înmulţiseră ca ciupercile după ploaie şi probabil că atunci când a reflectat mai bine s-a decis că era ceva al cărui timp trecuse.

Am rămas tăcută, punându-mi în ordine lucrurile aflate de la Widdows.

— Te-am ajutat? mă întrebă el în final.

— Da, m-ai ajutat. Eu am ajuns cu mulţi ani mai târziu la Berkeley, iar tu m-ai făcut să înţeleg puţin acele timpuri. Iar acum nu o să te mai reţin de la lucru.

— Nu sunt sigur că-mi faci un serviciu.

Widdows m-a condus până la maşină, arătându-mi pe drum cea mai frumoasă roşie din grădina lui. I-am mărturisit că sunt foarte neîndemânatică în ceea ce priveşte plantele decorative, iar el a zâmbit şi mi-a sugerat că ajută dacă cineva le udă. După ce m-am urcat în MG, el s-a sprijinit de portieră, uitându-se în jos la mine prin geamul deschis.

— Ţi-ar plăcea să ieşim undeva odată? mă întrebă.

Am ezitat, gândindu-mă că prefer bărbaţii care trăiesc mai mult în lumea reală decât părea el că o face. Apoi m-am gândit, ce naiba!

— Da, mi-ar plăcea.

— Superb. O să te sun în curând sau o să mă suni tu. Putem

să mergem la o piesă de teatru ori la un concert. Să mergem la un picnic sau oriunde altundeva. Sau — a adăugat — aş putea oricând să-ţi vizitez plantele decorative.

CINCISPREZECE

Când am părăsit Berkeley-ul nu aveam chef să mă întorc la birou; acolo mă aşteptau doar treburi de rutină şi eu doream ceva mai activ. Deci m-am decis să traversez Richmond Bridge spre ţinutul Marin şi să-i fac o vizită Miei Taylor.

Ceaţa rămăsese în suspensie, deşi vântul încă bătea în rafale de-a lungul dealurilor din West Marin, iar albastrul clar al cerului se reflecta superb în apa încreţită a Golfului To-males. Soarele dădea pilcurilor de chiparoşi şi eucalipţi o culoare verde intensă, iar dealurilor arse o nuanţă mai caldă, de bronz. În timp ce conduceam, am observat absentă frumuseţea naturală — nu fără apreciere, ci doar cu o mică parte a atenţiei mele. Mintea îmi era la trecut şi la posibilele lui ramificaţii în prezent.

Când am ajuns la Taylor's Oysters, în parcare se aflau câteva maşini care arătau mai prezentabil, dar restaurantul era iarăşi fără consumatori. O tânără zveltă, îmbrăcată în blugi, cu părul negru, lung până la talie, ştergea cu o cârpă muşamaua de pe o masă. S-a întors când a auzit uşa închizându-se în spatele meu. Faţa ei era bronzată şi cu trăsături proeminente.

— Tu eşti Mia Taylor? am întrebat-o.

A încuviinţat, studiindu-mă şi încruntându-se puţin. Pentru câteva clipe, intensitatea privirilor ei m-a mirat; apoi mi-am dat seama că ea încerca să mă plaseze pe o ramură îndepărtată a arborelui de familie. Aşa cum îi spusesem lui Libby Ross, ziua precedentă, am doar o optime de sânge Shoshone, dar această optime se vede în culoarea părului meu şi în pometii obrajilor. Rar mă gândesc la mine prin prisma moştenirii indiene sau a sângelui scoţian-irlandez care completează compoziţia mea genetică. Atitudinea mea este un simptom al celor ce s-au întâmplat cu grupurile etnice din America şi bănuiesc că într-un fel estomparea diferenţelor este un lucru bun. Dar, pe de altă parte, există o tristeţe inerentă datorată pierderii conştientizării rădăcinilor noastre, a legăturii cu istoria şi tradiţiile care ne-au

format.

Ca să o scutesc pe doamna Taylor de confuzie, am spus:

— Sunt Sharon McCone, detectivul de la All Souls Legal Cooperative. Soţul tău este liber...

— Nu, răspunse ea repede. D. A. este bolnav.

Nările îi palpitară de dezgust.

— Şi-a pierdut cunoştinţa, dacă vrei să ştii.

Se duse în spatele barului şi aruncă cârpa în chiuvetă. Corpul ei era rigid din cauza tensiunii; apucă marginea tejghelei, încercând să-şi păstreze controlul. După un moment vorbi cu un ton mai puţin aspru.

— Uite, doreşti nişte cafea?

— Sună bine. Mulţumesc.

A ridicat din umeri şi a turnat cafea în două căni dintr-un ibric aflat pe o plită caldă.

— Neagră?

— Te rog.

A dus cafeaua la masa pe care o curăţase şi mi-a făcut semn să iau loc pe un scaun. Când s-a aşezat în faţa mea, faţa ei era impasibilă, lipsită de orice emoţie.

— D. A. a băut mult?

— Mda. De câteva zile este foarte abătut. Ieri a luat camionul lui Jack — făcu un semn spre camionul vechi de marfă pe care-l văzusem la vizita mea anterioară — şi s-a dus în mare grabă s-o vadă pe Libby Ross. Când s-a întors s-a apucat să bea bere. Jack i-a luat cheile de la camion, dar probabil că şi-a făcut cândva un set de rezervă, pentru că, aproape fără să ne dăm seama, a plecat iarăşi.

— Unde?

— Să se plimbe, ca de obicei. Să colinde barurile. Când l-am găsit, trecuse de ora unu dimineaţa şi el era în Wiley's Tavern pe drumul Two Rock. Arăta îngrozitor. Se bătuse într-un bar, îşi pierduse jacheta şi se purta mai urât decât un şarpe. A fost nevoie de toţi trei ca să-l putem duce acasă.

— Asta se întâmplă des?

— Destul de des. Nu ar fi trebuit să conducă. Nu mai are permis de ani de zile. Am avut multe necazuri cu şeriful. Sunt speriată de moarte că, într-o bună zi, vreun om al legii s-ar putea să-l împuşte, iar ăsta va fi sfârşitul lui D. A.

Degetele ei se încleştară pe ceaşca de cafea, unghiile al-

bindu-i-se.

— Nu poţi să faci nimic să-l ajuţi?

— Te gândeşti poate la vreun psihiatru sau la o clinică de dezintoxicare?

— Există aceste posibilităţi.

Râse cu amărăciune.

— Şi cum să plătesc pentru asta? Uită-te la locul ăsta. Făcu un gest prin care indica sala. Vezi vreun consumator? Nici măcar nu mai avem telefon. L-au desfiinţat luna trecută pentru că nu ne mai puteam achita abonamentul.

— Dar după ce D. A. primeşte moştenirea...

— Jack şi Harley şi-au făcut planuri în legătură cu acei bani, nici unul dintre ele nu are vreo legătură cu bunăstarea lui D. A.

Tonul ei devenise ridicat. S-a uitat peste umăr, spre uşă.

— De altfel, nimic nu-l poate ajuta pe D. A Ceva în interiorul acestui om s-a rupt. Asta s-a întâmplat când a fost la închisoare. Ştiai că a fost închis?

Nu ştiam, bineînţeles, dar această revelaţie nu m-a surprins, închisoarea stârneşte lucruri teribile majorităţii oamenilor — dar mai ales celor care nu sunt nici puternici, nici insensibili. După cum spusese chiar el, Taylor nu avea un caracter puternic; conform observaţiilor mele, ştiam că nu este superficial sau dur. Mai degrabă decât să-i răspund în mod direct Miei, am spus:

— Nu mi-e clar ce a făcut ca să fie trimis acolo.

— Nici mie. De fapt, s-a întâmplat înainte să mă nasc. D. A nu vorbeşte despre asta — cel puţin nimic care să aibă sens. Jake şi Harley *nu vor* să discute acest lucru. Tot ce ştiu este că are legătură cu Vietnamul şi cu faptul că D. A. şi prietenii lui erau împotriva războiului. Totul a fost stupid, dacă vrei să ştii părerea mea. D. A a avut o şansă să meargă la colegiu şi să se reabiliteze, dar în schimb şi-a ruinat viaţa. Făcu o pauză. Bănuiesc că nu mai contează ce s-a întâmplat. Contează doar că el este soţul meu şi tatăl copiilor mei, şi eu trebuie să am grijă de D. A.

Pentru un moment nu am spus nimic, gândindu-mă la oamenii din această lume care au întotdeauna pe cineva care să le poarte de grijă. În timp ce mulţi dintre ei sunt într-adevăr neajutoraţi, alţii sunt extrem de abili în a trece responsabilitatea pentru ei pe umerii prietenilor şi iubiţilor. În cazul lui D. A. Taylor am simţit o curioasă combinaţie a celor două tipuri şi mă

întrebam dacă tânăra lui nevastă era conştientă de acest fapt. Oricum, nu era treaba mea să-i subliniez acest lucru.

— Doamnă Taylor...

— Mia. Nu-mi place acest termen „doamnă". Mă face să mă simt *bătrână.*

— Mia, ţi-a vorbit D. A vreodată de cineva pe nume Tom Grant?'

— ...Nu îmi amintesc.

— Dar despre Jenny Ruhl?

— Cine este?

A răspuns repede şi gânditoare, parcă suspicioasă. Bănuiesc că era geloasă din fire, iar soţul ei îi dădea motive.

— A murit demult.

— Oh. Nu, n-am auzit niciodată acest nume.

Am căutat în poşetă şi am scos medalionul pe care-l găsisem în săculeţ împreună cu arma lui Hilderly.

— Ţi se pare cunoscut?

Faţa i se înăspri.

— Pot să-l văd?

— ...Bănuiesc că da.

Se cutremură, încrucişându-şi braţele la piept.

— Îmi dă fiori — nu l-a purtat, cel puţin de când îl ştiu eu, dar câteodată îl surprind luându-l din sertarul noptierei şi privindu-l ca şi când ar fi un fel de... nu ştiu, poate talisman, ca şi când ar avea o putere asupra lui. Cred că are o legătură cu... totul.

— Totul?

— Chestiile, ştii tu, care s-au întâmplat atunci. Se ridică brusc şi se îndreptă spre uşă. Ţi-l aduc. Ar fi mai bine să mă aştepţi aici.

După ce a ieşit, m-am îndreptat către fereastră şi am privit prin geamul murdar spre golf. Astăzi insula Hog se profila foarte clar, cu stânci proeminente ieşind dintre copacii stufoşi. M-am gândit la importanţa pe care o avea insula pentru D. A., în timp ce stătea zi de zi pe pontonul lui; mi-am amintit intenţia lui declarată de a se duce acolo când viaţa va deveni prea insuportabilă aici şi certitudinea mea neliniştită că el intenţiona să se sinucidă. Să-şi curme viaţa pe care şi-o ruinase demult pentru ceea ce tânăra lui nevastă îl denumise un ideal prostesc.

Asupra acestui fapt nu eram de acord cu Mia. În primul

rând, mişcarea împotriva războiului nu fusese prostească; salvase vieţi, determinase retragerea trupelor noastre dintr-un loc unde n-ar fi trebuit să se afle şi ne dăduse nouă — cel puţin pentru o perioadă — speranţă în viitor. Pe de altă parte, tragedia lui D. A. nu îşi avea rădăcinile în activitatea lui contra războiului, ci în slăbiciunea lui interioară. El ar fi putut tot la fel de bine să cadă pradă acestei slăbiciuni chiar dacă şi-ar fi desăvârşit studiile şi şi-ar fi creat o profesie, s-ar fi asociat la o firmă de avocatură sau ar fi lucrat la o companie.

Pentru mine, D. A. Taylor era în acelaşi timp o figură patetică şi eroică. Patetică, din cauza consumului de droguri şi inabilităţii de a se detaşa de trecut, dar eroică pentru ceea ce fusese trecutul. Cel puţin, omul ţinuse cândva cu pasiune la ceva în afară de propria persoană şi îşi susţinuse cauza în care crezuse. Probabil lăsam ca părerea despre el să-mi fie influenţată de simţămintele negative pe care le am faţă de ce se întâmplă în momentul de faţă în America: lipsa de compasiune, teama asumării riscurilor, eşecul de a crede în idealuri neegoiste. Dar Taylor era un om care încercase să schimbe ceva — fără să-l intereseze care va fi preţul.

După un timp, un schif motorizat pilotat de Harley a acostat la docul părăginit din spatele restaurantului. Câinii râioşi care până atunci dormiseră la soare — păreau să fie foarte mulţi — au sărit şi au alergat să-l întâmpine pe când el cobora din schif. Din bucătăria din spatele barului s-a auzit un bâzâit. Un motor — al frigiderului? — a uruit, apoi s-a oprit. M-am întors de la fereastră şi am privit restaurantul gol şi trist.

Nici o sumă de bani, nici măcar ceea ce Hilderly îi lăsase lui D. A. nu putea scoate din paragină acest loc. Nici o renovare însoţită de o reală perspicacitate în afaceri — pe care mă îndoiesc că o posedă cineva din familie — n-ar putea să revigoreze această chestiune muribundă. Aducându-mi aminte de ceea ce-mi spusese Mia despre Harley şi Jake şi despre planurile lor în legătură cu moştenirea lui D. A., mi-am notat să-mi amintesc să vorbesc cu Hank şi să-l încurajez s-o convingă pe Mia că banii ar trebui plasaţi la bancă pe numele lui D. A, al ei şi al copiilor. Sunetul uşii care s-a deschis mi-a întrerupt gândurile. A intrat Mia, cu faţa împietrită şi cu buzele strânse, ca şi cum ar fi încercat să-şi oprească lacrimile.

— S-a întâmplat ceva? am întrebat-o.

— Întotdeauna ceva nu-i în regulă. D. A. s-a trezit şi iarăşi a plecat aiurea. Nu ştiu unde — nici un camion sau maşină nu lipseşte. Şi ştii ce? Poate că nici nu-mi pasă. Poate că, dacă se împiedică pe autostradă şi-l loveşte o maşină sau cade în apele golfului, leşină şi se îneacă, ar fi mult mai bine pentru mine şi copii.

Acum ochii ei scăpărau de supărare. Şi-a scuturat capul sfidător.

Am simţit că mânia era modul în care supravieţuia, Mânia şi devotamentul pentru familia ei mă făceau s-o iert pentru că nu înţelegea devotamentul similar, deşi de mult stins, al lui D. A. pentru ideea că războiul din Vietnam era nejust.

— Ştii bine că nu crezi ce spui, am replicat.

A ridicat din umeri şi s-a aşezat iarăşi la masă. M-am aşezat şi eu pe scaun.

— Ai dreptate, mă aprobă după câteva clipe. Nu cred ce spun. Dar am obosit al naibii de tare. Uită-te la mine; câţi ani crezi că am?

— Nu-mi dau seama. Nu mă prea pricep să ghicesc vârsta unui om.

— Încerci doar să fii drăguţă. Am douăzeci de ani. Zâmbi amar. Douăzeci. Nici măcar nu am vârsta ca să pot servi aici băuturi, deşi o fac atunci când avem un client care-şi doreşte ceva de băut. Mama a trebuit să-şi dea acordul ca să mă pot mărita. Lucram la o piaţă din Point Reyes după orele de şcoală şi el tot venea şi vorbea cu mine. Eram aşa de tânără şi de proastă încât n-am realizat cât de dezechilibrat era. Apoi a apărut Davey şi nu doream să nu aibă un tată, nu-i aşa?

— Bănuiesc că da.

— Jake şi Harley au apărut după ce i-am spus lui D. A. despre copil. Au încercat să mă convingă să avortez. Au spus că plătesc ei. Poate că am fost proastă că nu i-am ascultat. Tu ce crezi?

— *Tu* crezi că ai fost?

— Nu ştiu. Îmi iubesc copiii. Sunt ai mei; cel puţin am *ceva.* Nu am cum să ştiu dacă nu cumva viaţa mea ar fi fost mai puţin bună dacă n-ar fi fost ei. Dar câteodată mă întreb: oare aş fi putut să fac ceva mult mai bun dacă măcar aş fi avut o şansă?

Eterna întrebare care nu are răspuns.

— Ţi-au spus Jake şi Harley de ce ţi-au făcut o asemenea

ofertă?

— Oh, bineînţeles. Îmi tot spuneau că D. A. este foarte ciudat. Dar cum ţi-am spus, eram tânără şi proastă şi n-am vrut să-i cred. Paisprezece ani, Isuse! Credeam că o să pot să-l ajut. Zâmbi melancolic. Ai auzit? Să-l ajut! Nu pot să mă ajut nici măcar pe mine.

— Mia, banii o să schimbe lucrurile.

— Nu şi dacă Jake şi Harley fac cum vor ei.

— Hank Zahn poate să le oprească accesul la ei, crede-mă.

M-a privit intens câteva secunde. Am crezut că am observat o sclipire de speranţă în ochii ei, dar apoi a ridicat din umeri — ca şi când ar fi vrut să spună că ştie totul despre promisiuni şi că tot ce cunoştea nu era de bun augur.

— Oricum, spuse după un moment, uite lănţişorul pe care-l doreai.

A împins spre mine o grămăjoară de metal cenuşiu.

Am luat lanţul; era de acelaşi gen cu cel pe care-l găsisem la Hilderly; am lăsat literele să atârne. Erau un *A* şi un *M*; *A* -ul era prevăzut cu aceiaşi tip de rotiţă ca acela al lui Perry; pe spatele *M*-ului era lipită o za. Am scos celălalt lanţ din geantă şi le-am pus unul lângă altul pe masă încercând să-mi imaginez întregul. Ar fi trebuit să fi fost un oval, probabil cu diametrul mic de două degete şi cel mare de trei. M-am întrebat în câte bucăţi fusese împărţit.

— Mi-l poţi împrumuta? am întrebat, arătând spre cel care aparţinea soţului ei.

Ezită, apoi ridică din umeri.

— Dacă-l aduci repede înapoi. Pentru un timp, D. A. o să fie mult prea drogat ca să observe că a dispărut.

— Mulţumesc.

Am pus ambele lanţuri în buzunar.

— Ştii cumva ce sunt astea? întrebă Mia.

— Cred că da.

— Ceva lucruri drăceşti, poate?

— Nu, nimic de acest gen.

— Dar, atunci de ce are asta, această... putere asupra lui D. A.? Ce semnifică?

— Acum, nu prea mult. Dar nu sunt de rău augur. N-ar trebui să-ţi faci griji. Este... M-am oprit, căutându-mi cuvintele adecvate. Nu este nimic altceva decât un simbol al vremurilor

de demult.

ŞAISPREZECE

Când am oprit MG-ul lângă gardul padocului de la Grajdurile Moon Ridge, Libby Ross tocmai ieşea din magazia de furaje. Purta iarăşi jeanşi decoloraţi şi o jachetă, iar în mână avea o găleată plină cu perii şi ţesale. Observând maşina, îşi duse mâna liberă streaşină la ochi ca să vadă mai bine.

Am coborât şi am salutat-o. Mi-a făcut cu mâna şi s-a dus la gard unde se afla unul dintre caii vărgaţi, legat cu frâul de balustradă. În timp ce mă apropiam a ales din găleată o ţesală de cauciuc şi a început să perie calul cu mişcări circulare.

— Nu mă aşteptam să mai vii pe aici, îmi spuse peste umăr. Am vorbit cu şeful tău; a spus că totu-i în ordine în privinţa moştenirii mele.

— Da, aşa este. De fapt, m-am oprit să te văd, să văd dacă totu-i în ordine.

S-a uitat spre mine, mijindu-şi ochii.

— De ce n-ar fi?

Mi-am amintit că Ross n-avea nici televizor şi nu era abonată la nici un ziar.

— Deci n-ai aflat.

— Ce să aflu?

— Unul dintre ceilalţi beneficiari ai testamentului lui Hilderly, Tom Grant, a fost omorât ieri-noapte.

Se întoarse încet, cu gura deschisă.

— Omorât? De cine?

— Nu ştiu. Nimeni nu l-a văzut pe ucigaş.

— Ai spus noaptea trecută?

— Da.

— Cum?

— A fost bătut până a murit în studioul din spatele casei lui.

Clătină din cap.

— Ce este — crezi că are vreo legătură cu faptul că figura în testamentul lui Perry?

— S-ar putea. Dar s-ar putea să nu.

Pe faţa ei se întipări o expresie ciudată — un fel de frică

amestecată cu înţelegere. Pentru moment mi s-a părut că a căzut pe gânduri.

— Deci te gândeşti dacă are vreo legătură şi că noi ceilalţi am putea să fim în pericol.

— Este o posibilitate.

Ross privi în jur — la colina acoperită cu chiparoşi, la padoc, la terenul sterp care se întindea între fermă şi Laguna Abbott. Ştiam la ce se gândea: acesta era un loc izolat, unde o persoană singură ar fi o pradă uşoară pentru un ucigaş.

— Eşti singură aici?

— Puştiul care curăţă grajdurile este acum aici. Făcu un semn spre magazie. Dar sunt singură în majoritatea timpului. Fiul meu vitreg, Dick, vine şi pleacă, dar şi când este aici este aproape nefolositor.

— Nu ai pe nimeni care ar putea să stea cu tine pentru un timp? Un prieten sau o rudă?

— Nu, pe nimeni.

Continuă o vreme să contemple laguna, apoi ridică din umeri şi reîncepu să ţesale calul.

— Nu-ţi face griji în privinţa mea, spuse. În casă am o puşcă şi câteva cartuşe şi trag foarte bine atunci când trebuie.

M-am sprijinit de gard, privind-o cum peria calul. Vântul îi sufla părul blond închis peste faţă, deci nu-i puteam vedea expresia.

— Tocmai am vorbit cu Mia Taylor. Mi-a spus că D. A. a fost la închisoare.

Mâna ei a încetinit mişcarea circulară, apoi înteţi iarăşi ritmul.

— Şi? Nu este un secret.

— Ce a făcut?

Câteva clipe am crezut că nu are de gând să-mi răspundă. Dar m-am înşelat.

— A încercat să arunce în aer Depozitul Naval Port Chicago din Antioch.

— Când?

— În august '69.

— Cine a mai fost la Port Chicago?

— De ce întrebi?

— Bombardarea unei instalaţii militare federale nu este ceva ce poţi să faci de unul singur.

— Colectivul...

— Care colectiv?

Tăcere.

— Care colectiv, Libby?

Brusc aruncă ţesala în găleată şi se întoarse ca şi cum ar fi vrut să se îndrepte spre magazie.

Am păşit în faţa ei, căutând în buzunar cele două lanţuri şi apoi ţinându-le în faţa ochilor ei.

— Ţi le aminteşti?

Ochii ei violeţi se măriră. Apoi privi în altă parte şi încercă să mă ocolească.

— Nu prea eşti coerentă astăzi. La început mi-ai spus că aş putea să fiu ucisă. Apoi îmi agiţi nişte bijuterii ieftine în faţă...

— Termină cu prefăcătoria, Libby. Un om a fost ucis.

Rămase tăcută, muşcându-şi buza de jos. Era uscată şi crăpată când a lăsat-o dintre dinţi a început să sângereze dintr-o crăpătură fină.

Am continuat să ţin medalioanele ridicate. Metalul cenuşiu sclipea stins în lumina soarelui. Ross refuza cu încăpăţânare să se uite la ele.

— Cum arăta întregul, Libby?

Nici un răspuns.

M-am uitat în jur, am văzut pe jos un băţ şi l-am ridicat. Apoi m-am aşezat pe vine în faţa ei şi am desenat cu beţişorul în praf.

— Era un oval. Cam aşa. Pe partea asta literele *A* şi *M,* iar pe partea astalaltă, *K* şi *A.*

M-am uitat în sus la ea. Privirea îi fusese atrasă de băţ şi îl privea cu atenţie.

— Bănuiesc că mai erau şi alte litere între acestea, am continuat. Ca astea — *E, R* şi *I*. Am dreptate, Libby? Făcu un gest cu mâna ca şi cum ar fi vrut să şteargă literele pe care tocmai le desenasem.

Când am realizat că nu are de gând să vorbească, am spus:

— Amerika. Aşa cum scriau oamenii din Mişcare — preluat din romanul lui Kafka şi folosit pentru a sugera că Statele Unite sunt o ţară imperialistă, fascistă, rasistă şi mili-taristă.

Ross se lăsă pe vine, privind desenul meu. Apoi luă beţigaşul şi adăugă un simbol al păcii, braţele Y-ului inversat unindu-se cu *R*-ul din „Amerika".

— Nu m-am mai gândit la medalioanele astea de ani de zile, spuse ea. Nici măcar nu ştiu ce s-a întâmplat cu al meu. Talismanul nostru. Zâmbi melancolic. Din perspectiva de acum, pare doar unul din acele lucruri prosteşti pe care le fac puştii — cum ar fi să stai în cerc într-o cameră dintr-o clădire şi să te tai la deget ca să pecetluieşti frăţia de sânge. Dar atunci a fost ceva foarte important: fiecare dintre noi aveam o bucată din acest oval care simboliza idealul nostru şi care ne unea pentru totdeauna.

— Într-un fel, cred că aşa şi este.

— Da. Da, bănuiesc că-i aşa.

Oftă, apoi luă medalioanele din mâna mea şi le examină ţinându-le în palmă.

— De unde le-ai luat?

— Unul, din apartamentul lui Perry Hilderly. Pe celălalt mi l-a dat Mia Taylor.

— Chiar şi l-a păstrat D. A. pe al lui?

— Mia spune că din când în când îl scoate din sertar şi se uită la el. Ea crede că are o putere asupra lui, ca un talisman nefast.

Am crezut că Ross o să râdă zeflemitor la această remarcă dar ea spuse doar:

— Poate că aşa este.

— Înţeleg că acest... talisman, cum îl numeşti tu, a fost ceva ce ai împărţit împreună cu cei care au fost implicaţi în tentativa de sabotare de la Port Chicago.

— Cred că ştii multe despre noi. Dar nu toţi din colectiv au luat parte la acţiunea din Port Chicago.

— Iarăşi colectivul. De fapt, ce era?

Se aşeză pe jos cu braţele în jurul genunchilor.

— Constituiam un colectiv politic şi eram într-un fel afiliaţi la Weathermen. Biroul Weather — conducerea de vârf — trebuia să ne controleze acţiunile, dar au existat multe divergenţe ideologice, iar aparatul Weather avea o structură neprotocolară.

— Când a fost asta?

— Prin '68 sau '69. Situaţia era proastă. Mişcarea, aşa cum fusese concepută iniţial, începuse să-şi piardă impactul, iar sticleţii strânseseră cercul în jurul nostru. Toată lumea se retrăgea, pregătindu-se pentru acţiuni directe şi violente. În campus, scena se mutase din Berkeley în S. F. State. Deci o

parte dintre noi ne-am mutat în oraş.

— Şi?

— După cum ţi-am spus, organizaţia Weathermen nu avea o disciplină prea strictă. Fiecare făcea ce dorea.

— Adică?

Ridică din umeri.

— Dezbăteam ideologia. Ne-am implicat în educaţia politică. Ne-am perfecţionat tehnicile de care aveam nevoie în luptă.

— Tehnicile?

— ...Ei bine, autoapărare; propagandă; abilitatea de a trage cu arma; armele în general.

— Fabricarea de bombe?

Dădu afirmativ din cap.

— Dar, în principal, vorbeam — discuţii intense, fără sfârşit. Din punct de vedere politic, eram foarte nepricepuţi şi visători. Credeam că este foarte romantic să trăim într-un apartament meschin din Fillmore şi să împărţim totul — haine, mâncare, bani, droguri, partenerii de pat. Dumnezeule, când mă gândesc cât de naivi eram! Ne pregăteam să schimbăm lumea, dar nu ştiam mai multe despre ea decât... decât bătrânul Chaucer de colo. Arătă spre cal.

— Colectivele Weather individuale erau destul de mici, nu-i aşa?

— Ei bine, da, trebuiau să fie ca să poată institui încrederea între membrii lor şi să se prevină infiltrările.

— Câţi erau într-al vostru?

— ...Oamenii veneau şi plecau, dar n-au fost niciodată mai mult de şase sau şapte.

— Tu, D. A. şi Jenny Ruhl?

Încuviinţă.

— Dar Perry?

— El... făcea parte din colectiv. Avea o slujbă la o revistă şi avea sarcina să comunice prin articolele lui ideile noastre. Dar el *nu* a luat parte la sabotaj. S-a dus în Vietnam ca ziarist când acţiunea era încă în stadiu de planificare.

Hilderly probabil nu le spusese tovarăşilor lui că i se acrise atât de tare de mişcare încât acceptase să-şi plătească drumul până în Asia de Sud-Est. Nici măcar nu se gândise să scrie un articol despre colectiv.

— Cine altcineva?

— Nimeni.

— Ai spus că eraţi şapte.

— Oamenii veneau şi plecau.

— Cine a mai fost la Port Chicago cu D. A.?

Se ridică în picioare scuturându-şi praful de pe pantaloni.

— Tu, Libby? Jenny Ruhl?

Se întoarse şi se îndreptă spre magazie. Am urmat-o.

— Dar Tom Grant?

La uşă se opri.

— De câte ori trebuie să-ţi spun că nu-l cunosc pe Tom Grant?

Era ceva în vocea ei — un ton ciudat, parcă uşurat — care m-a făcut rămân pe loc privind-o. Intră în încăpere, puse medalioanele pe birou şi luă un căpăstru şi o şa. În timp ce trecea pe lângă mine spre ieşire i-am spus:

— Dar despre omul bun?

Se opri la jumătatea distanţei dintre uşă şi locul unde era calul.

— Te referi la Andy?

Mi-am ascuns surprinderea întrebând-o:

— A fost şi el la Port Chicago?

— Glumeşti?

Se îndreptă spre gard, puse şaua pe el şi începu să pună calului căpăstrul.

— De ce nu a fost?

— Deoarece pe atunci Andy Wrightman[9] dispăruse de mult. Era ca şi cum... n-ar fi existat niciodată.

Degetele ei mânuiau fără graţie căpăstrul, iar mâinile îi tremurau puţin, având dificultăţi să nimerească limba cataramei în gaură.

— În Berkeley, a fost iubitul lui Jenny Ruhl, nu-i aşa?

— Unul dintre ei.

— El a fost tatăl lui Jessica?

— Dumnezeu ştie. Mult timp, Jenny s-a culcat cu o mulţime de bărbaţi. Dar, da, probabil că a fost. Datele coincid.

— Andy Wrightman a fugit când Jenny a rămas însărcinată?

— Mda.

---

[9] În limba engleză *right man* — om bun — se pronunţă la fel cu numele propriu *Wrightman*

— Ce ştii despre el?

Ross puse şaua pe cal, o poziţionă lăsându-se pe vine ca s-o fixeze. Răspunse cu o voce înăbuşită:

— Aproape nimic. Era... un nimeni.

— Ai vreo idee de unde provenea?

— Nu.

— Bănuiala mea este că era de pe undeva din Southwest şi că s-a întors la Jenny — cel puţin pentru un timp cam pe la sfârşitul lui '69.

Ross se ridică; avea faţa purpurie — ori de efort, ori de furie, nu puteam să-mi dau seama.

— Pentru numele lui Dumnezeu, de unde ţi-au venit ideile astea?

— Fiica lui Jenny mi-a spus că tatăl ei a venit o dată s-o vadă împreună cu mama ei, pe când avea patru ani. Asta ar însemna '69. Bărbatul purta o cravată de şnur, aşa cum poartă mulţi din Southwest.

Lui Ross i se păru amuzantă explicaţia. Chicoti şi spuse:

— Mulţi oameni poartă cravate din şnur, inclusiv turiştii care şi le cumpără în vacanţe. Cât despre fiica lui Jenny, nu ştiu nimic în afară de faptul că există.

— Şi nu ştii nimic despre Andy Wrightman?

— Ţi-am spus, era un nimeni, un nimic.

— Este amuzant: când m-am dus să-l văd pe D. A. zilele trecute i l-am descris pe Tom Grant, la fel ca şi ţie. Ştii ce a spus?

— Când este vorba de D. A., n-am nici o idee.

— A devenit foarte excitat şi a spus: „Wrightman!"

Ross îşi muşcă din nou buzele, apoi îmi aruncă o privire lungă şi calculată.

— Trebuie să merg să-l văd pe vecinul ale cărui vite pasc pe pământul meu. Când mă întorc doresc să nu mai fii aici. Şi să nu mai vii vreodată.

— Trebuie să te întreb...

— Nici o întrebare. Ţi-am mai spus: este o poveste veche şi tristă şi nu vreau să vorbesc despre ea. Ţi-am spus de altfel prea multe.

— Ieri după-amiază te-a vizitat D. A. Din ce cauză?

În timp ce încăleca şi-a îngustat ochii.

— Bănuiesc că ai aflat asta de la Mia?

— Da.

— Sigur. Mia este tânără şi nesigură. Nu poate să înţeleagă ce am... avut eu şi cu D. A Deci îi dă interpretarea cea mai simplă şi este geloasă. De fiecare dată când el pleacă, ea crede că vine aici. Dar nu este aşa. Nu l-am mai văzut de mult timp şi nu îl aştept în viitorul apropiat.

Brusc, întoarse calul şi-i dădu pinteni. Am privit-o în timp ce intra pe poteca dintre copaci — nu spre ferma vecinului căruia-i contractase pământul ca să crească vitele pe el, ci spre Laguna Abbott şi malul mării.

Când s-a îndepărtat îndeajuns m-am îndreptat spre grajd. Înăuntru se auzeau zgomote denotând activitate — puştiul pe care ea-l menţionase şi care curăţa boxele. Ross neglijase să încuie uşa de la magazie; am intrat acolo şi am recuperat medalioanele de unde le pusese ea. Apoi am început să privesc în jur.

Pe birou era un calendar rotativ pe care era notată programarea excursiilor şi a închirierilor. Lângă el — un telefon şi un teanc ordonat de periodice cum ar fi *Cal & călăreţ.* Sertarul din centru conţinea harababura obişnuită de stilouri, creioane şi agrafe de hârtie; sertarul de dedesubt era plin cu dosare. În cel de deasupra erau cecuri în alb, plicuri, un registru şi o cutie cu cărţi de vizită. Dar, în spatele lui, într-un compartiment separat, se găsea o fotografie înrămată aşezată cu faţa în jos. Am luat-o şi am privit-o: o poză color cu Ross, Hilderly, Taylor şi o femeie pe care la început am confundat-o cu Jess Goodhue. Erau grupaţi pe treptele largi ale unei clădiri — m-am gândit că putea să fie Sproul Hall din Berkeley. În timp ce Ross, Hilderly şi cealaltă femeie stăteau jos, D. A. era în spatele lor cu mâna ridicată, salutând cu pumnul strâns. Ross nu arăta prea diferită de cea de acum; pe Hilderly l-am recunoscut uşor din fotografiile vechi pe care le văzusem în albumele lui. Dar Taylor era cu totul alt om: ţinuta lui era agresivă şi mândră, iar ochii îi ardeau intens. Văzând toată acea intensitate, oricât de slab prinsă pe film, am înţeles cum focurile interne ale lui D. A. au putut să scape de sub control şi să se stingă din cauza eşecului amar şi a închisorii.

Cealaltă femeie era aproape o imagine identică a lui Jess Goodhue, astfel încât am ştiut că trebuie să fie Jenny Ruhl. Îi transmisese fiicei ei trăsăturile obraznice, iar părul — deşi lung

şi drept — avea aceeaşi nuanţă închisă. Lângă zvelteţea lui Hilderly şi a lui Ross, ea era micuţă şi compactă, exact ca şi Goodhue. Dar, în timp ce zâmbea radioasă spre aparat, ochii ei nu aveau nimic din privirea intransigentă a lui Jess. În timp ce poza fiicei ei îl impresionează pe privitor ca directă, Ruhl doar arată dârză şi sfidătoare. Am bănuit că diferenţa provenea din felul cum fusese crescută fiecare: Ruhl provenea dintr-o familie bogată şi probabil că totul i se oferise pe tavă; Goodhue trebuise să se bazeze pe forţele proprii ca să supravieţuiască. Am mai privit un timp fotografia, întrebându-mă ai cui ochi fuseseră în spatele obiectivului aparatului de fotografiat şi de ce Ross o înrămase şi o păstrase toţi aceşti ani. Şi mirându-mă în legătură cu reacţiile disparate ale acestor patru persoane în urma cataclismului de la sfârşitul deceniului şase.

După părerea lui Luke Widdows, Hilderly începuse să fie profund dezamăgit de cauza pentru care luptau ceilalţi, încât plecase într-o călătorie aproape pe cealaltă parte a globului, ca să caute adevărul, iar apoi se retrăsese pentru tot restul vieţii într-un vid emoţional. Tăcerea lui Ross în ce privea Port Chicago mă făcea să bănuiesc că luase parte la încercarea de sabotaj şi stătuse la închisoare din această cauză. Dar după aceea îşi refăcuse viaţa — în ciuda faptului că spusese că este „un fel de viaţă". Taylor fusese înfrânt de către închisoare — prefăcut în ceva mult mai jos decât o fiinţă umană. Şi Ruhl? Se împuşcase.

Ce hibă fundamentală cauzase înfrângerea lui Ruhl şi a lui Taylor? Ce i-a făcut supravieţuitori pe Ross şi Hilderly — oricât de răniţi? Taylor pretindea că nu fusese niciodată un om cu caracter puternic, dar am bănuit că diferenţa crucială avea mai puţin de-a face cu forţa interioară şi mai mult cu flexibilitatea. Eucalipţii care formează o barieră împotriva vântului în acest ţinut arată puternici, dar când sunt furtuni puternice sunt foarte uşor doborâţi sau dezrădăcinaţi. În contrast, chiparoşii, relativ delicaţi, se pot îndoi până la pământ şi să supravieţuiască, indiferent dacă devin încovoiaţi şi contorsionaţi. Într-un târziu am pus fotografia la loc în sertar şi am părăsit magazia. Aerul se răcorise; dinspre ţărm veneau fuioare de ceaţă. M-am uitat spre ocean, de-a lungul potecii pe care plecase Ross. Şi i-am văzut la marginea lagunei.

Ross era pe calul pestriţ, iar lângă ea, un om îmbrăcat în costum de blugi — cu siguranţă D. A. Taylor. Ross era aplecată

spre el; Taylor avea o mână pe umărul ei. Au vorbit puţin, cu feţele apropiate, apoi Taylor a ridicat cealaltă mână şi i-a atras capul spre el. În ciuda distanţei, am putut să-mi dau seama că nu existase nici o rezistenţă din partea lui Ross în momentul când buzele li s-au întâlnit.

ŞAPTESPREZECE

De la un magazin de delicatese din Inverness mi-am cumpărat un sandviş şi o sticlă de apă Calistoga, apoi mi-am continuat drumul, oprind lângă rezervaţia naturală de mlaştini sărate ca să-mi mănânc prânzul şi să mă gândesc. Cocorii albi erau iarăşi acolo — de această dată erau şase —, iar priveliştea pe care o ofereau stând placizi printre trestii mi-a mai atenuat furia provocată de înşelăciunile lui Ross şi m-a ajutat să-mi liniştesc gându-rile.

De fapt, nu eram atât de supărată pe Ross pe cât eram de furioasă pe mine. În decursul activităţii mele oamenii m-au minţit frecvent — câteodată fără un motiv mai bun decât acela că se gândeau că *ar trebui* să mintă un detectiv. Ar fi trebuit să fi fost mult mai atentă cu Ross şi s-o presez mai tare în legătură cu relaţia ei amoroasă cu D. A., care se părea că mai continua şi acum. Dar, oricum, interviul fusese valoros: ştiam acum despre încercarea de sabotaj de la Port Chicago — o crimă care, fără îndoială, a fost pe larg dezbătută în ziarele din acea zonă. Şi obţinusem, de asemenea, câteva informaţii despre omul numit Andy Wrightman.

În jur de patru jumătate, când am ajuns la KSTS-TV, am zărit-o pe Goodhue intrând în parcare într-un Datsun mic şi galben. Am claxonat şi am urmat-o, parcând în spatele maşinii sale. Ea a coborât din automobil şi mi-a făcut cu mâna.

— Ştiu ce doreşti, mi se adresă, dar nu am nimic pentru tine. Aseară am stat până târziu, apoi azi dis-de-dimineaţă am dejunat cu nişte persoane de la o fundaţie de caritate pe care o cosponsorizăm, iar *apoi* am ţinut un discurs, la prânz, pentru organizaţia Femeile din Comunicaţii. Sunt şi aşa cu o oră întârziere, sunt epuizată, dar sper să pot rezista până la pauza dintre programele de ştiri.

Arăta obosită — nu total epuizată, dar cu ochii roşii şi cu faţa trasă. Vorbăria ei sacadată m-a făcut să mă întreb dacă nu cumva luase nişte energizante ca să reziste.

— Jess, nu te-aş deranja dacă n-ar fi important, i-am spus.

Gura i se strânse şi am prins o urmă din ţâfna pe care o afişase luni după-amiază faţă de colegii ei de serviciu.

— Fiecare avem priorităţile noastre, iar acum a mea este să rezist până la sfârşitul zilei fără să greşesc la nici un buletin de ştiri.

— Credeam că vrei să afli câte ceva despre tatăl tău şi despre motivele lui Perry Hilderly de a te numi în testamentul lui.

Ridică din umeri şi porni spre intrarea din spate a studioului. — Ca să fiu sinceră, m-am decis că nu este chiar atât de important. Am făcut bine când am ars raportul detectivului; trecutul este mort; trebuie să-i fac faţă viitorului.

— Asta înseamnă că nu o să cauţi numele detectivului?

— Isuse!

Se întoarse spre mine; iritarea i se citea evident pe faţă.

— Ţi-am spus că o să-l caut când o să am timp. Azi *nu am avut* timp. De altfel, probabil că în raportul lui nu se găsea nimic important; era doar un italian uriaş cu un birou de două camere la marginea Tenderloinului. Din punctul meu de vedere, poate că era incompetent.

Fără să vrea îmi dăduse un indiciu. Cu excepţia cuvântu-lui „incompetent", omul pe care mi-l descrisese semăna destul de mult cu un detectiv prieten cu mine, pe care-l poreclisem Wolf. Dar era ciudat că un reporter de televiziune nu şi-a reamintit imediat numele lui; Wolf — o poreclă care, cu mult timp în urmă, derivase dintr-o declaraţie de presă în care pretinsese că este „ultimul dintre detectivii din categoria lupilor-singuratici"[10] — avusese parte de multă publicitate, iar asta destul de recent.

Din acest motiv — asociat cu faptul că în acea după-amiază mai fusesem minţită de unul dintre moştenitori — mi-am mascat satisfacţia pricinuită de dezvăluirile lui Goodhue şi i-am spus doar:

— O să te caut mai târziu.

---

[10] În limba engleză, *wolf*— lup

Principalul magazin de bijuterii al lui Willie Whelan este situat pe partea sudică a lui Market Street, între Seventh şi Eighth — o amplasare dubioasă în cel mai bun caz şi una care se bucurase de prea puţine avantaje, în urma faptului că sistematizatorilor oraşului le place să denumească această zonă „partea renascentistă a lui Market Street". Toate înnoirile au loc mai spre zona de centru a oraşului, unde zgârie-norii au apărut ca ciupercile după ploaie, iar cumpărătorii se aventurează în ceea ce obişnuia să fie un câmp de mine în războiul dintre bogaţi şi săraci. Blocul lui Willie a rămas, în mare, neschimbat; pietonii împing cărucioare încărcate cu toată averea lor; beţivii sunt tolăniţi pe băncile care fac parte din proiectul de înfrumuseţare; negustorii afişează mărfuri cu preţ redus în vitrine ambulante; la fiecare intrare sunt postaţi oameni de ordine.

Când am intrat în magazin, la câteva minute după ora cinci, Willie era acolo, preamărind calităţile unui inel cu cel mai mic diamant din lume unui cuplu tânăr de asiatici. Arăta spre bijuterie, apoi făcea un gest larg; tinerii se uitau unul la altul şi aprobau. Willie se entuziasma şi mai mult, iar cei doi aprobau din nou, cu mai multă fermitate. Când amândoi au aprobat în mod decisiv, Willie le-a aruncat cel mai sincer zâmbet de felicitare şi a luat de sub tejghea un bon de cerere de credit. În timp ce tinerii îl completau, mi-a arătat semnul victoriei.

— Hank a sosit? l-am întrebat, aruncând o privire plină de compasiune spre ultimele victime ale talentului de negustor al lui Willie.

— A sunat şi a spus că întârzie câteva minute.

— Foarte bine. Trebuie şi eu să dau câteva telefoane.

— Foloseşte biroul meu, ştii unde este.

— Mulţumesc.

Am trecut pe lângă vitrina principală unde stătea el şi am intrat printr-o deschizătură aflată lângă cea secundară care împrejmuia magazinul pe trei laturi. Numeroşi clienţi — nici unul nu arăta prea înstărit — priveau oferta de ceasuri, brăţări, pandantive şi inele. De cealaltă parte a vitrinei era o uşă; în spatele ei se afla o cameră depozit şi biroul lui Willie.

Prima dată l-am sunat pe Wolf, dar mi-a răspuns doar robotul. Nu era nimic surprinzător în acest fapt; el şi partenerul lui îşi petrec mai mult timp pe teren decât la birou. Am lăsat un

mesaj scurt. Apoi am sunat la All Souls şi am reuşit s-o prind pe Rae tocmai când se pregătea să plece.

— O, ce bine, se bucură ea. Am obţinut informaţiile pe care le doreai în legătură cu American Consolidated Services. Au contract cu guvernul şi aprovizionează restaurantele şi barurile de la bazele militare de peste tot din lume.

— Bănuiam că trebuie să se ocupe cu ceva de acest gen. Ai reuşit să afli ceva despre Bob Smith?

— Din nefericire, nu. Cei de la personal ştiau că a murit, iar cel cu care am vorbit a devenit circumspect când am întrebat.

— Nu contează. Acum ştiu destule, iar dacă poliţia doreşte să facă o anchetă oficială aceasta o să confirme ce bănuiesc eu.

— Shar, despre ce este vorba?

— O să-ţi spun mai târziu.

— Îmi tot spui asta, dar niciodată nu reuşesc să aflu totul.

— Ai răbdare. Acum trebuie să închid.

În timp ce puneam receptorul în furcă, s-a deschis uşa şi în cameră au intrat Willie şi Hank.

Hank studie mica încăpere, apoi se aşeză pe un scaun rabatabil din dreptul ferestrei. Willie se sprijini de marginea biroului, bălăbănindu-şi picioarele încălţate cu cizme de cowboy.

— McCone, ar fi bine să fie ceva important. A trebuit să-mi scurtez vizita la magazinul din Oakland ca să ajung aici la timp.

— Este important.

Mi-am deschis servieta şi am scos agenda în care-mi făcusem notările de dimineaţă, când eram la S. F. P. D.

— Ei bine, ai de gând să ne luminezi? întrebă Hank. *Eu* plănuiam să merg mai devreme acasă, dar mesajul tău m-a reţinut la All Souls destul de mult astfel încât să sune un client cu o urgenţă, iar acum trebuie să lucrez iarăşi toată seara.

Eu încercam să le salvez vieţile, iar ei se plângeau că le irosesc timpul!

— V-am spus vreodată ce plicticoşi puteţi fi?

Tonul şi cuvintele erau neobişnuit de aspre pentru mine; Hank şi Willie rămaseră surprinşi. Schimbară nişte priviri scurte, dar nici unul nu scoase un cuvânt.

— La început, trebuie să vă pun câteva întrebări despre Vietnamul anilor de la începutul deceniului opt. Amândoi aţi fost în Golful Cam Ranh în acelaşi timp cu Hilderly?

Hank încuviinţă.

— Iar Hilderly îşi petrecea timpul cu un grup de-al vostru de la baza militară?

— Da, la un bar din afara bazei... Willie, cum se numea

— Ceva franţuzesc.

— Moulin Rouge? Rouge et Noir?

— Rouge et Noir, îşi aminti Willie.

— Bună memorie!

— Cine mai stătea cu voi?

Hank privi în gol, apoi se uită la Willie. Acesta ridică din umeri.

— Hm, oamenii veneau şi plecau destul de des. Într-un loc de felul lui Cam Ranh, personalul fluctua zilnic.

— Era o bază mare, nu-i aşa?

— Cam Ranh era un port — construit de la zero de U. S. În cazul în care cădea Saigonul. Era depozitul militar unde eram staţionaţi eu şi Willie, plus baze ale marinei şi ale aviaţiei, un aeroport care deservea zona şi un spital. Acolo erau staţionaţi în jur de douăzeci de mii de militari şi Dumnezeu ştie cât de mulţi civili. Făcu o pauză, zâmbind ironic. Guvernul a băgat miliarde din banii contribuabililor în Cam Ranh; după retragere a devenit un adevărat oraş fantomă. Acum este un port folosit de vapoarele sovietice.

— Deci tu vrei de fapt să spui că ar fi dificil să-ţi aminteşti de persoane mai deosebite pe care le-ai întâlnit acolo.

— De unii probabil mi-aş aminti, persoane care au rămas acolo mai mult timp. Dar, cum ţi-am spus, veneau şi plecau.

M-am lăsat pe spate în scaunul de la birou, gândindu-mă la ce ştiam despre viaţa militarilor. Destul de multe; tatăl meu fusese ofiţer mecanic în marină timp de treizeci de ani.

— Pentru moment, hai să vorbim despre persoanele despre care ştim că au fost acolo. Tu — am arătat spre Hank — ai fost politizat de către război, ai plecat acolo cu păreri liberale şi când te-ai întors erai radical. Hilderly era un protestatar împotriva războiului, un reporter, un civil. Şi tu — m-am uitat la Willie — fără îndoială nu erai omul ideal care să se înroleze de bună voie. În plus, Hank era ofiţer. Este destul de neobişnuit ca ofiţerii şi soldaţii să stea la un loc.

— Ei bine, spuse Hank, pe front disciplina este puţin mai lejeră. Dar este corect ce spui: noi eram o adunătură de liberali fără prejudecăţi.

— Deci presupun că grupul vostru a dat naştere la comentarii, ar fi putut să displacă elementelor mai bătăioase.

— Hristoase, da! interveni Willie. Era ca şi cum toţi care se aflau în colţul nostru din bar erau leproşi cu excepţia ocaziilor când vreun tâmpit avea chef de vreo bătaie. Adăugă spre Hank: Îţi aminteşti noaptea aceea când m-am bătut cu locotenentul fascist? Cu siguranţă că aş fi ajuns la curtea marţială dacă n-ai fi intervenit tu.

Mi-am îndreptat poziţia.

— Îţi aduci aminte numele locotenentului?

— Nu. Hank?

Hank clătină din cap.

— Îţi aminteşti ceva despre el?

— Nimic cu excepţia atitudinii.

— În afară de el, am spus eu, îţi mai aduci aminte de cineva care a încercat să se bată cu voi sau să vă contrazică?

— Au fost mulţi, dar, după atâta timp, numele şi chipurile lor nu-mi sunt clare.

— Hank?

Acesta negă.

— Să fiu sincer, am încercat să uit o mulţime de lucruri care s-au întâmplat în acei ani.

— Încearcă să te gândeşti la Rouge et Noir. Imaginează-ţi barul şi pe voi stând în colţul vostru. Cine altcineva mai era cu voi?

Amândoi închiseră ochii. După un moment, Willie spuse:

— Operatorul radio; a fost ucis când avionul de patrulare s-a prăbuşit.

— Iertaţi-mă. Ar fi trebuit să vă spun că mă interesează doar persoanele despre care ştiţi că încă mai trăiesc.

Iarăşi tăcere. Apoi Hank se adresă lui Willie:

— Tipul din Atlanta — cel care l-a cunoscut pe Martin Luther King.

— Bernie... nu, a mierlit-o la Da Nang.

— Mike, cel care avea întotdeauna o „iarbă" grozavă.

— Mort, de asemenea.

— Dar despre Chris, din Philadelphia?

— S-a prăbuşit cu elicopterul.

Dacă-i lăsam să continue, cred că dialogul ar fi început să semene cu citirea numelor de pe Memorialul Războiului din

Vietnam.

— Dar despre John Owens? am spus.

— Owens, repetă Hank.

Willie se încruntă, apoi pocni din degete:

— Johnny Owens. Ar fi trebuit să-mi amintesc de el. Era nebun, chiar a vrut să-l ucidă pe locotenentul fascist. Probabil că ar fi făcut-o dacă n-ar fi fost transferat şi trimis la Sai-gon. Mă întreb ce s-a întâmplat cu afurisitul de nebun?

— A fost a treia victimă a pistolarului.

Willie rămase cu gura căscată. Chipul lui Hank se înăspri şi se împietri — aşa cum i se întâmplă când apare ceva neaşteptat la un proces.

— Era vreo femeie în grupul vostru?

— Câteva, aprobă Hank. Majoritatea, asistente medicale.

— Dar despre sora de la Crucea Roşie pe nume Mary Johnson?

— ...Este un nume foarte comun.

— Îmi amintesc de ea, spuse Willie. Nu a stat mult acolo. O blondă logodită cu un tip de la infanteria marină. Tânjeam după ea, dar nu-mi dădea nici o atenţie.

Hank îmi aruncă o privire.

— Mary, de asemenea?

— A doua victimă.

— De ce nu mi-am dat seama când am văzut articolele din ziare? Şi cele despre Johnny?

— Mary Johnson s-a căsătorit şi şi-a schimbat numele în Davis. Şi chiar dacă numele ei ar fi fost acelaşi, sau cel al lui Owens mult mai deosebit, n-aţi fi avut nici un motiv ca să faceţi legătura cu oamenii pe care i-aţi cunoscut ocazional într-un bar din Vietnam. A trecut mult timp de atunci.

Un moment au rămas amândoi tăcuţi. Apoi Willie întrebă:

— Dar despre prima victimă a pistolarului?

— El este cel care, la început, nu se potrivea tipicului: Bob Smith. Un rătăcitor; a lucrat în principal în restaurante. Dar am o idee despre el. Popotele militare sunt de obicei aprovizionate de firme civile. Care era numele celei care a-proviziona baza voastră?

Hank zâmbi vag.

— American Constipated.

— American Consolidated Services, am spus eu.

— Corect!

— Deci am găsit legătura. S-ar putea să nu vă amintiţi de Bob Smith, dar în acea perioadă lucra pentru American Consolidated şi sunt dispusă să pariez că şi el, de asemenea, s-a asociat cu voi la Rouge et Noir.

— O. K., se lumină Hank, îmi dau seama ce vrei să spui. Cineva căruia nu-i plăcea orientarea noastră politică şi desconsiderarea protocolului, acum — după aproape douăzeci de ani — îi caută pe oamenii care făceau parte din grup şi îi ucide. Dar de ce după atâta timp? Şi cum ne găseşte?

— În cazul lui Willie este evident — reclamele de televiziune. Şi nici tu nu eşti o persoană foarte retrasă. Pe ceilalţi s-ar putea să-i fi văzut din pură întâmplare.

Willie clătină din cap.

— McCone, asta-i al dracului de aberant. *Tipul* trebuie să fie nebun.

— Unde ai auzit tu de persoane sănătoase mintal care să vâneze cu puşca alţi oameni?

Iarăşi tăcură. Eu eram preocupată să-mi formulez o părere pe care să i-o transmit lui Greg. După un timp am spus:

— Acum, cel mai important lucru este ca voi doi să fiţi în siguranţă. Trebuie să fiţi foarte precauţi, chiar şi în timpul zilei. El a ratat o dată, iar acest lucru s-ar putea să-l fi făcut nerăbdător.

— În privinţa mea nu-ţi face griji, a răspuns Willie. Acum mă duc acasă şi mă încui până când se termină totul.

— Iar tu, Hank, te duci înapoi la All Souls?

— Trebuie. După cum ţi-am spus, a intervenit o urgenţă.

— De ce nu stai la noapte acolo?

— Unde? Pe canapea? Am încercat asta iarna trecută când m-am certat cu Anne-Marie şi câteva nopţi n-am prea reuşit să dorm. Cazul la care lucrez trebuie rezolvat mâine. Trebuie să mă odihnesc bine.

— O. K-, atunci du-te la All Souls. Dar nu pleca până când ajung eu acolo.

— Şi ce ai de gând?

— Să fac pe body-guardul tău în drum spre casă.

— Shar, asta m-ar face să mă simt ca un bătrân pe care o fetiţă cercetaşă îl ajută să treacă strada.

— Îţi place sau nu, aşa va fi.

Hank încuviinţă, surprins încă o dată de iritarea mea. M-am ridicat şi mi-am pus agenda în servietă.

— Vă mai dau o preocupare: gândiţi-vă la persoanele agresive din acel bar. Încercaţi să vă amintiţi certurile, ameninţările, să vă reamintiţi nume. O să iau mai târziu legătura cu voi.

În timp ce mă îndreptam spre uşă, Hank întrebă:

— Unde te duci acum?

— Să vorbesc cu Greg Marcus. Am o idee care l-ar putea ajuta să-l identifice pe asasin.

OPTSPREZECE

— Drace, s-ar putea să ai dreptate! mă aprobă Greg.

M-am întins să iau cana cu cafea pe care o pusesem pe marginea biroului lui şi l-am aşteptat să continue.

După un moment adăugă:

— Motivul ar putea să pară prea deplasat, dar am întâlnit altele şi mai ciudate. Hai să auzim teoria ta despre cine este responsabil de aceste crime.

Am pus cana jos şi am început să enumăr pe degete faptele.

— Unu: bănuiesc că suntem de acord că avem de-a face cu o persoană cu serioase probleme mintale.

A încuviinţat.

— Doi: considerând perioada lungă de timp care a trecut, trebuie să fi existat o întâmplare care să fi declanşat seria de crime.

— Nu sunt sigur că asta-i o certitudine. Câteodată oamenii pritocesc o idee ani de zile — chiar decenii —, iar apoi sar pârleazul.

— Dar de obicei asta-i declanşată de un eveniment sau o situaţie — oricât de minoră.

— Sunt de acord dacă tu vrei să accentuezi amănuntele minore.

— În ordine.

M-am ridicat şi am început să merg prin încăpere, lăsând pasul regulat să-mi pună ordine în gânduri.

— Hai să presupunem că persoana este un bărbat. Este deranjat mintal. Probabil este un veteran din Vietnam.

— Nu-i necesar; două dintre victimele lui nu erau şi totuşi au fost în acelaşi timp cu el în Cam Ranh.

— De dragul acestei discuţii, hai să presupunem că este. Să presupunem că a făcut un tratament psihiatric fără să fie internat. Unde l-ar fi putut urma în zonă?

— Letterman.

— Unde a lucrat Mary Johnson Davis la secţia de terapie psihiatrică înainte de a se transfera la Spitalul de copii. Şi unde probabil a primit John Owens îngrijiri medicale pentru invaliditatea sa.

Greg aprobă.

— Deci ucigaşul a fost la Letterman unde o întâlneşte pe Davis. Poate că ea a fost chiar asistenta însărcinată cu problema lui. Oricare ar fi fost circumstanţele, ăsta cred că a fost impulsul de care avea nevoie.

— Şi de asemenea l-a văzut şi pe Owens. Acum ştie că amândoi locuiesc în San Francisco. De aici înainte i-a fost uşor să-i urmărească, să le înveţe obiceiurile, să aştepte momentul potrivit.

— Asta se potriveşte. Şi îmi dau seama cum a reuşit să-i localizeze pe Hank şi pe Willie. Dar pe Hilderly?

— Hilderly era prietenul lui Hank. Se întâlneau destul de des ca să bea ceva împreună.

— Şi Bob Smith?

M-am reaşezat.

— Smith este cel care nu părea să se potrivească în şablonul iniţial şi, de asemenea, nu prea se potriveşte nici în acesta Dar pizzeria unde lucra când a murit este doar la câteva cvartale depărtare de magazinul lui Willie şi când veneam spre tine am trecut pe acolo. Este genul de local în care bucătăria este separată de sala de mese doar de o tejghea; poţi să-i priveşti pe oamenii care prepară mâncarea. Omul nostru îl întâlneşte pe Smith din pură întâmplare. Dacă asta s-a întâmplat după ce i-a văzut pe Davis şi Owens la Letterman, s-ar putea să fi fost apoi atent să observe chipuri cunoscute.

— Dar în acest caz de ce s-a ocupat de Smith înaintea celorlalţi?

Am ridicat din umeri.

— Ocazia favorabilă. Smith era un singuratic mai uşor de urmărit.

— O.K.

Greg se lăsă pe spate în scaun, frecându-şi bărbia cu ochii aţintiţi într-un punct deasupra capului meu. Încă o dată am aşteptat.

— Mă preocupă perioada de timp scursă, spuse el într-un târziu. Ştiu că am convenit că Davis sau Owens sau amândoi împreună i-au dat impulsul final, dar cu siguranţă că în douăzeci de ani ar fi trebuit să existe şi alte imbolduri. De ce nu a început să-şi vâneze victimele mai demult?

— M-am gândit la asta. Mai este un factor adiţional — şi din fericire este unul care ar putea să grăbească identificarea lui. Cred că în majoritatea timpului a fost internat într-un spital psihiatric.

— Bună idee.

Privirea lui Greg rămase aţintită undeva, în depărtare, în timp ce analiza această posibilitate.

— Ce avem noi acum, spuse, sunt o mulţime de circumstanţe, dacă vrei să ştii adevărul. Dar sunt mai bune decât pistele pe care le găsisem eu. Şi, evident, locul în care trebuie să încep ancheta este Letterman. Din fericire, am o cunoştinţă la C. I. D. În Presidio care va putea să urgenteze formalităţile.

Se întinse să-şi ia Rolodexul şi începu să caute în el.

— Ai mai pus pe cineva să supravegheze casa lui Willie?

— Nu. Avem al dracului de puţin personal. Dar o să încerc să trimit pe cineva acolo şi încă unul la Hank.

— Nu cred că trebuie să-ţi faci prea multe griji în legătură cu Willie; mi-a spus că se duce acasă şi nu iese de acolo până când nu se rezolvă situaţia. Şi o să am eu grijă de Hank, cel puţin în seara asta.

— Eşti sigură că vrei să-ţi asumi această responsabilitate?

— Nu mă deranjează. Este un risc calculat. Obiceiul ucigaşului a fost să tragă atunci când victima era singură. Chiar şi atunci când a tras în Willie, Rae se afla la colţul străzii.

— Ei bine, fii prudentă. Nu vreau să vă pierd pe nici unul dintre voi.

— Nu o să se întâmple aşa ceva.

Greg ridică receptorul şi tastă un număr.

— Drace! Ocupat.

M-am ridicat şi mi-am pus jacheta.

— Ar fi mai bine să mă duc la All Souls.

— O să te sun imediat ce aflu ceva.

Greg înconjură biroul şi mă conduse până la uşă. Apoi se opri cu mâna pe clanţă:

— Şi Sharon — mulţumesc pentru ajutor. Şeful mă bate la cap de când s-a tras asupra lui Willie, aşa cum îl bate şi pe el la cap primarul. Toate astea se întâmplă într-o perioadă când dacă l-aş prinde pe ucigaş mi-ar putea ajuta foarte mult în cariera mea — iar dacă nu, ar putea s-o distrugă.

M-am uitat la chipul lui, sever sub lumina rece de neon ce se răspândea din tavan.

— Cum aşa?

— A apărut un post de căpitan — la Narcotice. Sunt principalul pretendent pentru el.

— Greg! Felicitări!

Zâmbetul lui de răspuns era nostalgic şi ştiam de ce. Postul de căpitan presupunea o muncă de birou, una în care va trebui să se ocupe de dosare, diplomaţie şi politică. Nu vor exista investigaţii pe teren, nu vor mai exista satisfacţii că a rezolvat personal un caz împotriva unui răufăcător. Şi totuşi, era timpul...

— *Vrei* această promovare, nu-i aşa?

A oftat.

— Da şi nu. Dar ştiu că este singurul pas logic. Şi sunt obosit, Sharon. Sunt obosit să fiu chemat în mijlocul nopţii la scenele crimelor. Am obosit şi m-am săturat de morţi violente. Şi m-am săturat să mă ocup de gunoaie, să mi se reamintească la fiecare pas cât pot fi oamenii de infami.

— Şi crezi că la Narcotice nu se va întâmpla asta?

— Poate că pur şi simplu am nevoie de alt gen de infamie. Se opri încreţindu-şi buzele cu răutate. De altfel, numirea mea îl va deranja foarte tare pe McFate. Recent trebuiau să-l facă locotenent şi nu l-au făcut.

— În acest caz, sper să te promoveze repede. Şi vorbind de McFate...

— Probabil este iarăşi la Departamentul de informaţii. Pare să-şi prefere vechii amici celor de la Criminalistică. Greg privi spre uşă: Ei bine, ce surpriză! Poate că măcar acum o să obţin raportul asupra cazului Grant de la el.

Arătă spre un birou din latura îndepărtată a sălii depar-

tamentului. O haină de costum, gri-petrol, era aşezată foarte ordonat peste un cuier care arăta foarte ciudat şi care şi-ar fi avut locul mai degrabă într-un dormitor, iar eu am putut să văd ceafa lui McFate.

— Ştii, am spus, deşi trebuie să vorbesc cu el, într-un fel speram să nu fie aici.

— Ştiu ce simţi. Mult noroc.

Am traversat sala zgomotoasă şi aglomerată, încercând să evit cutii cu dosare, scaune răzleţe şi chiar geanta de bowling a cuiva. Când m-am oprit lângă biroul lui McFate acesta rămase cu privirile pironite în raportul din faţa lui. Câteva momente mai târziu se uită în sus, iar când mă văzu, expresia îi deveni glacială.

— Domnişoară McCone, cu ce vă pot ajuta?

McFate nu mă invită să stau jos, deci am rămas unde eram. Privirea lui se plimba de sus în jos pe corpul meu, ob-servându-mi jeanşii, bluza şi jacheta de stofă într-o manieră aproape dispreţuitoare. Am simţit o scurtă înţepătură de iritare, dar am adoptat un ton ca de afaceri.

— Am nişte informaţii în legătură cu cazul Grant.

Îşi netezi mustaţa luxuriantă cu degetul arătător — cu siguranţă nu era adevărată; putea cineva să-şi cumpere una falsă, aşa cum achiziţionezi o perucă?

— Da?

— Am găsit dovezi că numele adevărat al lui Grant s-ar putea să fi fost Andy Wrightman.

— Dovezi.

— Unul dintre moştenitorii lui Perry Hilderly a menţionat acest nume atunci când i l-am descris pe Grant.

— Oh, înţeleg — dovezi *de necontestat.*

Făcând un efort mi-am păstrat tonul neutru.

— Este ceva ce ar trebui să cercetezi. Wrightman avea legături cu Hilderly la sfârşitul anilor şaizeci; era un om care se aciuase în campusul de la Cal, un fel de hipi şi un pierde-vară...

Acum McFate zâmbi superior.

— Pot să te asigur că Thomas Grant n-a fost niciodată un hipi sau un pierde-vară — a fost chiar opusul. Să fiu sincer, cred că ai devenit obsedată de această chestiune cu Hilderly.

— Şi, ca să fiu sinceră, cred că este logic că ar putea exista o legătură între cele două cazuri.

— D-ră McCone, cercetarea pe care am făcut-o trecutului victimei a fost foarte amănunţită.

— N-ai vrea să-mi spui ce ai aflat?

— Nu, n-aş vrea. Nu am obiceiul să împărtăşesc detaliile investigaţiilor mele cu civilii. Nici nu mai am nevoie de alte „ajutoare" de la tine.

L-am fulgerat cu privirile. McFate rămase impasibil.

— Plănuieşti să-i împărtăşeşti rezultatele investigaţiilor tale locotenentului Marcus? Acum câteva minute mi-a spus că speră că-l vei pune la curent cu ancheta.

McFate îşi ridică brusc bărbia proeminentă.

— Intenţionez să vorbesc imediat cu el.

Privirea nerăbdătoare aruncată spre biroul superiorului său încerca să spună că doar prezenţa mea supărătoare îl reţine să facă acest lucru. Luă un dosar, se ridică arătând spre sala departamentului.

Am rămas în faţa lui blocându-i calea.

— Ştii Leo, i-am spus — mie mi se pare că trecutul unui om care a practicat avocatura în stilul lui Grant nu poate fi prea curat.

McFate zâmbi ironic.

— Iar asta, domnişoară McCone, arată exact cât de multe cunoşti.

Trecu pe lângă mine spre biroul lui Greg. Greg mai stătea încă în uşă; în aparenţă, privise întregul schimb de cuvinte. În timp ce McFate intră şi se aşeză, Greg îmi zâmbi, ridicând din umeri înţelegător.

Am părăsit sala secţiei, în mod ciudat mulţumită de scena pe care o făcusem. Întotdeauna fusesem copilul cuminte din tagma detectivilor particulari: cooperantă, profesională, rareori antagonistă. Dar chiar şi copiii cuminţi au limitele lor. Mi se părea că am dreptul să-mi ies ocazional din fire.

În timp ce apăsam pe butonul „jos" de la lifturi, m-am întrebat de ce i-am permis lui McFate să mă înfurie. Omul era josnic şi fără scrupule; de ce nu puteam pur şi simplu să-l ignor?

Deoarece, mi-am spus în timp ce brutalizam butonul, omul este un ticălos. Când ai de-a face cu unul care suferă de această maladie omniprezentă, poţi foarte uşor să te molipseşti şi tu.

În drum spre All Souls, am făcut două ocoluri: primul pentru a-mi cumpăra o pizza pentru ca să nu-i jecmănesc pe cei care locuiesc la firmă (şi probabil să trebuiască să mănânc ceva hrană dietetică nenorocită), iar apoi până la mine acasă ca să-mi iau arma.

Seiful în care-mi ţin 38-ul este de fapt o cutie de muniţie pe care tatăl meu o sustrăsese cu mulţi ani în urmă de la marină. Cutia o ţin pe podeaua debaralei de lenjerie din baie; nu este un loc prea original pentru o ascunzătoare, una care i-ar lua două minute unui hoţ s-o găsească. Oricum, încuietoarea este foarte bună, iar când am construit debaraua la renovarea casei, zidarul meu — foarte deştept — a fixat un bolţ în podea cu care puteam fixa cutia. Orice hoţ care ar dori s-o fure ar trebui să ia cu el şi o parte din casă.

M-am dus la baie, am dat la o parte nişte prafuri de curăţat şi m-am întins pe podea ca să pot deschide încuietoarea. Nu mai scosesem 38-ul din cutie de atât de mult timp, încât acum se afla sub o cutiuţă de catifea care conţinea cerceii cu granate ai bunicii mele, pe care îi purtasem ultima oară de Revelion. Vederea lor mi-a provocat o nostalgie dulce-amară. Îl cunoscusem pe George Kostakos pe 30 decembrie; mă sunase pentru prima dată la câteva minute după miezul nopţii în noaptea de Anul Nou.

Se întâmplaseră atâtea de atunci: devenisem foarte apropiaţi, iar apoi ne-am despărţit. George spusese că ţine foarte mult la mine, că atunci când problemele de sănătate mintală ale soţiei lui se vor rezolva se va întoarce la mine dacă eu o să-l mai doresc. Dar de atunci trecuseră luni de zile şi nu mai aveam nici o veste de la el; acum nici măcar nu mai eram sigură că doresc asta. Poate că era mai bine să trec singură prin viaţă, protejată de răni şi dezamăgiri. Poate că persoanele care au doar relaţii întâmplătoare şi de scurtă durată au cele mai mari şanse de fericire.

Dar, aceste relaţii întâmplătoare şi de scurtă durată nu-mi plăcuseră niciodată. Şi oricum, nu eram sigură că fericirea este un ţel rezonabil. Câteodată părea un mit — ceva inventat de o agenţie de publicitate ce să vândă mai multă pastă de dinţi.

— Destul! am spus cu voce tare. Ai treburi de făcut.

Am scos arma, am încuiat cutia şi m-am ridicat.

Ăsta era un alt aspect: îmi dădeam seama că în ultimul timp vorbeam singură din ce în ce mai mult. Oamenii vorbesc întotdeauna singuri, în special cei care nu mai stau cu nimeni în casă, dar în cazul meu era ca şi cum latura realistă şi încrezătoare a personalităţii mele încerca să-i spună celeilalte, vulnerabilă, să revină cu picioarele pe pământ. Şi bănuiesc că McCone cea raţională pierdea teren.

Înainte de a pleca din casă am verificat robotul telefonului să văd dacă Wolf încercase să ia legătura cu mine. Primul mesaj era de la Jim Addison, care părea să fie supărat că nu l-am sunat. Am dat banda înainte, nedorind să-mi las neliniştea provocată de potenţialul lui pentru violenţă să se amestece cu tensiunea pe care mi-o dăduse asasinul. Mai exista un singur mesaj, de la mama mea, care se plângea că nu i-am telefonat de săptămâna trecută. Ar fi trebuit s-o sun, dar nu o făcusem pentru că nu avusesem nimic să-i spun. Iar acum nu puteam, deoarece Ma este foarte sensibilă la subtonurile vocii mele şi şi-ar fi dat seama că nu este totul în ordine. Atunci ar începe să mă descoasă şi ar afla despre ucigaş şi despre faptul că prietenii mei sunt în pericol; până la urmă, deoarece ea locuieşte în San Diego şi n-ar fi putut să facă nimic să mă ajute, s-ar îngrijora. Când Ma îşi face griji în legătură cu unul dintre copii ei, îi sună pe ceilalţi patru şi le povesteşte totul şi aşa, curând, tot clanul McCone este îngrijorat. Singurul membru al familiei care nu se potriveşte în acest şablon este tatăl meu; Pa stă pur şi simplu în atelierul lui din garaj, cântând melodii folk obscene la chitară şi cu o voce destul de sonoră — a început să surzească — ca să-i scandalizeze pe vecini.

Nu, m-am decis, nu pot s-o sun pe Ma până când toată această poveste nu se sfârşeşte.

La ora unsprezece şi un sfert eu şi Rae stăteam cu picioarele încrucişate pe patul ei şi jucam ceea ce părea a fi o a mia rundă de gin rummy; începusem să jucăm la ora nouă. La început discutaserăm despre crime şi despre cazul lui Hilderly, dar apoi tăcuserăm amândouă. Acum singurele sunete care se auzeau erau făcute de cărţile de joc, mugetele îndepărtate ale sirenelor de ceaţă, gemetele vagi şi oftaturile de mulţumire care veneau de pe lada de sub geamul dormitorului unde Ralph şi

Alice dormeau încolăciţi. Rae avea grijă de ei în această seară, deoarece Ted era plecat la parastasul fostului lor stăpân. Trebuie să recunosc că prezenţa unor pisici care dorm este foarte liniştitoare. Iar camera lui Rae — pe care şi-o crease singură în spatele podului casei victoriene, după ce locuise luni de zile chiar în biroul ei, neavând la dispoziţie nici una din celelalte camere — era foarte plăcută. Acest cuib confortabil, plin de plante, de mobilă albă din răchită şi de pete de culoare galbene, aurii şi verzi, dezvăluia flerul ei înnăscut de decoratoare care avea la dispoziţie bani puţini. Am ridicat un rege şi am scos un trei.

— Gin.

Se uită furioasă spre mine.

— Aşteptam doar o singură carte de când le-am împărţit.

— Ghinion.

Nici măcar nu m-am obosit să mai notez scorul, lăsându-mi mâna să graviteze spre un castron de inox care conţinea rămăşiţele unei porţii de floricele. Eu numesc hrană confortabilă produsele ca: floricele, macaroane cu brânză, orez cu lapte şi budincă cu brânză — mâncăruri care-ţi aduc aminte de copilărie şi reduc lumea la lucruri simple atunci când devine prea complicată ca s-o mai suporţi.

— Ce s-a întâmplat, eşti ofticată?

Am zâmbit la auzul cuvântului, unul din cele pe care am început să le categorisesc ca specifice lui Rae.

— Da. M-am plictisit de gin rummy, chiar dacă eu câştig. Are Hank de gând să plece *vreodată* acasă?

— A devenit obsedat de muncă. Bănuiesc că-i abate gândurile de la posibilitatea de a fi împuşcat.

Rae strânse cărţile şi fişa de scor şi le puse pe noptieră. Purta un halat de baie în carouri roşii şi gri şi îşi dăduse pe păr cu balsam; şuviţele îi stăteau rebele. Când s-a trântit pe pernă, am observat că părea încordată şi puţin deprimată.

— Şi tu arăţi puţin ofticată, am spus.

A ridicat din umeri.

— Eşti îngrijorată din cauza lui Willie?

— Nu chiar. Când am plecat de la el se pregătea să se bage în pat. Dorea să-şi pună un western — genul sexy, ştii — şi avea lângă el un pachet cu cutii de bere Bud. Asta o să-l împiedice să se plictisească la noapte.

— Nu mai merg treburile bine între voi doi?

— Ba da, totu-i în regulă. Relaţia dintre noi nu-i destul de complexă ca să avem probleme. Nu, problema este că vreau să vorbesc cu tine despre munca mea.

Oh, oh, m-am gândit.

— Dă-i înainte.

M-am lăsat pe spate şi mi-am sprijinit capul de unul din stâlpii de alamă ai patului. Rae a observat că nu stau prea comod şi mi-a aruncat o pernă.

— O. K., spuse. Trebuie să înţelegi, nu mă plâng. Eşti o şefă grozavă. Este adevărat că... zilele trecute când am fost pe teren m-am simţit foarte bine. Şi m-a făcut să realizez că nu-mi urmez planul original. Shar, mi-ar plăcea să lucrez mai mult, să-mi înmulţesc orele ca să pot să-mi iau licenţa. Şi vreau să mă calific pentru armele de foc. Cred că-i timpul.

Am simţit o strângere de inimă: puiul dorea să zboare din cuib. În cazul lui Rae, obţinerea licenţei ar însemna cu siguranţă plecarea ei de la firmă. În primul rând, era prea deşteaptă şi talentată ca să rămână la All Souls ca asistenta mea; din alt punct de vedere, exista acel plan de care vorbise. Nu puteam s-o condamn pentru faptul că dorea mai mult decât un salariu relativ mic, o grămadă de datorii, o cameră care nu era cu adevărat o cameră şi o baie la etajul de dedesubt, pe care o împărţea cu multe alte persoane. Şi cu certitudine că nu o să-i stau în cale.

— Cred că ai dreptate, am spus. Nu ţi-am acordat îndeajuns de multă responsabilitate pe cât eşti tu capabilă să suporţi. Mâine o să verificăm ce mai trebuie să facem şi o să-ţi aloc mai multe treburi.

A zâmbit mulţumită şi uşurată. Apoi, m-a studiat pe deasupra genunchilor îndoiţi.

— Nu pari prea mulţumită de chestia asta.

— Sunt bucuroasă că ai progresat aşa de mult într-o perioadă atât de scurtă. Într-un fel, pentru mine este un compliment. Dar o să-mi lipseşti. M-am obişnuit să mă bazez pe tine. În plus, cu cine o să mai joc gin rummy sau o să mai discut la prânz?

— O să-ţi lipsesc? Nu plec niciunde.

— Credeam că vrei să mergi la o firmă mai bună.

— Shar, asta a fost î*nainte,* când Doug depindea total de

mine. Acum nu mai am nevoie de aşa de mulţi bani. Şi iubesc All Souls la fel de mult ca şi tine. Într-un fel, este ca şi familia pe care n-am avut-o.

Rae fusese crescută de bunica ei după ce părinţii îi muriseră, iar bunica, după cum îi spusese chiar ea, nu fusese prea fericită de această responsabilitate.

— Realizezi că asta-i prima dată când te-am auzit referindu-te la fostul tău soţ fără „ticălosul" ataşat la numele lui?

— Mda, ei bine, poate că mă maturizez.

Cineva ciocăni la uşă.

— Intră, strigă Rae.

Apăru Hank, arătând obosit şi tracasat. Aruncând o privire spre părul lui Rae spuse:

— Dumnezeule, arăţi ca şi cum ai purta o perucă soioasă.

— Poate, dar mâine o să am şuviţe roşcate. Iar tu încă arăţi de parcă ai purta un costum din căptuşeală ponosită.

Asta i-a iscat un zâmbet:

— *Touché.* Spre mine adăugă: Acum sunt gata să merg acasă, dacă protectoarea mea vrea să mă însoţească.

În ciuda cuvintelor vesele, tonul îi era încordat.

Am luat castronul cu floricele şi m-am ridicat.

— Hai să mergem.

S-a ridicat şi Rae luându-mi castronul din mână.

— Îl iau eu. Oricum vreau să merg să văd dacă-i vreun film bun la televizor.

Am coborât împreună cele două etaje. Ralph şi Alice ne-au urmat, împiedicându-se din când în când, refăcuţi acum pentru o nouă încercare de a devasta casa. În hol, Rae ne-a spus noapte bună şi a condus pisicile spre bucătărie.

Hank îşi şi pusese haina. Până să-mi iau geanta şi jacheta din biroul lui Rae el se afla deja lângă uşa de ieşire.

— Aşteaptă un minut, i-am spus şi mi-am scos 38-ul.

Hank s-a uitat la el şi a înghiţit în sec. Acum posibilitatea ca pistolarul să-l aştepte afară era reală.

— Eşti sigur că n-ar fi mai bine să rămâi aici în noaptea asta?

— ...Nu pot. Cazul la care lucrez este foarte important. Trebuie să dorm.

— Atunci, în ordine. Stai aici până arunc eu o privire în jur. Am deschis uşa şi am ieşit pe trepte, cu pistolul pregătit. Ceaţa

era densă şi nemişcată. Prin ea de-abia puteam să zăresc luminile caselor de pe cealaltă parte a parcului; puţinii lui copaci şi coşurile de gunoi se pierdeau în negură. Am rămas pe loc cam un minut, privind şi ascultând. Nu se mişca nimic, iar singurele sunete pe care le auzeam erau cele ale unei seri obişnuite într-un cartier liniştit. Până la urmă am intrat iarăşi şi i-am spus lui Hank:

— Totul pare să fie în ordine afară, dar o să ne purtăm astfel încât să fie evident că suntem împreună. Maşina mea este pe alee, iar uşa pasagerului este deschisă. Nu ezita şi nu privi în jur, pur şi simplu intră în maşină şi lasă-te în jos. O să mergem la tine acasă şi o să intru direct în garaj.

— Dar maşina mea?

— O lăsăm aici. O să vin să te iau mâine dimineaţă, deci o să poţi s-o recuperezi înainte de a te duce la tribunal. Să sperăm că până mâine seară situaţia se rezolvă.

Am deschis iarăşi uşa şi am ieşit pe trepte.

Hank a ezitat puţin, înainte să mi se alăture. În spatele lui am văzut-o pe Rae privindu-ne, luminată din spate prin uşa de la bucătărie.

Afară totul era nemişcat ca şi înainte. Am cercetat încă o dată parcul. Hank a închis uşa în urma noastră. Am început să cobor scările, punându-mă în faţa lui. Dar, nu ştiu din ce motiv, a trecut în stânga mea.

— Hei!

Iar atunci ramurile unui copac de la marginea parcului s-au mişcat. Au foşnit, chiar dacă nu era nici o adiere de vânt. Am păşit iarăşi în faţa lui Hank, urlând la el să se trântească la pământ.

S-a auzit un şuierat. Stâlpul de lângă mine s-a ciobit. O aşchie m-a lovit în obraz tocmai când am auzit zgomotul împuşcăturii.

Hank a îngheţat.

L-am izbit cu corpul meu. L-am proiectat în balustrada îndepărtată.

Alt şuierat. Alt foc de armă. Hank a gemut şi a căzut pe scări. M-am aruncat şi eu la pământ. Mi-am lipit corpul de asfalt. Nu s-au mai auzit împuşcături. Nimic.

Mi-am mişcat mâna spre Hank. Am atins ceva cald şi ud. Mi-am adus degetele în faţa ochilor. Sânge.

Mi-am ridicat capul să mă uit la el. Era nemişcat, iar asfaltul din jurul nostru se înroşise.

NOUASPREZECE

Înnebunită, am pipăit gâtul lui Hank, căutându-i pulsul. Exista — slab şi neregulat.

Careva de la capătul scărilor a strigat ceva despre un telefon la nouă sute unsprezece. Apoi am văzut-o pe Rae îngenuncheată lângă mine, apucându-mi strâns braţul.

— Oh, Isuse, trăieşte?

— Da — încă.

M-am scuturat din strânsoarea ei, m-am ridicat, cercetând parcul. O persoană alerga în sus pe deal, aproape invizibilă în ceaţa deasă. Ticălosul aşteptase să vadă dacă Hank a fost lovit!

M-a cuprins furia — rece, controlată şi hotărâtă. M-am uitat la Hank şi am văzut că acum erau cu el Jack şi Harry. Îl ajutau mai mult decât aş fi putut eu. Mă simţeam de parcă aş fi privit scena printr-un geam gros de sticlă — unul pe care aş fi vrut să-l sparg în mii de cioburi strălucitoare.

Am strâns arma atât de puternic încât m-au durut degetele. Apoi am început să alerg şi eu în sus pe deal, tocmai când ucigaşul dispărea în ceaţă.

Trotuarul era neregulat şi foarte înclinat. M-am împiedicat şi m-am lovit de o maşină care era parcată de-a curmezisul trotuarului. Un cuplu care cobora precaut spre agitaţia de la All Souls mi-a văzut faţa, apoi arma şi m-a ocolit. Am alergat până la capătul parcului unde-l văzusem ultima oară pe ucigaş.

Mai sus, ceaţa era şi mai densă. Estompa toate luminile care veneau de la casele înconjurătoare, făcând zona din cunoscută, străină şi confuză. M-am oprit ca să mă orientez.

Câteva străzi înguste se uneau la capătul parcului, iar apoi se răsfirau în diferite direcţii. El ar fi putut să meargă liniştit pe oricare dintre ele, ca şi un pieton obişnuit, probabil intenţionând să se întoarcă şi să privească scena haotică pe care o crease. Acest gând mi-a intensificat furia — di-recţionând-o spre asasin, dar şi spre mine pentru că nu am reuşit să-l protejez pe Hank. Am ezitat, încercând să mă liniştesc,

cercetând negura.

În diagonală faţă de locul unde stăteam se găsea una din acele zone împădurite care punctează Bernal Heights — o porţiune de teren acoperită cu brazi. Am cercetat-o, apoi am pornit încet spre intersecţie cu arma ridicată.

Am zărit o siluetă înaltă la marginea copacilor. I-am strigat să se oprească. Aş fi tras, dar iarăşi a dispărut. La o casă din apropiere s-au aprins luminile; razele lor mi-au permis să-l văd fugind în susul pantei, în zona cea mai abruptă a lui Coso Avenue. M-am luat după el.

Bărbatul — alerga ca un bărbat — urca treptele tăiate în trotuarul abrupt câte trei o dată. Am alergat pe stradă pe lângă ele. Îl puteam auzi gâfâind, având acum respiraţia şuierătoare. Picioarele lui loveau asfaltul în contratimp cu mine. Din spatele meu se auzeau voci excitate şi sirene îndepărtate.

Omul a trecut pe lângă intersecţia cu Prospect Avenue şi a continuat să urce. În spatele balustradei de metal care mărginea treptele erau case; de partea cealaltă a lui Coso era o zonă lungă mărginită de un gard înalt de lemn, iar apoi o faleză — o stâncă înaltă de cincizeci-şaizeci de picioare. El continua să urce treptele, dar pe vârful dealului au apărut două persoane, siluetele lor fiind vagi din cauza ceţii. Se auzeau vocile lor — tinere, puternice, bărbăteşti. Le-am strigat să-l oprească pe omul care aleargă.

El s-a răsucit. A ezitat doar o clipă, apoi a traversat strada. S-a uitat într-o parte şi în alta, apoi a dispărut într-o spărtură de două-trei picioare dintre gardul înalt şi peretele falezei. Tinerii s-au întors şi au dispărut de cealaltă parte a dealului.

Laşii !

Am traversat în fugă Coso. M-am oprit şi m-am lipit de gard lângă spărtură. Răsuflăm din greu; sângele îmi vâjâia în urechi. Am încercat să ascult, dar nu auzeam nimic.

O capcană? Aţintea el arma spre spărtură?

După câteva secunde m-am furişat şi am privit prin ea. Ceaţa era închisă ca într-un buzunar îngust — până la nivelul taliei şi groasă ca fumul scos de un foc de paie. Se mişca sinuos în jurul meu şi se pierdea în întuneric.

Încă nu auzeam nimic, nici măcar un gâfâit sau şuierat. Până la urmă am intrat prin deschizătură, rămânând lipită de gard. Terenul era stâncos şi neregulat; l-am testat precaută cu

piciorul, înainte de a face fiecare pas. În faţă era un întuneric deplin. Era ca şi cum intrasem într-un tunel fără sfârşit.

Şi atunci am auzit ceva; pocnetul unei ramuri. Am început să merg mai repede, dar piciorul mi s-a lovit de un obiect mare. M-am rostogolit şi m-am lovit de gard.

Zgomotul produs de alte crengi călcate se repetă. Au urmat apoi nişte sunete înfundate de paşi împiedicaţi.

Am pipăit stânca cu mâna stângă, mişcându-mă repede spre sursa zgomotelor. Acum puteam să disting un tufiş ale cărui ramuri se profilau pe fundalul cerului. Părea că blochează complet pasajul îngust. Când m-am apropiat de el am simţit mirosul înţepător de anason.

Bufniturile erau acum mai îndepărtate. Mi-am luat mâna de pe stâncă şi am dat la o parte nişte ramuri. Frunzişul era des; imposibil să vezi ceva prin el. De cealaltă parte a lui se auzeau paşi. Iarăşi alerga.

M-am repezit în tufiş, dând ramurile la o parte, bătându-mă cu rădăcinile înalte. Picioarele mi se încurcau în plante agăţătoare; spinii îmi zgâriau mâinile. M-am împiedicat de o piatră, m-am prins de trunchiul unui brad, murdărindu-mă pe degete de răşină. Apoi am ieşit din vegetaţia abundentă şi am ajuns pe o potecă pavată cu asfalt. Spre dreapta mea era acum un zid de ciment — probabil de patru picioare înălţime. De cealaltă parte a lui se vedeau acoperişuri de case. La câteva case depărtare, faleza cotea şi forma o fundătură. Omul escalada acolo zidul.

Nu puteam să-l văd destul de bine ca să risc o împuşcătură. În timp ce alergam de-a lungul potecii, el a dispărut peste zid. Apoi s-a auzit un zornăit acut de metal.

Mi-am pus arma la curea, am apucat marginea zidului cu amândouă mâinile şi m-am ridicat. Câteva momente am rămas pe vârf; apoi am sărit, aterizând pe vârful picioarelor. Durerea impactului mi s-a răspândit în tot corpul. M-am clătinat şi m-am lovit de tomberonul de gunoi de care se lovise şi el.

La geamurile caselor din faţa mea s-au aprins luminile, aruncând raze albe. Omul meşterea ceva la un lacăt de la gardul care mărginea faleza la capătul ei. I-am strigat să se o-preascâ. A reuşit să deschidă poarta şi a dispărut.

L-am urmărit cu arma iarăşi în mână. Deasupra mea s-a deschis o fereastră şi un bărbat a urlat ceva neinteligibil. Am

continuat să merg. Când am ajuns la poartă, încă se mişca violent înainte şi înapoi, lovindu-mă puternic peste picioare; am deschis-o şi am alergat spre ceea ce trebuia să fie Prospect Avenue, uitându-mă agitată la stânga şi la dreapta.

El urca iarăşi panta, spre stânga, gâfâind. Câinii lătrau, iar oamenii strigau, marcându-i trecerea.

De cealaltă parte a drumului mai era o zonă împădurită. Pistolarul alerga spre ea. Lumina de pe veranda casei de lângă copaci l-a luminat; foarte scurt, am distins nişte jeanşi, o canadiană de culoare închisă şi o şapcă de base-ball. Apoi a dispărut în întunericul ceţos.

Am accelerat, deşi gâtul mă durea la fiecare respiraţie, şi simţeam junghiuri săgetându-mă în partea dreaptă. Când am ajuns la pilcul de copaci, miresmele eucalipţilor şi ale coniferelor mi-au umplut nările. Am trecut printre copaci urmărind zgomotul paşilor lui.

În spatele pilcului de copaci era o parcare pavată cu cărămidă şi plină de automobile, iar apoi urma una dintre acele străzi în trepte care sunt foarte obişnuite în Bernal Heights — nişte trepte largi, tăiate la mijloc de o balustradă de metal, care duceau spre Coleridge Street. Ucigaşul le cobora în fugă; şapca de base-ball îi căzu de pe cap lăsându-i părul grizonat să-i fluture. Dacă îl pierdeam acum, el se găsea doar la un cvartal distanţă de aglomerata Mission Street, unde autobuzele merg la orice oră.

Am început să cobor scările, strigând răguşită la el, ameninţându-l că o să trag. El s-a uitat peste umăr. S-a întors şi a ridicat puşca.

Am tras. Am ratat, dar omul s-a împiedicat şi s-a lovit de balustrada de metal. A scăpat arma, care s-a rostogolit pe scări şi s-a pierdut în vegetaţia de pe margine. El s-a ridicat, s-a uitat într-acolo, s-a întors şi a fugit.

Iarăşi am strigat. El a continuat să alerge, a sărit peste ultimele trepte şi a aterizat pe trotuar. Impactul l-a oprit; a căzut în genunchi. M-am oprit trăgându-mi respiraţia. Am ridicat revolverul cu ambele mâini şi am tras din nou.

Împuşcătura l-a proiectat cu putere pe trotuar. A căzut cu faţa în jos, apoi a încercat să se târască. Am sărit treptele şi l-am înşfăcat de braţ. I l-am răsucit la spate. M-am aşezat pe el.

De-a lungul străzii câinii lătrau, iar oamenii ieşiseră la fe-

restre sau pe verande. Se auzeau voci. M-am uitat de-a lungul străzii, gâfâind, şi am realizat că ne învârtisem în cerc şi că eram de cealaltă parte a parcului All Souls. Nu puteam să văd prea bine casa printre copaci, dar aceştia erau luminaţi din spate de pulsarele roşii şi albastre ale maşinilor de poliţie. Zumzetul şi păcănitul radiourilor lor se auzeau foarte bine.

Sub mine, omul se agita. I-am răsucit mai tare mâna şi asta l-a potolit. Din curtea unei case apropiate ne privea o femeie; părea incapabilă să vorbească.

— Du-te pe Coso şi spune-le poliţiştilor că l-am prins pe pistolar! i-am strigat.

Fără o vorbă, a plecat în fugă.

Omul de sub mine a început iarăşi să se agite. Mi-am ridicat pistolul şi i l-am înfipt în ceafă.

— Linişteşte-te, fir'ai al dracului!

A înlemnit.

Mânia mea se consumase acum. Mă simţeam doar dezamăgită ca şi când aş fi alergat într-o cursă, iar la finiş am văzut că ceilalţi concurenţi nici măcar nu luaseră startul. Asta şi o vagă curiozitate. Am apăsat pistolul mai tare în ceafa omului. Mi-am luat cealaltă mână de pe braţele lui şi l-am apucat de părul lung, cărunt. I-am ridicat capul ca să-i văd faţa.

Era comună, aşa cum sunt toate chipurile. Oasele — fine, cu trăsături regulate şi o mustaţă stufoasă, nearanjată. Ochii îi erau agitaţi de panică în momentul în care mi-au prins privirea; gura îi era schimonosită într-o rugăminte nerostită. După ce l-am privit un moment, mi-am luat mâna din părul lui, iar fruntea i s-a izbit de asfalt. Corpul i-a fost zguduit de tremurături de panică şi durere.

Apoi i-am observat pe oamenii care se adunaseră în jurul meu. Erau tăcuţi, uitându-se la mine precauţi; în ochii unora am văzut priviri acuzatoare. Era ca şi cum eu, nu ucigaşul, eram persoana de temut.

Mi-am întors privirile spre capătul străzii, unde luminile maşinilor de poliţie colorau noaptea în roşu şi albastru. Lasă-i pe oameni să creadă ce vor; pur şi simplu nu-mi păsa.

Tot ce mai avea acum vreo importanţă pentru mine era dacă Hank mai trăia sau nu.

DOUĂZECI

Stăteam împreună cu Anne-Marie în lumina fluorescentă a camerei de aşteptare a Spitalului de Urgenţă din San Francisco. Faţa ei era palidă şi încordată; degetele îi tresăreau convulsiv în timp ce mă ţinea de mână. Hank era pe masa de operaţie de destul de mult timp. Glonţul îi intrase în partea dreaptă a pieptului; doctorul ne spusese că nu are cum să evalueze leziunile interne până nu-l operează.

De la All Souls mă adusese Greg şi-mi înregistrase declaraţia pe bandă cât timp ne aflaserăm în maşină. Demonstrativ, scopul pentru care venise era să-l interogheze pe ucigaş, John Weldon — căruia îi cauzasem doar o rană la umăr —, dar ştiam că îngrijorarea lui majoră era pentru Hank. Reporterii au ajuns o dată cu noi; Greg le-a făcut o declaraţie scurtă, dar eu am refuzat să vorbesc cu ei. Acum plecaseră, iar Greg şi Hank erau amândoi undeva, în spatele unor uşi batante, pe unde avea voie să intre doar personalul spitalului. Eu şi Anne-Marie aşteptam singure.

Acum mă simţeam aproape total amorţită. Vinovăţia că nu reuşisem să-l apăr pe Hank se atenuase; nimeni — nici cei de la All Souls, nici Greg sau Anne-Marie — nu mă învinuiau. Chiar şi groaza mea despre rezultatul operaţiei putea fi doar o simplă curiozitate. În ciuda celor din jurul nostru şi a sosirii din când în când a altor victime ale crimelor sau accidentelor, era ca şi cum eram închise într-un vacuum emoţional, izolate de toate în afara unor vagi stimuli senzoriali.

În jur de trei şi un sfert Greg a intrat prin uşile batante. Nu arăta cu mult mai bine decât Anne-Marie; faţada lui impasibilă de poliţist se fisurase, lăsându-i faţa pământie şi ochii îngrijoraţi. S-a aşezat lângă mine şi mi-a lut mâna pe care n-o ţinea Anne-Marie, apoi m-a înconjurat cu braţul ca să poată s-o bată încurajator pe umeri.

— Vreo veste?

Am clătinat din cap.

— Rănile la piept — câteodată arată mai rău decât sunt.

— Este acolo de mult timp...

Degetele lui Anne-Marie iarăşi s-au strâns şi am realizat că ceea ce spuneam nu o ajuta în nici un fel.

— Totuşi sunt sigură că totul va fi bine, am adăugat. Doar că a curs aşa de mult sânge şi Hank — ei bine, inconştienţa nu este o stare pe care s-o asociezi cu el.

O, Doamne, făceam doar să fie mai rău! *Taci*! mi-am spus.

— Nu te mai îngrijora din cauza mea Shar. Ştiu că este rău, dar mă descurc. Ai toate motivele să fii zguduită. Şi tu îl iubeşti pe Hank.

Am tăcut atunci cu toţii. În spatele nostru, un copil a început să plângă. Ţipetele lui au crescut până la o intensitate care mă făcea pe mine să doresc să urlu. Până la urmă mama lui l-a scos afară.

Mi-am dat seama că Greg nu spusese nimic despre ucigaş.

— Ai putut să vorbeşti cu el?

Nu a trebuit să mă întrebe la cine mă refeream.

— Destul de puţin. Era conştient şi lucid; l-ai împuşcat în umăr; nu l-ai rănit prea rău. Din câte mi-a spus, totul s-a întâmplat cam cum ai teoretizat tu, iar ce n-a vrut să-mi spună aflasem de la Letterman.

Greg primise informaţii despre John Weldon doar cu câteva minute înainte de a afla vestea despre Hank.

Ciudat că simţeam o curiozitate atât de mică cu privire la omul pe care-l urmărisem şi-l rănisem. Am făcut un efort şi am spus:

— Povesteşte-mi despre el.

— Este un superpatriot. A fost în armată, ofiţer C1.D. în 'Nam. În aparenţă, a căpătat un complex de James Bond; îi spiona pe oamenii pe care-i considera subversivi sau neloiali. Din ce mi-a mărturisit, a devenit obsedat — „justificat, preocupat" după cum a spus el — de grupul „pacifist" care-şi avea „sediul" la Rouge et Noir. I-a urmărit şi a întocmit rapoarte asupra a ceea ce considera el contravenţia lor.

— Dar nu făcea asta în mod oficial?

— Nu. Când a încercat să transmită informaţiile superiorilor săi, i s-a spus să se limiteze la treburile lui. Asta l-a determinat doar să fie şi mai fanatic, iar până la urmă superiorii s-au decis să-l transfere înapoi în ţară. În '72 a fost demobilizat şi curând după aceea a suferit prima cădere nervoasă. De atunci şi-a petrecut majoritatea timpului în spitale V. A., dar acum şase luni a părut că este vindecat şi a fost externat cu condiţia să continue să frecventeze pentru consultaţii Spitalul Letterman.

De acolo s-a întâmplat cam cum ai spus tu că s-ar putea să fi fost.

Un timp n-am vorbit şi am privit desenul linoleului. Mâna lui Anne-Marie era moale şi din câte-mi dădeam seama s-ar putea să nici nu fi auzit descrierea făcută de Greg omului care-i împuşcase bărbatul.

— De-abia acum începem să ne dăm seama ce a însemnat cu adevărat războiul, am spus până la urmă. A distrus mai mulţi oameni decât cei care au murit în Asia. Şi nu a făcut nici o discriminare — porumbel, şoim, civil, militar, american, vietnamez. Fiecare dintre noi a fost rănit într-un fel sau altul...

Brusc, degetele lui Anne-Marie le-au strâns pe ale mele. M-am uitat la ea şi am văzut că privea fix la un chirurg cu halatul pătat de sânge care intrase prin uşile batante şi discuta cu asistenta medicală de la recepţie. Ea făcu un semn spre noi, iar doctorul porni în direcţia noastră, dar Anne-Marie se ridică şi se grăbi spre el. Au vorbit puţin, apoi s-a întors spre Greg şi spre mine mai trasă la faţă.

— A ieşit din operaţie, spuse ea. Mă lasă să-l văd.

— O să fie... am întrebat.

— Nu se ştie încă. Ar putea să mai treacă ore. De ce nu vă duceţi tu şi Greg acasă să vă odihniţi?

— *Nu,* o să...

— Te rog, Shar. După ce îl văd, cred că o să vreau să fiu un timp singură.

Am încuviinţat, simţindu-mă în mod nejustificat dată la o parte, înlăturată. Anne-Marie l-a urmat pe chirurg. *Mă învinovăţeşte,* m-am gândit.

— Te simţi bine? mă întrebă Greg după un timp.

Am făcut un semn din mână care voia să însemne că da. Ce spunea, de fapt, era „nu prea".

— Haide.

S-a ridicat, trăgându-mă de mână.

— Te conduc acasă.

— Nu, la All Souls. Maşina mea este încă acolo.

M-a ridicat de pe scaun, şi-a pus ambele mâini pe umerii mei şi m-a privit pentru un moment în ochi. Orice a văzut acolo a părut că-l satisface, deoarece a încuviinţat şi m-a condus la maşina lui.

De fiecare dată când sunt supărată mă îndrept spre apă. De fapt, singura oară când am fugit de acasă, mi-am pus într-un coş de răchită cangurul de pluş, câteva cărţi cu poze, trei sandvişuri cu unt de arahide şi am luat autobuzul — schimbându-l de două ori — spre o plajă pe care familia mea o frecventa. Câteva ore mai târziu, tata m-a găsit şi m-a adus înapoi.

Deci, în acea dimineaţă, la patru şi jumătate — din cauza deprimării şi a fricii că am să găsesc reporteri la uşa casei mele — am mers la Point Lobos şi am stat în zorile ceţoase pe marginea ruinelor vechilor Sutro Baths, uitându-mă peste apa mării la silueta nedefinită a Stâncilor Focii.

Acea zonă, dintre Land's End şi Ocean Beach, în mod normal este înţesată de autocare şi minibuze — care în opinia mea ocupă mult mai mult spaţiu decât ar fi necesar — dar la acea oră, într-o dimineaţă ceţoasă şi rece, era pustie cu excepţia câtorva alergători, a celor care-şi plimbau câinii şi a mea. Simţeam mirosurile oceanului, auzeam şi leii de mare şi sirenele de ceaţă ale vapoarelor din zona Golden Gate care răspundeau ţipetelor lor. Stând pe fundaţiile umede ale ceea ce a fost cândva un teren acvatic de joacă pe marginea Pacificului, nepăsătoare la răcoarea şi umezeala care mi se infiltraseră prin pantaloni, m-am gândit la cum ar trebui să fie lucrurile şi la cum sunt ele de fapt.

Oamenii ar trebui *să aibă* vieţi productive, să fie în continuă căutare — chiar dacă nu-şi ating niciodată ţelul — al mitului fericirii. Ei n-ar trebui să fie determinaţi să se simtă aşa de slabi şi de învinşi, ca să se transforme astfel în cei care deţin puterea şi care victimizează pe alţii. Ei nu ar trebui să moară inutil — nici pe câmpurile de luptă, nici pe străzile oraşelor. Şi n-ar trebui să fie atât de tare înnebuniţi încât să se transforme în atacatori sau să se distrugă.

Bineînţeles, ştiam că felul în care *sunt* lucrurile este cu totul altă chestiune. Toate aceste lucruri rele se întâmplă iar şi iar. Ca popor noi am jurat să apărăm idealurile nobile — egalitate, pace, eradicarea crimelor, salvarea balenelor — dar, după câte am văzut în cariera mea, am început să mă întreb cât de mulţi dintre noi credem cu adevărat în aşa ceva. Sau credem în fezabilitatea lor, când ştim cât de animalică este fiinţa umană...

Cerul deveni mai luminos, iar ceaţa dădea semne de des-

trămare. Acum puteam să văd stâncile de pe care leii de mare mugeau cu capul ridicat, dar nu şi linia orizontului. Deşi ziua promitea să fie o vineri mohorâtă, am rămas acolo, aşteptând un semn încurajator. După un timp în care nu s-a întâmplat nimic, m-am ridicat şi am pornit spre casă să dorm câteva ore.

Somnul meu a fost agitat, iar când m-am trezit, în jur de ora nouă, mă simţeam şi mai deprimată — o victimă şi a ceţii persistente şi a evenimentelor îngrozitoare din noaptea trecută. În contrast cu dimineaţa de sâmbăta trecută, mi-am amintit imediat şi cu o claritate neliniştitoare visul pe care l-am avut înainte de a mă trezi.

Stăteam în mulţime, într-o sală mare, iar pe scenă un bărbat distins, în robă de universitar, împărţea diplome. Perry Hilderly a păşit pe podium, nefiind îmbrăcat în uniforma tradiţională, ci într-o armură strălucitoare. Bărbatul i-a dat foaia de pergament, lăudând inteligenţa lui Perry. Apoi Perry s-a întors cu faţa la mulţime şi a ridicat diploma în sus; pergamentul era rupt de-a lungul marginilor. Imediat mi-am dat seama că fusese ros de şobolani.

În timp ce-mi aduceam aminte visul, pielea mi s-a-nfiorat neplăcut şi mi-am tras păturile, învelindu-mă mai bine împotriva răcorii din cameră şi a celei din mine. Ar trebui să verific dicţionarul de visuri ca să văd ce însemna acesta. Dar doream cu adevărat să ştiu?

Din fericire, aveam prea puţin timp la dispoziţie ca să meditez la visul din această dimineaţă. Eram în întârziere şi doream să sun la spital să aflu starea lui Hank. Apoi trebuia să merg la Curtea de Justiţie şi să semnez declaraţia pe care i-o dădusem lui Greg noaptea trecută; spusese că va fi gata până la ora zece. Iar după aceea doream să-l găsesc pe prietenul meu detectiv, să aflu dacă el era într-adevăr cel care cercetase trecutul lui Jenny Ruhl pentru Jess Goodhue.

Trebuia să merg în atâtea locuri, aveam de făcut atât de multe. Erau multe lucruri care să-mi abată gândurile de la Hank.

DOUĂZECI ŞI UNU

De la biroul de informaţii al spitalului am aflat că Hank era încă la reanimare, starea lui fiind critică, dar stabilă. Acest răspuns acoperea o întreagă gamă de posibilităţi ca să-mi dea prea multă încredere, deci am încercat s-o găsesc pe Anne-Marie, dar fără succes. Nimeni de la All Souls nu ştia mai multe decât mine. Până la urmă, am pornit spre Curtea de Justiţie foarte neliniştită. Mă durea capul pentru că dormisem prea puţin şi aveam palpitaţii de la prea multă cafea.

McFate nu era în sala secţiei, chiar dacă haina lui — azi una în dunguliţe — era agăţată de cuierul prostesc de lângă biroul său. Acest fapt, m-am gândit, putea fi considerat ca primul semn bun al zilei. N-aveam nimic să-i spun, dar eram sigură că el mi-ar fi spus destule — multe jigniri la adresa abilităţii mele de body-guard şi desigur că nici o laudă că l-am prins pe atacator.

După cum promisese, Greg avea declaraţia mea pe birou. Am citit-o cu atenţie, am făcut câteva schimbări, le-am numerotat, iar apoi am semnat.

— Asta e, totu-i rezolvat. Mă tot gândeam că are vreo legătură cu testamentul lui Hilderly, dar n-a avut.

Greg frunzărea nişte hârtii, cu sprâncenele încruntate de iritare şi nu mi-a răspuns. M-am ridicat vrând să plec.

— Aşteaptă puţin, mă opri el, făcându-mi semn să închid uşa.

Am închis-o, apoi m-am reaşezat.

— Ce-ai mai descoperit în cazul Hilderly?

— I-am găsit pe toţi moştenitorii, apoi unul dintre ei a fost ucis — dar ştii asta.

— Grant.

— Corect. I-am spus lui McFate că ar putea să existe o legătură între moartea lui şi testamentul lui Hilderly. Nu ţi-a spus asta?

— Doar ca să-mi comunice că a descoperit că aspectul nu este relevant. În aparenţă, îi suspectează pe câţiva dintre clienţii lui Grant. Greg se opri, încruntarea transformându-i-se în supărare. Pune-mă la curent cu ce ai aflat despre legăturile moştenitorilor cu Hilderly.

Am făcut-o, încercând să nu omit nici un detaliu, oricât de nesemnificativ. În timp ce vorbeam, Greg şi-a făcut câteva

adnotări pe care apoi le-a studiat înainte de a vorbi.

— Interesant, conchise el. În legătură cu arma pe care ai adus-o pentru identificare, m-a sunat laboratorul ieri-seară. Unul dintre tehnicienii care-mi este îndatorat a lucrat peste program. A verificat seria armei şi tocmai am primit informaţiile.

- Şi?

— Este una din cele şase furate dintr-un magazin din Outer Mission în februarie '69. Patru din ele au fost găsite asupra unor persoane care făceau parte dintr-un grup radical care a încercat să arunce în aer depozitul de muniţii din Port Chicago în luna august a anului următor: Taylor, Ruhl şi Heikkinen. A cincea a folosit-o Ruhl când s-a sinucis, câteva luni mai târziu.

Am respirat adânc, scoţând apoi un oftat lung.

— Iar Hilderly o avea pe a şasea Mă întreb dacă într-adevăr le-au furat?

— Informaţiile noastre nu sunt atât de complete.

— De fapt, nu prea contează. Aş vrea să ştiu mai multe despre atentat şi despre proces. F.B.I. a făcut arestările?

Greg încuviinţă.

— Deci procurorul a fost federal. Probabil ar fi mai uşor să fac eu nişte cercetări la bibliotecă decât să te rog pe tine să ceri informaţiile prin canalele normale.

— Asta-i de fapt în afara cercetărilor pe care trebuie să le faci pentru All Souls, nu-i aşa?

Am ridicat din umeri.

— O să-mi ocupe gândurile şi o să le abată de la Hank.

— Ei bine, din moment ce eşti hoărâtă să faci aceste cercetări, ţine-mă la curent. Probabil că McFate are dreptate când spune că Grant a fost ucis de un client nemulţumit, totuşi nu-mi place că nu urmăreşte toate pistele posibile.

— Iar dacă s-a înşelat când a spus că ideea este irelevantă, o să foloseşti asta împotriva lui.

— Ceva de genul ăsta.

— În ordine, ar trebui să te las să lucrezi.

M-am ridicat şi Greg m-a condus până la uşă.

— Că veni vorba, am adăugat, cum a primit McFate vestea că eu l-am prins pe atacator?

— Nu prea bine. A bombănit despre civilii care se amestecă în teritoriul departamentului — de parcă ar fi contat *cine* l-a prins. De fapt, a părut uşurat că moartea lui Hilderly a fost

rezolvată; poate că nu credea pe deplin în lipsa de relevanţă a acelui testament în legătură cu moartea lui Grant. Imediat după aceea a plecat.

Greg aruncă o privire prin sala secţiei spre locul unde haina lui McFate era încă agăţată în cuierul de alamă.

— Să fiu sincer, începe să mă deranjeze modul cum a început să tot dispară în ultimul timp.

— Unde presupui că este?

— Nu departe. De obicei când se duce la arest îşi ia şi haina.

— Ei bine, am de gând să plec înainte de a se întoarce.

Greg rânji şi reintră în birou. Am coborât cu liftul până în holul de la parter şi m-am alăturat cozii din faţa şirului de telefoane. Holul era aglomerat şi zgomotos, sunetul paşilor şi al vocilor producând rezonanţă din cauza pereţilor de marmură. Poliţişti în uniformă treceau pe acolo îndreptându-se spre lifturi sau spre secţia de poliţie Southern, situată chiar în spatele postului de control de la intrare. Avocaţi îmbrăcaţi în costume sobre şi purtând serviete se îndreptau spre sălile de judecată din partea de est a clădirii. Pe una din băncile de marmură stătea un om îmbrăcat prost şi destul de beat, care mânca un sandviş. Rolurile celorlalţi participanţi la drama în continuă desfăşurare a justiţiei erau mai greu de definit. Era oare negrul îmbrăcat ţipător un furnizor de droguri, un peşte sau un agent de ordine? Era femeia îmbrăcată în cochetul taior negru un martor al acuzării sau era ea acuzată de prostituţie? Am observat o altă femeie cu părul roşu ciufulit şi îmbrăcată în jeanşi foarte tociţi şi un tricou murdar recunoscând în ea pe toxicomana pe care Greg mi-o prezentase cândva.

În timp ce aşteptam să se elibereze o cabină telefonică, mă legănam de pe un picior pe altul şi ascultam frânturi de conversaţie.

— ...Scumpo, ţi-am *zâs* că trebuie să obţii banii pentru cauţiune...

— ...procesul va continua marţea viitoare, deci va trebui să-mi rearanjezi programul...

— ...Babe, eu sunt. Dacă ajungi acasă înaintea mea, pune friptura în cuptorul cu microunde ca să se dezgheţe...

— ...Putem încă să băgăm ştirea în ediţia de dimineaţă...

Când omul cu friptura congelată a eliberat telefonul, am

intrat înăuntru şi am sunat la spital. În starea lui Hank nu intervenise nici o schimbare. Apoi am telefonat la All Souls să verific ce mesaje primisem; erau trei din partea presei — nici unul de la Goodhue. În lumina faptului că ea mă cunoştea personal, mi s-a părut ciudat că nu mă sunase pentru un interviu în exclusivitate pentru KSTS-TV. Poate că încăpăţânarea ei de a nu-mi comunica numele detectivului particular îşi avea rădăcinile în altă parte decât în faptul că era prea ocupată să-l caute? Dar nu-mi puteam imagina care ar putea fi celălalt motiv.

Totuşi, un al patrulea mesaj era cel pe care-l aşteptam — de la Wolf. Am mai introdus încă două monede în aparat şi am format numărul de la biroul lui. A răspuns la primul apel.

— Ei bine, Sharon, mi-a spus când m-am prezentat, ce s-a întâmplat?

— Îţi aduci aminte de o clientă pe nume Jess Goodhue? Coordonatoarea ştirilor de la TV? Dacă da, tu a trebuit să investighezi trecutul mamei ei, Jenny Ruhl, acum câţiva ani...

— Sigur că-mi amintesc. Care-i problema?

— Este marginal implicată într-un caz la care lucrez şi aş avea nevoie să arunc o privire pe raportul tău asupra cercetării. Goodhue şi-a dat aprobarea — am adăugat din moment ce nu eram prea sigură că-i aşa —, dar ea este prea ocupată ca să ia legătura cu tine, deci m-am gândit să te rog eu însămi.

— Ciudat.

— Cum aşa?

— M-a sunat marţi dimineaţă şi m-a rugat să-i dau o copie a raportului. A luat-o în după-amiaza aceea.

Deci Goodhue, ca şi Ross, mă minţise. Dar de ce nu dorea să ştiu că ea avea raportul?

— Dar acum nu pot să iau legătura cu ea, am spus eu. Ştiu că teoretic n-ar trebui să-mi dai o copie fără permisiunea ei, dar care-mi sunt şansele să mă uit prin el?

— Depinde. De ce ai nevoie de el?

I-am explicat despre cazul Hilderly, accentuând faptul că trebuia să ne convingem că Hilderly nu fusese rău influenţat sau obligat să-şi modifice testamentul.

— Ei bine, nu văd nici un motiv să nu-ţi dau o copie a raportului din moment ce spui că Goodhue este de acord.

Totuşi, până după-amiază nu pot s-o fac. Dacă vrei, o s-o las la All Souls pe la ora patru.

Când a pomenit de All Souls mi-am dat seama că Wolf — care avea obiceiul să ocolească articolele cel mai adesea deprimante din ziarele de dimineaţă — probabil nu ştia nimic despre ce se întâmplase acolo noaptea trecută. Când am terminat relatarea întâmplărilor, mânia mea împotriva ucigaşului se accentuase iarăşi, iar când Wolf şi-a exprimat regretele pentru că Hank a fost împuşcat, am auzit în vocea lui aceeaşi furie. Înainte de a închide, m-am gândit să-i mai pun o întrebare:

— Bănuiesc că nu-ţi mai aminteşti ce ai descoperit despre mama lui Goodhue?

— Îmi pare rău, nu. Memoria mea nu mai este aşa de bună ca înainte.

I-am mulţumit şi am pus receptorul în furcă. Cabina telefonică a fost imediat ocupată de o tânără cu ochii roşii şi obrajii murdari de rimei. Cineva îmi spusese cândva că la Curtea de Justiţie se vărsau mai multe lacrimi decât în oricare altă clădire din San Francisco — publică sau particulară — de la care nu făceau excepţie nici casele funerare. Niciodată nu m-am îndoit de adevărul acestor spuse.

Pe la unsprezece şi jumătate stăteam în faţa unui aparat într-un colţ liniştit al camerei cu microfilme de la sediul central al bibliotecii publice. Imagini fantomatice treceau prin faţa mea în timp ce treceam repede peste ziarele pe care le cerusem, oprindu-mă apoi la articolele scrise despre încercarea de aruncare în aer a depozitului din Port Chicago şi despre proces. Când am verificat indexul variatelor periodice, am văzut că se scrisese pe larg despre acest subiect; una din revistele naţionale de ştiri publicase chiar o serie de articole cu titlul: „Complotul revoluţionarilor a dat greş datorită noii poziţii intransigente adoptate de guvern în privinţa violenţei." Ceea ce am citit acolo m-a uimit: Taylor şi Heikkinen fuseseră singurii acuzaţi la proces; guvernul ceruse sentinţe aspre ca să dea un exemplu pentru alţi posibili sabotori, şi fiecare dintre ei primise cinci ani într-o închisoare federală — Taylor la McNeil Island în statul Washington, iar Heikkinen în Alderson, West Virginia. Crima de conspiraţie pentru aruncarea în aer a unui depozit militar conţinea substraturi mult mai serioase decât se presupusese iniţial: dacă ei ar fi amplasat şi ar fi avut succes în detonarea

explozibilului, explozia ar fi pricinuit moartea câtorva persoane inocente.

Dar ceea ce m-a surprins cel mai mult a fost identitatea principalului martor al acuzării. Jenny Ruhl fusese cea care oferise mărturia cea mai incriminatoare şi anume că „gruparea considera acceptabilă şi chiar dezirabilă sacrificarea de vieţi omeneşti, dată fiind cauza pentru care luptau ei".

Libby Ross îmi spusese că activitatea principală a colectivului erau discuţiile intense; acum se părea că acestea scăpaseră de sub control. Chiar dacă — după cum arătau relatările de la proces — existau motive serioase ca să fie puse la îndoială părţi importante din mărturia lui Ruhl, acest fapt m-a făcut să privesc întreaga afacere într-o nouă lumină. Dacă membrii grupului erau împăcaţi cu ideea uciderii unor persoane inocente, ce alte crime ar fi putut să pregătească sau să comită? Ce aş mai putea găsi dacă aş continua cercetările? Şi era oare necesar să fac asta după ce trecuse atâta timp? Erau persoane care ar putea fi foarte rău rănite: Jess Goodhue, nevasta şi copiii lui D. A. Taylor. Probabil ar fi mai bine să las trecutul să moară, cu tot ce s-a întâmplat şi cu majoritatea celor care au fost implicaţi în caz.

Dar, chiar şi când mă gândeam la acest lucru, ştiam că n-o să mă opresc. Tom Grant fusese omorât, iar instinctele mele îmi spuneau că forţele care au dus la uciderea lui fuseseră declanşate de ceva din treccut. Adevărat, Grant fusese un om josnic, dar când este vorba de o crimă, un anchetator nu stabileşte o listă A şi una B. O să continuu pentru că aceasta era o pistă foarte importantă, pe care McFate se părea că nu vrea s-o urmeze.

Paginile pline de notiţe pe care mi le-am făcut s-au acumulat rapid: o cronologie a evenimentelor, fraze cheie din mărturiile de la proces, adrese, nume. Hilderly era amintit numai o dată într-o listă a persoanelor suspectate că au făcut parte dintre foştii membri ai grupării; numele Andy Wrightman şi Thomas Y. Grant nu apăreau niciunde.

După ce am terminat cu prima tranşă de microfilme, m-am întors la fişier pentru referinţe şi am reverificat indexurile pentru articolele din publicaţiile radicale. Apoi am revenit în camera microfilmelor şi am controlat rolele care conţineau articolele apărute în *Berkeley Barb* — un ziar caustic, plin de noroi, care-şi

câştigase un renume naţional în acele zile. În timp ce aproape întreaga presă nu dăduse nici o semnificaţie particulară faptului că patru arme fuseseră luate de la trei persoane în Port Chicago — Taylor avea două asupra lui în momentul arestării — *Barb* a privit acest fapt cu suspiciune. Unul dintre reporteri scrisese despre zvonurile (posibil create chiar de el) că mai existase „o misterioasă a patra persoană" la depozitul de arme, care-i dăduse lui Taylor arma lui sau a ei şi dispăruse de la locul faptei când au apărut agenţii federali. „O înscenare!" proclamau titlurile de o şchioapă din *Barb.* „Un informator în mijlocul curajoşilor noştri fraţi şi surori", insista un editorial.

„Jenny Ruhl, trădătoarea" era titlul portretului care a apărut imediat după ce ea a depus mărturie la proces. Ruhl era descrisă ca „fiica răsfăţată a unor porci bogaţi din Orange County, care era prea moale ca să stea alături de fratele şi sora ei pe banca acuzaţilor". Alt reporter, mai puţin blând, spunea că „ea este serios deranjată la creier, probabil că furnizase tot timpul informaţii duşmanului". În contrast, necrologul lui Ruhl, la numai câteva săptămâni după proces, o caracteriza ca „o martiră a Mişcării" şi o „victimă a valorilor burgheze". De asemenea, se afirma că ea „fusese omorâtă de porci". În acest punct m-am decis că *Barb* nu putuse să se hotărască ce gândea de fapt despre ea; în aceeaşi situaţie eram şi eu.

Terminându-mi cercetările de bibliotecă, am pus la loc microfilmele şi am plecat să-mi continuu investigaţile despre trecut. Dar, mai întâi, am căutat un telefon şi am sunat la spital ca să aflu veşti despre Hank. Iarăşi nu se înregistrase nici o schimbare în starea lui. După ce am mai dat câteva telefoane, am reuşit să găsesc camera de gardă de la reanimare; Anne-Marie era acolo şi am convins-o pe femeia care mi-a răspuns s-o cheme la telefon. Părea obosită şi distantă, iar când m-am oferit să merg să-i ţin companie m-a refuzat politicos.

— Plămânul nu-i mai funcţionează şi mai sunt şi alte leziuni interne. S-ar putea să mai fie nevoie de o operaţie, iar dacă se întâmplă asta o să-mi trebuiască fiecare dram de stăpânire interioară pe care-l mai am ca să nu clachez. Dacă aş vedea vreun chip care mai are şi un alt interes pentru Hank în afară de cel profesional, asta ar pune capac. De altfel, a adăugat ea, părinţii lui sunt aici. Şi ştii cum sunt ei.

— Prin asta înţeleg că dau vina pe mine pentru că Hank a

fost împuşcat.

— Ei bine, au o listă lungă. Poate că Dumnezeu a fost absolvit de vină, dar n-aş fi prea sigură nici de asta.

Era, mai mult sau mai puţin, reacţia pe care o prevăzusem. Zahnii îşi petrecuseră prea mulţi ani izolaţi de banii şi de poziţia lor socială ca să ştie cum să facă faţă adevăratei adversităţi. Din moment ce unicul lor băiat fusese împuşcat era necesar să dea vina pe cineva; acuzaţiile şi incriminările erau arme excelente împotriva fricii şi a lipsei de putere, şi amândoi le mânuiau ca nişte adevăraţi profesionişti. Întotdeauna m-am întrebat cum au putut asemenea oameni închişi şi nesiguri pe ei să dea naştere cuiva atât de deschis şi de sigur pe sine cum era Hank.

— Ce să-ţi spun? Încearcă să rezişti, am zis, vorbindu-mi de fapt şi mie. O să te sun mai târziu.

Adesea, când lucrez la un caz, mă simt atrasă de locurile unde evenimentele lui cheie s-au desfăşurat, chiar dacă a trecut mult timp de la ele. Impulsul de a vedea aceste scene este mai mult sau mai puţin instinctiv; câteodată nici nu sunt conştientă de ce mă duc până când nu ajung acolo. Dar, oricât de neştiinţifică şi de ilogică ar părea această comportare, am învăţat să am încredere în aceste impulsuri. Şi în timp ce foarte rar găsesc vreun indiciu omis de ceilalţi sau mă loveşte vreo intuiţie subită, simplul fapt că sunt acolo mă face să înţeleg mai bine persoanele implicate şi posibilele lor motive. Deci, neavând altceva mai bun de făcut până când trebuia să primesc la All Souls raportul lui Wolf, m-am decis să merg să văd ce a mai rămas din peisajul de acum douăzeci de ani.

Nu avea nici un sens să fac drumul până la Port Chicago: nu mi s-ar permite să intru în interiorul depozitului de muniţii şi, de altfel, scena arestării nu părea relevantă. Nici nu trebuia să mă întorc la Berkeley; ştiam acel teritoriu şi nu era locul unde fusese cu adevărat centrată toată povestea. Clădirea Federală, unde se ţinuse procesul, era doar la două cvartale depărtare, dar ştiam cum arată sălile de proces şi-mi puteam imagina cu uşurinţă scenele de acolo.

După cum se relatase în ziarele pe care le-am citit, cazul pe care-l prezentase guvernul fusese impresionant; dovezi fizice, incluzând armele, bombele, dispozitivele detonatoare, hărţi ale

bazei militare şi diagrame ale locurilor unde trebuiau amplasate bombele; mărturii ale martorilor oculari şi ale agenţilor care participaseră la arestare; şi mărturia în aparenţă de nezdruncinat a lui Jenny Ruhl. Conform celor relatate de un reporter, principalul martor al guvernului „nu se uitase nici măcar o dată la foştii ei tovarăşi. Cât timp a fost în boxa martorilor n-a manifestat nici un moment vinovăţie sau nervozitate, a vorbit cu o voce egală, fără inflexiuni. Când a părăsit sala de judecată, nu s-a uitat înapoi". Iar în lumina mărturiei ei, toate argumentele, şi aşa şubrede, ale apărării s-au năruit.

Puteam să înţeleg ce o determinase probabil pe Ruhl să depună mărturie împotriva foştilor ei prieteni. Ca şi mulţi alţii dintre revoluţionarii anilor şaizeci, implicarea ei în colectiv fusese o rebeliune împotriva unei creşteri conservatoare, dar odată arestată, spectrul anilor petrecuţi într-o închisoare federală cu siguranţă că fusese mai mult decât putea suporta. În plus, avea o fiică dependentă de ea — pe care, dacă era condamnată, n-ar fi putut s-o vadă ani de zile. Procurorii federali au realizat că Ruhl era punctul slab dintre cei trei şi i-au oferit un târg.

Da, puteam cu uşurinţă să înţeleg de ce a depus Ruhl mărturie pentru acuzare. Dar ceea ce mă nedumerea era sinuciderea ei la câteva săptămâni după proces. Dacă Jessica fusese unul dintre motivele pentru care-şi sacrificase loialitatea şi codul de onoare, de ce o lăsase pe fiica ei orfană, fără nici un ban?

Nu aveam nici un răspuns la această întrebare — nu acum, poate niciodată.

Districtul Fillmore — situat chiar faţă-n faţă cu Van Ness Avenue din Civic Center — este unul din cartierele în tranziţie ale oraşului. Au dispărut fermele de porci ale anilor 1800, cluburile de jaz din perioada celui de-al doilea război mondial şi ghetoul infam dintr-o perioadă mai recentă. De asemenea, a dispărut şi Winterland — fostul patinoar care devenise o mecca pentru drogaţii şi hipii îndrăgostiţi de muzică din anii şaizeci. Acum exista acolo o mixtură ciudată de culturi urbane: blocuri cu apartamente de lux alăturate caselor victoriene dărăpănate şi cu trei etaje; restaurante la modă faţă-n faţă cu bodegi

soioase; un magazin de vinuri la un colţ de stradă, un magazin de băuturi ieftine la celălalt.

Casa de pe Hayes Street unde locuiseră membrii colectivului imediat după mutarea lor în San Francisco nu mai exista; acel cvartal fusese demolat ca să facă loc unui zgârie-nori. Dar mai jos, pe stradă, am observat magazinul Jude's Liquors, unde din când în când lucrase D. A. Taylor. Am parcat MG-ul şi am urmat o potecă din jurul şantierului şi care se întindea până la magazin. Peste geamurile plumburii avea gratii, iar firma de neon şi reclamele destul de şterse anunţau că acolo se pot găsi cel puţin două sortimente de bere care nu se mai produceau. Când am intrat, am observat un tânăr asiatic care scotea sticle de votcă dintr-o cutie de carton şi le aşeza pe un raft în spatele tejghelei. I-am arătat legitimaţia şi i-am spus că aş dori să-i pun câteva întrebări.

De cât timp lucra acolo? El era proprietarul, avea magazinul de trei ani, de când murise fostul proprietar. Nu, nu ştia nimic despre oamenii care locuiseră în cartier, nu ştia prea multe despre cei care locuiau acum acolo. El venise aici din Richmond. Asta nu era un loc prea potrivit ca să-ţi creşti copiii.

M-am întors la MG şi am condus câteva cvartale până la Page Street. Grupul avusese un fel de dispută cu proprietarul casei de pe Hayes şi după câteva luni îşi găsiseră o altă locuinţă la mică distanţă de prima. Acea clădire mai exista încă; cu trei etaje, cu faţadă din ciment zugrăvită în roz şi o intrare dărăpănată. Am parcat maşina peste drum şi am studiat clădirea. Am urcat scările şi am examinat cutiile poştale. Pe nici una din ele nu exista vreun nume; una era deschisă şi avea balamalele rupte; un buton de sonerie atârna la capătul unor fire; scările erau presărate cu ziare şi afişe. Clădirea nu a reuşit să-mi formeze nici o imagine a trecutului. Nu puteam să simt nici o legătură între ea şi planurile violente care fuseseră puse la cale în interiorul ei.

M-am întors pe trepte şi m-am uitat spre colţul de est al străzii. O curăţătorie, la care din când în când Libby Heikkinen se angaja casieriţă, se transformase într-o băcănie cu nume nostim — Plămădeşte-o singur. Din ea a ieşit o tânără albă, împingând un cărucior cu un copil peste care era aşezată o baghetă. Dar, în colţul opus al străzii, se afla băcănia a cărei proprietară îi lăsase pe membrii grupului să caute prin lăzile de

gunoi după hrană recuperabilă — Rhonda's Supe-rette. Rhonda Wilson depusese mărturie în favoarea apărării. M-am grăbit într-acolo.

Băcănia arăta ca toate magazinele de pe colţ din oraş: plină de cutii prăfuite şi conserve care au stat prea mult timp pe rafturi, cu pasaje înguste, cu linoleul crăpat şi frigidere zgomotoase şi vechi. În spatele tejghelei se afla o negresă de vârstă mijlocie care punea în ordine nişte chitanţe.

Nu, ea nu era Rhonda Wilson. Ea şi soţul ei cumpăraseră magazinul de la Rhonda la mijlocul anilor şaptezeci. Rhonda se mutase în Nevada, dar nu era sigură dacă se mai afla încă acolo. Nu, nu-şi aduce aminte despre oamenii care fuseseră arestaţi de FBI — pe atunci locuia încă în Texas şi nu auzise niciodată despre caz. Exista cineva în cartier care ar putea să-şi amintească? Ei bine, era bătrânul Cal. Cal se nenorocise într-un accident de la şantierele navale, la începutul anilor şaizeci. În zilele bune stătea pe trotuar în scaunul lui pe rotile şi-şi petrecea timpul discutând cu trecătorii; în zilele ceţoase ca aceasta îl puteai găsi în Dodge-ul familiei pe care nevasta lui îl parcase lângă trotuar.

— Cal este un om bun, adăugă femeia. Scrie scrisori, discută cu autorităţile lucrurile care nu merg bine în cartier. Oamenii îl plac; chiar şi drogaţii şi sticleţii îl plac. Maşina aia? După câte ştiu eu, nu a fost mutată din loc de ani de zile. Stă acolo, iar cei de la serviciul public o ocolesc şi nimeni nu i-a dat vreodată o amendă.

Când aud lucruri de acest gen, îmi reînnoiesc încrederea în oraşul care de multe ori mi se pare a fi extrem de rece şi indiferent. I-am mulţumit femeii, am cumpărat un baton Hershey — stocul de ciocolată din poşetă probabil se împuţinase — şi m-am dus să văd ce poate să-mi spună Cal.

DOUĂZECI ŞI DOI

Dodge-ul în culori şterse de maro şi alb şi cu aripile din spate proeminente era parcat la trei sau patru uşi depărtare de ultima adresă a colectivului. Lângă el stăteau doi bătrâni care vorbeau cu cineva care se afla înăuntru. Amândoi erau

îmbrăcaţi cu haine groase care să-i protejeze împotriva cetii reci; unul dintre ei avea pe cap o căciulă împletită cu apărătoare pentru urechi. M-am apropiat, aşteptând pe trotuar să-şi termine conversaţia. Discutau despre posibilitatea construirii unui nou stadion care să-l înlocuiască pe Candlestick Park. Cei doi erau întrutotul de acord cu această idee; cel din maşină — pe care nu puteam încă să-l văd — nu accepta, dar o considera o mărturie a „atitudinii duplicitare" care domina municipalitatea.

— În timpul campaniei electorale îţi promit ceva, spuse el cu voce gravă, iar după ce-i votezi, fac cu totul altceva.

Omul cu căciulă pe cap spuse:

— Ei bine, de ce nu scrii tu o scrisoare, Cal, ca să ştie şi primarul ce gândeşti?

— S-ar putea să fac asta.

Eram gata să-i întrerup în scurta pauză a conversaţiei, dar celălalt om de pe trotuar a făcut un pas înapoi şi cel din maşină m-a observat.

— Hai băieţi, plecaţi, li se adresă el. A venit o tânără doamnă să mă vadă. Am lucruri mai bune de făcut decât să bat apa-n piuă cu doi moşnegi.

— Eşti prea cunoscut, Cal.

Omul cu căciulă mi-a făcut semn să mă apropii de Dodge, iar el şi amicul lui îşi văzură de drum.

— Ne vedem mai târziu, a mai adăugat el.

Bătrânul Cal avea probabil în jur de şaizeci şi cinci de ani, avea părul alb şi acel gen de piele neagră care este aproape roşiatică. Bustul lui era puternic, cu braţele şi umerii musculoşi; în contrast, picioarele invalide, acoperite de o pătură în carouri care atingea trotuarul, aşezate astfel încât tălpile să i se sprijine pe bordură, arătau anemice. Privindu-l în ochii plini de viaţă mi-am dat seama că inabilitatea de a merge era singura lui lipsă.

Mi-a zâmbit drept bun venit şi a arătat cu mâna spre bărbaţii care se îndepărtau.

— Asta se întâmplă când te pensionezi. Nici unul dintre ei nu mai are resurse. Mai mult ca sigur, or să sfârşească la Clubul Two A. M. şi vor fi beţi criţă în jur de ora cinci. Eu, de exemplu, nu am mai fost în stare să lucrez nici măcar o zi din '63, dar întotdeauna am fost aici şi le-am ascultat oamenilor păsurile. În timpul nopţii, îmi place sau nu, stau în faţa maşinii de scris şi redactez scrisori, mă ocup de treburile care trebuie făcute în

zonă. Asta mă ţine în viaţă. Se opri şi clătină din cap. Mă face şi foarte vorbăreţ. Mă numesc Cal Hurley. Bănuiesc că mă căutai.

I-am strâns mâna.

— Doamna de la Rhonda's Superette mi-a spus unde te găsesc.

A luat cartea de vizită pe care i-am întins-o şi a examinat-o cu interes.

— Îmi place ce aud despre voi, cei de la AII Souls. Nici voi nu vreţi să acceptaţi compromisurile propuse de municipalitate. Cum a fost împuşcat tipul acela aseară? O să scape cu bine?

— ...Nu ştiu. Este într-o stare critică.

— Ce ruşine! Tu eşti doamna care l-a prins pe atacator. A apărut o poză a ta în *Chron.* Totuşi, nu te prea reprezintă.

Ştiam la ce poză se referea. De ce insistase ziarul să menţină în dosar acea fotografie?

Cred că arătam foarte deprimată, pentru că ridurile din jurul ochilor lui Cal Hurley s-au strâns a compasiune.

— De ce nu urci în spate? Arăţi ca şi cum ţi-ar face bine să stai jos. Este frig afară.

Am deschis portiera din spate a Dodge-ului şi m-am urcat în maşină. Tapiţeria de pluş maro a scaunelor mirosea a fum de ţigară.

Cal s-a răsucit puţin ca să mă poată privi.

— Vrei să vorbeşti cu mine despre întâmplările de noaptea trecută?

— Nu, deşi într-un fel au o legătură.

I-am relatat pe scurt cazul la care lucram.

— Casa aceea cu faţada roz — am arătat spre ea — este locul unde locuia grupul. Mă întreb dacă-ţi aminteşti ceva despre ei.

Nu a trebuit să se uite ca să ştie la ce casă mă refeream.

— A fost ciudat atunci. I-am observat pe acei puşti imediat, deoarece nu se potriveau aici.

— Te referi la faptul că erau albi?

A încuviinţat.

— Cu excepţia indianului. Şi tu eşti indiancă?

— În parte.

— Aşa credeam şi eu. Te-am jignit că am spus „indiancă" în loc de „americancă băştinaşă"?

Am ridicat din umeri.

— Astea-s doar etichete şi nu mă dau în vânt după ele.

A zâmbit aprobator.

— Ştii, a trecut doar puţin timp de când eram un Negro. Apoi am fost negru. Termenul nu-i prea descriptiv din moment ce majoritatea dintre noi suntem maro, dar ce dracu. Aproape imediat, termenul de negru nu mai era de actualitate fiind înlocuit cu american-african. Ce cuvânt lung! Apoi, zilele trecute, nepotul meu — este la colegiu şi se pricepe în privinţa asta — îmi spune că nici asta nu mai este de actualitate şi acum suntem „oameni de culoare". Deci, „Ce î*nseamnă* asta"? Când eram de vârsta ta eram oameni de culoare. După cum merg lucrurile, destul de curând o să devenim iarăşi „niggers". Nepotului meu nu i s-a părut prea amuzant.

Mie mi s-a părut, şi mi-am dat seama că râsul meu l-a bine-dispus pe Cal Hurley. Probabil că păstrase această poveste pentru un ascultător potrivit. Totuşi, după un moment am devenit serioasă.

— Despre puştii din casa cu faţada roz...?

— Ajung şi la asta. Să nu te gândeşti că sunt un bătrân ramolit. Am vrut doar să te înveselesc puţin; arătai foarte deprimată. Acei puşti nu se prea potriveau aici nu pentru că erau albi, ci pentru că aveau bani. Puştii pot să-şi pună pe ei haine vechi, să locuiască în cartiere sărace, să caute prin gunoaie — iar pentru mine ăsta-i un obicei murdar oricât de sărac ai fi —, dar nu pot să-şi schimbe aerul. Poate că părinţii lor nu erau bogaţi, dar nici unul dintre ei, poate cu excepţia indianului, nu duseseră lipsă de bani în viaţa lor. Dar erau liniştiţi, nu deranjau pe nimeni, deci vecinii îi lăsau în pace.

— Ce au făcut în timp ce au locuit aici?

— Veneau şi plecau. Tipul cu părul blond şi creţ părea că are o slujbă adevărată; aveam impresia că el nu locuia de fapt aici, era doar prieten cu ceilalţi. Câţiva dintre ceilalţi lucrau ca zilieri. Dar cel mai mult stăteau în apartament. Habar n-aveam pe atunci ce făceau acolo.

— Câţi erau în grup?

— Greu de spus. Îi vedeai pe unii pentru o perioadă, apoi dispăreau. Dar, în principal, erau indianul, fata blondă, băiatul blond, micuţa brunetă şi tipul cu cicatrice.

Am început să devin foarte interesată. Aceasta era prima dată când cineva îl plasa pe Tom Grant în compania membrilor

colectivului.

— Ai vrea să mi-l descrii pe cel cu cicatrice, te rog? am spus precaută.

— Un tânăr chipeş cu excepţia liniei roşii de pe obraz. Părul negru. Înalt. Mai în vârstă decât ceilalţi cu câţiva ani, aş spune. Îl vedeai ori singur ori cu fata micuţă şi brunetă. Era ceva în legătură cu el... ei bine, ca şi când nu ar fi luat într-adevăr parte la ce se întâmpla acolo. Ca şi când fata ar fi fost legătura cu ceilalţi. Când mergeau toţi pe stradă, ei doi stăteau separaţi. Dar când era doar fata, ea mergea împreună cu ceilalţi.

Interesantă acea comportare, m-am gândit.

— Omul cu cicatrice era acolo atunci când au fost arestaţi?

— Ei bine, nu chiar. Ştii, au devastat locuinţa. Au venit federalii şi au luat o mulţime de lucruri de acolo. Iar omul cu cicatrice era cu ei.

— Ce? Era cu cătuşe?

— Nu, din câte am putut eu să văd. Dacă l-au arestat, atunci sigur l-au eliberat mai târziu. În timpul procesului apartamentul a fost sigilat, dar când sigiliul a fost înlăturat, el a locuit din nou acolo. Iar după ce ea şi-a depus mărturia împotriva prietenilor ei, micuţa brunetă a stat cu el un timp. Apoi *ea* a dispărut, şi următorul lucru care s-a-ntâmplat: la sfârşitul lunii s-a mutat acolo o familie.

— Deci când a fost ultima dată când l-ai văzut pe omul cu cicatricea?

— Ei bine, la o zi sau două după ce a plecat bruneta.

M-am lăsat pe spate, sprijinindu-mă de tapiţeria îmbâcsită cu fum de ţigară, revizuindu-mi o serie de idei şi făcând legătura între nişte lucruri care până acum nu avuseseră sens sau nu păruseră importante. Dar nu doream să trag concluzii pripite; aveam nevoie de dovezi.

— Dacă-ţi aduc poze ale acestor oameni, i-ai putea identifica?

— Cred că da. Cu cât îmbătrânesc, cu atât îmi amintesc mai bine întâmplările de demult. Drace, aş dori să pot spune acelaşi lucru despre cele ce se petrec acum.

— Nu cred că te descurci prea rău. O să văd dacă pot să fee rost de nişte fotografii şi imediat ce le obţin o să te caut. Între timp, dacă-ţi mai aminteşti ceva sună-mă.

După ce am coborât din maşină, Cal Hurley mi-a zâmbit şi

mi-a întins mâna.

— Aşa o să fac. Şi poţi să vii oricând. Eu o să fiu aici, pe asta poţi să contezi.

All Souls era liniştit şi părăsit ca şi când ar fi fost o după-amiază de duminică. Nu erau acolo nici clienţi, nici oameni de presă; biroul lui Ted era liber. Am trecut pe lingă el şi m-am uitat în cabinetul lui Rae. Gol. M-am încruntat şi m-am uitat la ceas. Patru şi jumătate, prea devreme ca toţi să fi plecat acasă. Apoi am auzit murmur de voci dinspre bucătărie. M-am grăbit într-acolo, simţind o nelinişte nejustificată. Scena de acolo mi-a amintit de priveghiurile la care luasem şi eu parte cândva. Rae, Ted şi Jack stăteau în jurul mesei cu feţele sobre şi cu pahare în mână. Ted îl ţinea pe Ralph ca şi când acesta ar fi fost un scut protector. Alice, potolită, stătea încolăcită pe pervaz. Mi-am pus geanta şi servieta pe masă şi m-am sprijinit de ea pregătită să aflu veşti proaste.

— Bine ai venit, spuse Jack puţin prea inimos.

De această dată nu mi-a privit plin de dorinţă nici picioarele, nici pieptul. Jack se recupera după un divorţ şi, din nu ştiu ce motiv, mă făcuse pe mine ţinta dorinţelor sale. Dacă nu-mi făcea avansuri, însemna că se întâmplase ceva îngrozitor.

— Ce se petrece aici? am întrebat cu vocea plină de falsă voioşie. Aţi început mai repede week-end-ul?

— Ceva de genul ăsta.

Ted s-a ridicat şi mi l-a dat pe Ralph.

— După cum arăţi ţi-ar prinde bine ceva de băut.

S-a dus la dulapul de veselă unde ţinem paharele. M-am aşezat pe scaunul liber, punând pisica în poala mea. Şi-a prins coada cu lăbuţele din faţă şi m-a privit solemn. L-am întors ca să nu trebuiască să-i suport privirile galbene.

— Ce se întâmplă? am repetat întrebarea pe un ton mai agitat.

Ted s-a întors cu un pahar de vin alb şi mi l-a întins.

— Hank a mai fost operat încă o dată în după-amiaza asta. Îi pornise iarăşi hemoragia internă, deci au trebuit să-l taie ca să-i blocheze câteva vase de sânge. Nici unul dintre noi nu putea să lucreze deci ne-am decis să „închidem" mai devreme.

Am îngheţat, cu paharul în aer.

— O să fie...

— A sunat Anne-Marie cu puţin timp în urmă, spuse Rae. El este la reanimare şi rezistă.

Am pus paharul pe masă şi l-am cuprins cu mâinile pe Ralph, strângându-l atât de tare încât a scheunat.

— Ce înseamnă asta — că rezistă?

Era o întrebare prostească; nimeni nu s-a obosit să-mi răspundă. Oare-mi imaginam sau în cameră era o tensiune care nu fusese acolo când am intrat? M-am uitat în jurul mesei, am văzut expresiile lor rezervate, ca şi când nu ar fi ştiut cum să se poarte cu mine. Pentru ei nu eram aceeaşi persoană pe care crezuseră până aseară că o cunosc. Rae îmi văzuse faţa chiar înainte să pornesc să urc dealul în urmărirea ucigaşului; Jack şi Ted sosiseră o dată cu poliţia şi mă văzuseră stând deasupra corpului său moale cu arma în ceafa lui. Mă îndoiam că vreunul dintre ei îşi va schimba vreodată părerea pe care şi-o făcuseră despre faţa aproape străină şi plină de intenţii criminale pe care o văzuseră. În timp, cu trecerea anilor, s-ar putea să se estompeze această amintire, totuşi ea va fi întotdeauna acolo, distanţându-mă de ei.

Acest gând m-a umplut de tristeţe. L-am strâns mai tare pe Ralph care de data aceasta a scos un mieunat de protest.

— Iartă-mă, i-am şoptit şi i l-am dat înapoi lui Ted.

Brusc, am simţit că trebuie să plec de acolo, să fiu singură. M-am ridicat, mi-am luat geanta şi servieta şi am ieşit pe hol. În spatele meu am auzit-o pe Rae spunând:

— Lăsaţi-o în pace. O să-i treacă.

Dar m-au urmărit nişte paşi. M-am întors şi l-am văzut pe Ted, care încă ţinea pisoiul.

— Shar...

— Ce vrei?

A clipit, dându-se înapoi în faţa tonului meu aspru.

— Doream doar să-ţi spun că pe biroul meu este un plic pentru tine.

— Oh! O, mulţumesc, Ted.

S-a întors în bucătărie fără să spună un cuvânt.

M-a cuprins şi mai tare tristeţea. În timp ce traversam holul, ochii mi s-au umplut de lacrimi. Supărată, le-am şters, am luat plicul galben de pe biroul lui Ted şi am urcat în biroul meu. În plic era copia raportului pe care Wolf mi-o promisese.

Se pare că Wolf consultase aceleaşi surse ca şi mine şi în plus intervievase o serie de persoane care o cunoscuseră pe Jenny Ruhl. Cea mai fructuoasă dintre aceste discuţii o avusese cu o colegă de cameră cu Ruhl în timpul primului an la Berkeley. Cu toate că vieţile lor se desfăşuraseră în direcţii total diferite după acele prime semestre, cele două au rămas prietene. Femeia a confirmat că Andy Wrightman era tatăl copilului lui Ruhl. El era, spunea, un obişnuit al campusului care audia cursul urmat de Ruhl despre originile războiului din Vietnam; au trăit împreună cam un an înainte ca Ruhl să rămână însărcinată. Când i-a spus despre viitorul copil, Wrightman a dispărut din Berkeley. Dar s-a reîntors la Jenny înainte ca ea să se mute din East Bay în San Francisco, iar după proces, când prietena lui Ruhl a luat legătura cu ea ca să vadă dacă o poate ajuta cu ceva, Ruhl şi Wrightman locuiau în apartamentul de pe Page Street.

Am citit raportul de două ori, a doua oară încercând să ghicesc care fusese reacţia lui Jess Goodhue la aflarea acestor lucruri. Apoi am trecut în revistă întâlnirile mele cu ea, concentrându-mă asupra conversaţiei telefonice din după-amiaza când luase ea raportul de la Wolf. Îi spusesem că Tom Grant joacă un rol mult mai important în cazul meu decât vrea el să recunoască; că unul dintre moştenitori fusese şocat când i l-am descris pe Grant; că el zisese că Grant este „o-mul bun".

Dar pe atunci, Goodhue ştia că este un nume — Wright-man. Numele tatălui ei. Iar Grant era cineva pe care ea-l cu-noscuse, îl intervievase şi îl considerase „fermecător".

Apoi m-am gândit la convorbirea pe care am avut-o cu Grant în dimineaţa următoare. Stabilisem să ne întâlnim la ora nouă în acea seară deoarece el avea programată o întâlnire la cină cu un client, iar apoi avea programat „un interviu". Când Angela Curtis îmi spusese că el o trimisese la un film pentru că nu dorea ca ea să fie acasă, eu am presupus că interviul fusese cu un viitor angajat, posibil cineva care s-o înlocuiască pe Curtis. Dar şi jurnaliştii programează interviuri. Iar când am încercat s-o sun pe Goodhue, înainte de a pleca spre Grant, mi se spusese că este în cabina ei, unde nu o deranja nimeni.

Era timpul, mi-am spus, să port o discuţie sinceră cu Jess Goodhue.

DOUĂZECI ŞI TREI

Când am ajuns la KSTS, Goodhue era în emisie. Nu aveam de gând s-o pierd dacă ea plănuia să părăsească studioul între buletinele de ştiri, deci i-am spus recepţionerului că aştept. Pe una din laturile holului erau nişte scaune şi diverse reviste aşezate pe o măsuţă joasă; mi-am ales *Metropolitan Home* şi am frunzărit-o, uitându-mă la reclame, dar de fapt de-abia observându-le. Gândurile îmi erau preocupate de confruntarea care se apropia cu reportera — şi de adevărurile neplăcute care s-ar putea să iasă la iveală în timpul discuţiei noastre.

Limbile ceasului se roteau lent spre ora şapte. Holul era gol şi clădirea părea liniştită, ca şi când toţi şi-ar fi ţinut respiraţia până când se termina cu succes emisiunea de ştiri. Ştiam că această impresie este înşelătoare; în spatele uşii închise de lângă pupitrul de la intrare trebuia să se desfăşoare o activitate foarte intensă; apăreau alte noutăţi care trebuiau prelucrate până la buletinul de la ora unsprezece; alte reportaje trebuiau reactualizate. Iar Goodhue putea foarte bine să se folosească de această activitate ca să mă evite.

Până acum nimeni nu intrase în studio dinspre stradă. Mi-am dat seama că mai există o intrare lingă parcare. Dacă Goodhue dorea să mă lase cu buzele umflate, putea să plece pe acolo atunci când recepţionerul îi va spune că sunt aici. M-am uitat spre el; citea un best-seller şi era foarte absorbit de carte. Când m-am ridicat şi am făcut câţiva paşi, prefăcându-mă că mă uit la pozele personalităţilor de la KSTS, nu mi-a acordat nici o atenţie. M-am dus mai aproape de uşa închisă, privind chipul lui Les Gates, asistentul lui Goodhue.

La şapte fără cinci minute, a intrat în hol un tânăr înalt, cu părul creţ, anunţând că trebuia să se întâlnească cu cineva cu numele de Rick — era el în clădire, iar dacă da, unde?

— Studioul D, l-a informat recepţionerul, iar mâna lui s-a dus în mod automat spre butonul de acţionare a uşii.

Tânărul s-a grăbit spre uşă, a deschis-o imediat ce buzz-erul a ţârâit şi a intrat înăuntru. Am prins uşa înainte să se închidă şi am intrat şi eu. Tânărul ajunsese la celălalt capăt al coridorului şi nu m-a observat.

Ritmul din redacţia de ştiri era chiar mai agitat decât fusese luni după-amiază: telefoanele sunau; oamenii se mişcau grăbiţi; monitoarele nu mai aveau sunetul întrerupt, iar buletinele de ştiri de la studiourile secundare se amestecau într-un talmeş-balmeş neinteligibil. Am intrat ca şi cum aş fi avut treburi acolo şi m-am dus direct spre boxa lui Goodhue.

Biroul ei era acoperit cu hârtii: texte, notaţii, corespondenţă, un exemplar din *Examiner,* foi de agendă. Când aveam de gând să mă aşez, o filă mi-a atras privirile; era acoperită cu mâzgăliturі care semănau cu reprezentările schematice ale fetişurilor lui Tom Grant. În partea de sus a hârtiei erau un nume şi un număr de telefon — Harry Sullivan. Sullivan era unul dintre cei mai buni avocaţi criminalişti din oraş; se părea că Goodhue avea de gând să-l consulte.

M-am uitat repede prin programul de întâlniri de pe birou. Peste tot erau mâzgălite notaţii, dar nu exista nici o indicaţie a vreunei întâlniri cu Sullivan — nici în zilele care au trecut şi nici în viitorul apropiat. Probabil că Goodhue încă se gândea dacă să-l sune. Interesante erau lucrurile care-i trecuseră prin minte în timp ce analiza această posibilitate.

În redacţia de ştiri începu să se vorbească mai tare. Am recunoscut vocea lui Goodhue. Am auzit paşi care se apropiau de boxă. M-am întors tocmai când ea şi Les Gates intrau.

Gates rămase puţin mirat să vadă o străină acolo. Goodhue păli şi exclamă:

— Tu!

Ochii ei au privit de la mine la foaia galbenă de pe birou; când mi-au întâlnit iarăşi privirile, erau plini de teamă. Gura i s-a strâmbat de parcă i s-ar fi făcut brusc rău.

— Jess, trebuie să vorbim, i-am spus.

A făcut un pas înapoi.

— Nu.

Gates s-a încruntat.

— Jess, ce nu-i în regulă? Vrei să-i chem pe cei de la pază?

— Nu.

S-a răsucit repede, lovindu-se de o femeie care trecea pe acolo.

— Aşteaptă, i-am spus.

Goodhue a alergat spre uşa redacţiei de ştiri. Gates m-a ţinut de braţ.

— Ce se întâmplă? Aşteaptă puţin — nu eşti tu detectivul care l-a prins pe puşcaş? Cum se face că eşti aici...

Un reporter tipic, numai întrebări. M-am eliberat şi am pornit după Goodhue. Uşa dinspre hol tocmai se închidea. Am alergat într-acolo, am deschis-o şi am văzut-o pe Jess ieşind în stradă. În timp ce traversam în fugă holul, recepţionerul a strigat:

— Hei, ce ai căutat *tu* acolo?

Afară, Embarcadero era înceţoşat. Traficul aglomerat se mişca lent în ambele direcţii; de deasupra venea zumzetul maşinilor de pe Podul Golfului. Goodhue alerga cu greutate de-a curmezişul şinelor de tren care se aflau în faţa clădirii.

Şi-a prins tocul unuia dintre pantofi într-o şină, s-a clătinat, a reuşit să se redreseze şi a continuat să alerge.

I-am strigat să se oprească, dar nici măcar nu s-a oprit la bordură, evitând apoi maşinile şi camioanele în drumul spre Embarcadero. O maşină sport a pus brusc frână, reuşind să o evite. Goodhue fugea spre cheiul din cealaltă parte, părând că nu observă zăpăceala pe care o stârnise.

Am pornit după ea, gata-gata să fiu lovită de o dubă al cărui şofer a început să mă înjure. Goodhue trecuse drumul şi a cotit-o spre stânga, spre staţia de pompieri, S.F.F.D. Am păşit spre trotuar ţinându-mi mâna întinsă ca un poliţist, ca să opresc o maşină care venea. A frânat, iar maşinile din direcţia opusă s-au oprit şi ele. Am observat pe faţa unuia dintre şoferi o expresie de profundă mirare în timp ce treceam prin faţa lui.

Era frig, iar vântul bătea puternic dinspre golf, încărcat cu creozot şi apă sărată. În faţa mea, o rafală de vânt a abătut-o din drum pe Goodhue când a ajuns pe promenada largă. Am trecut pe lângă staţia de pompieri, încercând să mă apropii de ea.

Goodhue s-a împiedicat, s-a uitat peste umăr şi m-a văzut. A privit traficul apoi parapetul înalt din dreapta. Pentru un moment am crezut că vrea să se urce pe el şi să se arunce în apele golfului. Apoi şi-a scos pantofii şi a alergat mai repede.

Drept înainte era un adăpost din ciment pe vârful căruia era un stâlp de steag — o parte dintr-un proiect al falezei care, după cum se părea, nu ieşise tocmai bine. Promenada se lărgea în acel punct, întinzându-se deasupra golfului. Goodhue a cotit brusc spre dreapta şi am pierdut-o din vedere. Am grăbit pasul,

am ajuns la colţ şi am cotit.

Acolo era o zonă, între un zid şi un braţ al promenadei, care arăta ca un debarcader. Spre el duceau nişte scări care se pierdeau în apa învolburată. Goodhue le cobora. I-am strigat să se oprească. Când a ajuns la capătul scărilor, nu a ezitat nici un pic şi a intrat în apă. La câţiva metri de mal erau doi stâlpi de ancorare — un alt defect al proiectului, din moment ce nu puteai să ajungi la ei fără să te uzi. Goodhue se îndrepta acum spre unul din ei, prin apa până la genunchi. Am coborât în fugă scările şi am mers după ea; apa era ca gheaţa şi o simţeam chiar şi prin pantofii sport pe care-i purtam.

Goodhue a ajuns la stâlp şi s-a agăţat de el cu braţele întinse deasupra capului. Valurile se spărgeau de talia ei udându-i jacheta de stofă. Am mers spre ea luptându-mă împotriva curentului puternic. Plângea, zgâriind cimentul cu unghiile. Când am ajuns în spatele ei şi am apucat-o de umeri, a tresărit.

— Haide, Jess, i-am spus. Afară din apă. O să facem amândouă pneumonie.

A hohotit, clătinându-şi capul dintr-o parte în alta, cu faţa lipită de suprafaţa aspră a stâlpului.

— Jess! Am zgâlţâit-o.

A murmurat ceva ce n-am putut să înţeleg.

— Ce?

— Nu-mi pasă.

— Încetează!

Am tras-o de umeri, dezlipind-o de stâlp. S-a sprijinit de mine. Am înconjurat-o cu o mână; mi-am întins-o pe cealaltă ca să mă echilibrez şi am început s-o conduc înapoi spre trepte. De-abia îmi mai simţeam picioarele. La jumătatea drumului, s-a împiedicat şi aproape am căzut amândouă.

— Umblă, fir'ai să fii! am spus.

A început să păşească. Dar când am ajuns la trepte, s-a împiedicat iarăşi şi s-a aşezat.

— Jess, ridică-te!

A clătinat din cap şi s-a aplecat cuprinzându-şi genunchii cu braţele. Fusta ei de culoare deschisă i se lipise de coapse şi siroia de apă. În ciuda faptului că era fleaşcă, nu părea să simtă umezeala şi răcoarea. Până la urmă, mi-am scos jacheta şi am pus-o pe umerii ei, apoi m-am aşezat şi eu încercând să evit

băltoacele care se formaseră în jurul ei. Nu puteam s-o duc de una singură la căldură şi la adăpost. Era evident că n-o să mă ajute şi nimeni nu fusese atras de priveliştea oferită de două femei ude care se luptau între ele. Cel puţin nu încă.

Am căutat în geanta umedă şi am găsit câteva şerveţele destul de curate. I le-am pus în mână. Le-a luat, şi-a şters faţa şi şi-a suflat nasul.

— Despre ce-i vorba? am întrebat-o.

Nu mi-a răspuns; pur şi simplu s-a aplecat şi şi-a înconjurat iarăşi genunchii.

— Ei bine, cred că ştiu, am adăugat. Dar poate că nu-i chiar atât de rău. Hai să discutăm despre asta, să vedem ce putem face.

— Nu se poate face nimic. Vreau să mor.

Mă îndoiam că intrarea ei în apele golfului fusese o încercare de sinucidere; mai degrabă alergase cuprinsă de o panică oarbă — şi pentru că trebuia să-mi facă mie faţă şi pentru că trebuia să facă faţă problemei pe care o avea.

— Nu vrei să mori şi nu ştii că nu există vreo soluţie. Haide, mergem înapoi la studio şi discutăm despre asta.

De această dată m-a lăsat s-o ajut să se ridice în picioare. Când am ajuns pe promenadă, ne-am întâlnit cu Les Gates şi cu bărbatul chel de la pupitrul de programare, care ne căutau. Împreună cu cei doi bărbaţi am dus-o pe Goodhue în cabina ei. Gates şi celălalt nu voiau să ne lase singure, dar Goodhue i-a concediat — destul de imperativ, m-am gândit, pentru cineva care recent *urlase* şi plânsese în golf. În timp ce-şi schimba hainele, am mers la maşină şi mi-am luat geanta de voiaj pe care o ţin în portbagaj în caz că o anchetă mă conduce pe neaşteptate afară din oraş. Până la urmă ne-am aşezat să discutăm, eu îmbrăcată într-un pulover uscat şi jeanşi, Goodhue înfăşurată într-un capot.

— Jess, în moartea lui Grant există circumstanţe atenuante. Am observat că ai scris numărul lui Harry Sullivan. Un avocat bun cum este el...

— Mă poate scăpa, a terminat ea. Dar viaţa mea este ruinată oricum. Cariera mea. Şi cum pot să trăiesc cu ceea ce am făcut? Îl tot văd...

— Tom Grant — tatăl tău.

După câteva clipe a încuviinţat, înclinându-şi capul ca să

nu-i pot vedea faţa.

— Marţi după-amiază ai luat de la detectivul particular o copie a raportului făcut asupra trecutului mamei tale...

Îşi ridică privirea.

— De unde...

— Nu contează acum. Ai citit în raport că un bărbat pe nume Andy Wrightman a fost tatăl tău. Mai târziu, în acea după-amiază, te-am sunat şi ţi-am spus că unul dintre moştenitori a spus ceva despre „omul bun" când i l-am descris pe Tom Grant. Deci te-ai decis să-l vezi pe Grant, dar nu i-ai spus motivul pentru care doreai să-l întâlneşti. Ai pretins că vrei să-i iei un interviu pentru un alt reportaj?

— ...Da.

— Şi ce s-a întâmplat când te-ai dus la el acasă?

A oftat adânc.

— De ce să discutăm? Rezultatul este acelaşi.

— O să trebuiască să vorbeşti despre asta mai devreme sau mai târziu. Nu am cum să ascund poliţiei această informaţie.

Goodhue privea spre nălucile ei, faţa reflectându-i-se în oglinda murdară de deasupra mesei. Din nu ştiu ce motiv mi-am amintit de D. A. Taylor privind spre insula Hog şi am ştiut că gândurile lui Goodhue erau tot atât de sumbre ca şi ale lui D. A. În ciuda celor spuse mai devreme despre faptul că ea nu dorea în fond să moară, îmi era teamă pentru Jess. Tindeam s-o aduc înapoi în prezent, să reintegrez această personalitate nouă, fragilă în femeia puternică, sigură de sine care fusese până acum două zile. Dar mă îndoiam că pot să fac asta.

Într-un târziu, şi-a întors privirile spre mine.

— De ce trebuie să ştii tu toate astea?

— Vreau să te ajut dacă pot. Şi după cum ţi-am spus luni, adevărul este important pentru mine.

După un moment spuse:

— Atunci, în ordine — adevărul. M-am dus la el acasă chiar după ştirile de la ora şase. Nimeni nu m-a văzut părăsind studioul; ceilalţi au presupus pur şi simplu că mă odihnesc în cabină. M-am aranjat. Buzele i s-au schimonosit ironice. Micuţa fetiţă a lui tăticu, care dorea să facă impresie bună. Dar în comportarea lui a fost ceva ciudat şi n-am putut să-l întreb imediat despre asta. Am băut ceva în biroul lui. Încercam să găsesc o modalitate să deschid subiectul. L-am întrebat despre

acele oribile... cum le denumea el?

— Fetişuri.

A închis ochii şi a înghiţit în sec.

— Dezgustătoare lucruri. Şi modul cum vorbea despre ele... era foarte calculat, dorea să şocheze. M-a dus în curtea din spate la atelierul lui, mi-a arătat... din ce le face şi pe cele pe care le avea în lucru. Iar apoi... oh, Isuse!

— Ce, Jess?

— Ticălosul mi-a făcut avansuri. Propriei sale fiice. A-tunci i-am spus.

— Care a fost reacţia lui?

— La început a fost surprins — mai mult, cred, din cauză că eu ştiam. Bănuiesc că el a ştiut tot timpul. Nu s-a obosit să nege că a cunoscut-o pe mama mea ori că numele lui era Andy Wrightman. Apoi a intrat în defensivă, a devenit nervos. Mi-a spus că mă înşel, că el nu putea să fie tatăl meu deoarece părăsise Berkeley-ul înainte de a mă naşte eu. Luasem cu mine raportul detectivului şi i l-am arătat. L-a citit şi a râs — un râs forţat. A zis, bineînţeles, că Jenny i-ar fi destăinuit conservatoarei ei prietene că ştia cine-i tatăl meu, dar în realitate ea era o curvă care se culca cu toată lumea. Nu exista nici o şansă, a spus el, ca ea să-şi fi dat seama cine-i tatăl copilului.

— L-ai crezut?

— Nu. Când ai intervievat atât de mulţi oameni cum am făcut eu, ajungi să simţi când cineva minte. Ei bine, cred că şi tu ţi-ai dat seama.

— L-ai întrebat dacă el a fost bărbatul care a venit să te viziteze la Ben şi Nilla?

S-a aplecat prinzându-şi faţa între palme. Când a vorbit, vocea ei era înăbuşită:

— A admis că da. A spus că mama mea avea nevoie de cineva s-o ducă acolo, deci s-a oferit el. Mi-a spus că fusesem un copil foarte drăguţ, aşa cum am stat în poala lui şi m-am jucat cu şireturile cravatei sale care era prinsă cu medalionul pacifist.

Deci acela fusese medalionul pe care grupul îl rupsese ca să facă „talismane". M-am gândit că protuberantele mici de metal de pe spatele celor două piese pe care le aveam în geantă ţinuseră şnurul.

— Apoi mi-am amintit foarte clar — adăugă Goodhue —

medalionul mare de metal, iar deasupra lui chipul său — aşa cum arăta pe atunci. Şi, de asemenea, am văzut-o foarte clar pe mama stând în genunchi lângă noi, arătând mai drăguţă decât o văzusem eu vreodată spunând „Scumpo, acesta-i tatăl tău".

Tăcu un timp, plângând încetişor. Apoi îşi ridică faţa scăldată în lacrimi.

— După cum vorbea, am crezut că începe să-mi cedeze. Dar când i-am spus ce-mi aminteam că zisese mama, a început din nou s-o atace că, pe lângă faptul că era o târfă, era şi dereglată mintal, că înnebunise cu mult înainte de întâmplarea de la Port Chicago şi de aceea a depus mărturie împotriva celorlalţi. După aceea, în timp ce amândoi locuiau în apartamentul din Fillmore, ea tot vorbea despre sinucidere şi până la urmă a luat arma care rămăsese de la ceilalţi şi... ştii tu.

Dar ceva nu era în regulă aici. Cal Hurley îmi spusese că agenţii federali cercetaseră apartamentul, luând cu ei toate probele materiale. Dacă pistolul ar fi fost acolo, ei l-ar fi găsit.

— Ţi-a explicat Grant de ce nu a participat la atentatul din Port Chicago?

— A zis că a participat, dar că a fost laş. Când i-a văzut pe cei de la F.B.I., el a dat arma unuia dintre ceilalţi şi apoi a fugit. S-a ascuns la o grupare de-a Weathermenilor din Oakland până după proces, când el şi mama mea s-au reîntâlnit.

O altă contradicţie faţă de ce-mi spusese Cal Hurley. Conform bătrânului, Grant fusese în apartamentul de pe Page Street când agenţii au făcut percheziţia. Dintre cei doi, înclinam să-l cred pe Hurley, care n-avea nici un motiv să mintă.

— Grant a susţinut că s-a ascuns la Weathermeni pentru mult timp, apoi a făcut rost de acte false, şi-a creat o nouă identitate şi a intrat la facultatea de drept. Dar pretindea că ceea ce s-a întâmplat oricum i-a ruinat viaţa — din cauza ruşinii pe care o simţea pentru laşitatea sa şi datorită fricii că într-o zi cineva îl va recunoaşte şi va distruge ce a reuşit el să clădească. A devenit foarte patetic, practic a plâns, dar am simţit că încerca să-mi câştige compasiunea. Din nefericire pentru el, după ceea ce spusese despre mama mea, nu puteam să simt prea multe pentru el.

Şi-a ruinat viaţa. Era aceeaşi expresie pe care o folosise Hilderly despre Grant în faţa şefului său în ziua în care-l întâlnise pe Grant la seminarul asupra impozitelor. Devenise Grant la fel

de patetic când îi spusese lui Perry o poveste similară în timpul prânzului la Tommy's Joynt? Probabil adăugase şi detaliul sfâşietor că a trăit o asemenea spaimă încât nu a putut să-şi recunoască propria fiică? Mi-am dat seama că Grant, care fusese intervievat de Goodhue, nu ar fi putut să nu observe deosebita asemănare care exista între reporter şi Jenny Ruhl. Iar numele de Goodhue trebuie să-i fi fost familiar, din moment ce îi vizitase pe Ben şi pe Nilla în districtul Portola. N-aş fi fost deloc surprinsă dacă Grant ar fi făcut o cercetare a trecutului lui Jess ca să fisigur că într-adevăr ea era fiica lui.

Pe de altă parte, Hilderly trăise în trecut şi probabil urmărise foarte rar buletinele de ştiri de la televizor. După toate probabilităţile, nu cunoscuse prea multe despre fiica lui Ruhl, până când acesta îl pusese la curent, iar acest ultim amănunt al poveştii lui Grant cu siguranţă l-a afectat foarte tare pe acela care a fost destul de îndepărta) de propriii copii. Legătura pe care şi-o imaginase că există între el şi fostul lui prieten — evidenţiată de faptul că-i spusese lui Gene Carver că vede mult din el în Grant — putuse doar să fie întărită de acest amănunt.

Dar erau multe în neregulă cu povestea lui Grant...

— Ce s-a întâmplat după aceea? am întrebat-o.

— M-a ameninţat cu subtilitate. A spus că ar fi periculos pentru mine să mă împotrivesc cuiva care avea poziţia sa; lucruri de genul ăsta. Nu m-a speriat. M-a întristat mult numai. Am început să plâng. Şi-a pus braţele pe umerii mei şi mi-a spus să am curaj. Chiar dacă nu era tatăl meu, asta nu însemna că nu puteam fi *foarte buni* prieteni. Atunci am realizat că îmi făcea din nou avansuri — acest om care într-adevăr *era* tatăl meu, care ştia asta, indiferent ce spunea.

Şi-a acoperit faţa cu mâinile; printre degete îi curgeau la-crimile.

— Până la urmă mi-am găsit tatăl, adăugă ea, dar el era un pervers.

M-am îndoit de asta. Bănuiala mea era că Grant încercase s-o îndepărteze, astfel încât ea să-l lase în pace în viitor. În trecutul lui exista ceva ce el nu dorea să se afle — dar asta nu era povestea pe care i-o spusese ei.

După un timp Goodhue s-a dus să-şi ia nişte şerveţele şi să-şi cureţe faţa. S-a aşezat pe banca din faţa calculatorului, cu privirile goale, probabil amintindu-şi noaptea de miercuri.

— Spune-mi restul, i-am zis cu blândeţe

— Restul e doar... o hidoşenie.

— Nu o închide în tine.

O tăcere lungă. Apoi cuvintele au ieşit ca un torent; ea dorea să-mi spună totul mai repede ca să scape.

— Eram foarte jignită. L-am îndepărtat foarte brusc. S-a împiedicat şi a încercat să se prindă de mine. L-am împins iarăşi. A căzut şi s-a lovit cu capul de unul din picioarele de lemn ale mesei de lucru. Şi pur şi simplu a rămas acolo sângerând.

— Şi apoi?

— Am ieşit din atelier. Am fugit. Eram la jumătatea drumului spre locuinţa sa când mi-am amintit că-mi uitasem haina în biroul lui. M-am întors şi am luat-o. Am observat paharele din care băuserăm. Le-am pus înapoi în dulapul de sub bar. Apoi a sunat telefonul. Am intrat în panică, am ieşit grăbită din casă, chiar pe uşa din faţă.

M-am încruntat. Din relatarea ei lipsea ceva. Avea oare amnezie, îşi suprimase această amintire despre cât de sălbatic fusese atacul ei asupra lui Grant?

— Jess, am spus, gândeşte-te la atelier; la momentul după ce Grant a căzut. Ai atins ceva?

— Adică?

— Ei bine, fetişul pe care-l făcea?

— Nu.

— Dar despre corpul lui? L-ai atins? Ai verificat dacă era într-adevăr mort sau...

— *N-am putut* să-l ating. După aceea am sperat că poate totuşi era doar inconştient. Dar când m-am întors la studio, când au început să sosească rapoartele pe lungimea de undă a poliţiei nu am putut să apar în faţa camerelor de luat vederi şi să comunic o crimă pe care eu am comis-o. Deci am plecat acasă şi cineva care transmite ştirile în week-end m-a înlocuit. Nu a trebuit să mă prefac că mă simt rău — aşa *era.*

— Ai privit ştirile în acea noapte? Ai citit vreo relatare din ziare din ziua următoare?

— Doar reportajul din *Chronicle.* Am vrut să văd dacă bănuiau... şi nu era aşa.

Articolul din ziar spusese doar că Grant murise din cauza loviturilor la cap; poliţiştii nu relataseră nimic despre brutalitatea atacului şi despre natura armei crimei. În starea ei

de panică, Goodhue a putut cu uşurinţă să ignore jurnalul sau să creadă că reporterul s-a înşelat. Totuşi nu doream încă să cred pe de-a-ntregul povestea ei; am rugat-o s-o repete iarăşi. Aşa a făcut, cu destule mici nepotriviri, încât m-a convins. I-am mai pus o întrebare.

— Ai văzut pe cineva pe stradă când ai fugit de acolo? Te-a văzut cineva?

— ...era un camion, unul din acelea vechi, de marfă. Încerca să se strecoare pe Lyon Street şi am alergat în faţa lui.

— Ce culoare avea?

— Nu ştiu. Poate portocaliu. Ce importanţă are asta, oricum? După cum ai spus tu mai înainte, o să trebuiască să spui poliţiei...

— Pot să fiu selectivă în privinţa a ceea ce le spun.

— Nu înţeleg.

— Sunt multe lucruri care nu trebuie să se afle niciodată. Nu l-ai ucis pe Tom Grant, Jess. L-a omorât o persoană care a sosit acolo după ce ai plecat tu.

DOUĂZECI ŞI PATRU

Goodhue a fost atât de uşurată şi de fericită de ceea ce i-am explicat, încât a vrut să ia legătura cu poliţia şi să pună imediat lucrurile la punct. Am avertizat-o să nu facă asta până nu se consultă cu un avocat.

— Inspectorul care se ocupă de caz este un adevărat... ei bine, ticălos. Pentru el arestarea unei persoane atât de cunoscute cum eşti tu ar reprezenta o lovitură de maestru. Vorbeşte cu Harry Sullivan. Între timp, eu o să continuu investigaţiile, încercând să rezolv cât mai repede problema asta.

— Crezi că poţi s-o faci?

— Da.

— Ştii cine l-a ucis pe... Tom Grant?

— Nu, am minţit ca să nu pierd timpul, nu încă. Dar cred că în curând o să ştiu.

Goodhue a aprins toate luminile din jurul oglinzii şi a început să-şi repare machiajul. Eu eram nerăbdătoare să dau câteva telefoane, deci am coborât în redacţia de ştiri şi am fo-

losit acelaşi telefon ca şi luni după-amiază. Ca şi atunci, am sunat la casa familiei Fleming din Blackhawk.

Mi-a răspuns Judy Fleming. M-am prezentat şi am cerut să vorbesc cu Kurt. M-a-asigurat că o să-l cheme la telefon, apoi m-a întrebat:

— Are asta vreo legătură cu faptul că Perry şi-a schimbat testamentul?

— Da. Încă mă ocup de acest caz.

Răspunsul a părut s-o satisfacă. A urmat o pauză, iar după jumătate de minut Kurt a răspuns la telefon.

— Kurt, trebuie să reverific unele lucruri în legătură cu discuţia pe care ai avut-o cu Perry ultima oară când l-ai văzut.

— Sigur. Întreabă-mă.

— Când s-a referit la luarea deciziilor, ce a spus despre faptul că ele se întorc apoi împotriva ta?

Pauză.

— Că şi în cazul în care decizia a fost cea bună, s-ar putea întâmpla aşa ceva.

— Şi a spus că nu trebuie să te învinovăţeşti pe tine pentru că nu poţi să controlezi consecinţele acţiunilor tale?

— Exact!

— Vrei să-mi mai repeţi ce a spus despre idealuri?

— Ei bine, deşi băuse trei margaritas, deci... Singurul lucru care a avut vreun sens a fost că din când în când trebuie să renunţi la unele din ele ca să poţi să le menţii pe cele mai importante. După aceea a bălmăjit despre vinovăţie, re-muşcări şi acte simbolice. Eu nu sunt religios, deci toate astea nu înseamnă prea mult pentru mine.

Eu fusesem crescută în spirit religios, dar în lumina ateismului lui Perry nici pentru mine nu însemnau prea mult. Doar dacă nu puteam să găsesc un context în care să le plasez...

— Mulţumesc, Kurt.

— O, sigur. Oricând.

Tonul lui era cumva foarte mirat, ca şi cum s-ar fi aşteptat la un fel de explicaţie pentru întrebările mele.

Apoi am sunat-o pe Rae la All Souls.

— Ai vreo veste despre Hank?

— Nimic.

— Dacă afli ceva, mă suni acasă şi laşi un mesaj pe robot?

— O. K. Unde eşti?

— Pe teren, am răspuns vag. Am nevoie să mă ajuţi câte-va minute. Ştii teancul cu articole de pe biroul lui Hank? Vrei să te duci acolo şi să-l cauţi pe cel din *Chronicle* — cel cu reportajul despre uciderea lui Tom Grant?

— Aşteaptă.

În timp ce aşteptam, am cercetat cu privirea redacţia de ştiri şi boxa lui Goodhue. Coordonatoarea era acolo — proaspăt machiată şi îmbrăcată cu haine uscate. A ridicat receptorul, s-a uitat pe foaia galbenă din faţa ei şi a început să formeze un număr.

— Shar? a spus Rae. L-am găsit. De ce ai nevoie?

— În primul rând, data când a absolvit Grant Universitatea din Colorado. Bănuiesc că figurează în necrolog.

— Necro... uite-l. L-au alăturat reportajului. Promoţia din '59.

— O. K. Acum Facultatea de Drept de la Universitatea din Illinois.

— '62.

— Ticălosul a minţit tot timpul. Există vreo menţiune despre ce a făcut imediat după ce a terminat dreptul?

— Hm... nu, se vorbeşte doar despre domeniul „mai de-grabă unic în care s-a specializat". Dar nu se spune când şi-a înfiinţat firma.

Asta o bănuisem.

— Shar, despre ce-i...

— O să-ţi spun mai târziu.

I-am întrerupt „hei"-ul protestatar închizând telefonul. În timp ce traversam redacţia de ştiri, Goodhue mi-a făcut semn. Am intrat în boxa ei.

— Am vorbit cu firma lui Harry Sullivan şi i-am convins că este o urgenţă, îmi spuse ea. O să-mi telefoneze el.

— Bine. Când o să vorbeşti cu el, roagă-l să mă caute întâi pe mine înainte să ia legătura cu poliţia. S-ar putea să reuşesc să nu te implic deloc în afacerea asta. Şi dă-mi numărul de telefon de acasă în caz că trebuie să vorbesc cu tine.

L-a scris pe o carte de vizită.

— De ce faci asta pentru mine?

— Îmi plac oamenii care au curaj. Tu ai avut multe de înfruntat în viaţă. Şi n-ar trebui să suferi din cauza unei singure greşeli. De altfel, o fac de asemenea şi pentru mine — pentru

nevoia mea de a şti adevărul.

— N-am cuvinte să-ţi spun cât de mult apreciez asta. Dar în astă-seară nu m-am purtat ca un om curajos. Să mă arunc în golf ca Anna Karenina sub tren! M-am smiorcăit, m-am văitat şi probabil că amândouă o să ne alegem cu nişte răceli zdravene.

— Oricare dintre noi ne smiorcăim şi ne văităm odată şi odată. Fii fericită că ţie ţi s-a-ntâmplat asta atât de repede în viaţă.

— Ştii, cred că o să las în urmă trecutul şi o să mă preocup doar de viitor. Mama s-a sinucis şi tatăl meu nu a vrut să mă recunoască. Problemele lor n-au nici o legătură cu mine. Familia mamei mele nu mă doreşte. Dă-i dracului — este pierderea lor.

Am făcut semnul victoriei şi am părăsit studioul.

Pe drumul spre West Marin m-am gândit la nenumăratele amănunte aflate în ultimele cinci zile, care păreau fără vreo legătură între ele. Unele se refereau la Tom Grant: lucrurile pe care mi le spusese Cal Hurley; minciunile lui Grant despre trecutul lui; intuiţiile lui Luke Widdows asupra anumitor aspecte ale anilor şaizeci. Altele erau în legătură cu Perry Hilderly: lucrurile pe care i le spusese lui Kurt; ceea ce credeam eu că au fost „cele mai importante idealuri" ale lui; un inspector de poliţie care în mod normal era foarte corect, dar care acum părea că vrea să muşamali-zeze ceva. Şi m-am gândit la vise, care, câteodată, iau forma unor calambururi foarte inteligibile, făcându-l pe cel care visează să devină conştient de nişte lucruri pe care le ştia...

Când am ajuns la Inverness, era trecut de ora zece. Cătunul era tot închis, cu excepţia restaurantului cehesc. Am continuat să merg de-a lungul ţărmului, pe lângă case întunecate, apoi am început să urc prin pădurea de conifere. Ceaţa se ridica dinspre văile dintre dealuri; era o noapte fără lună. Pe terenul înalt şi steril ceaţa s-a îngroşat, acoperindu-mi parbrizul. Când am pornit ştergătoarele, parbrizul s-a murdărit. În faţa lui, lumina farurilor părea reflectată de un zid alb.

Vântul bătea puternic, lovind maşina micuţă încât roţile păreau că se opintesc ca să se menţină pe asfalt. Am încetinit până la douăzeci de mile pe oră şi am deschis geamul ca să ajut şi să grăbesc dezaburirea. În timp ce străbăteam curba strânsă

dinspre Grajdurile Moon Ridge, am observat că în a-cea parte a dealurilor ceaţa nu mai era aşa de deasă — se retrăgea spre mare. În ansamblul peisajului, Laguna Abbott era ca o pată neagră; în spatele plajei, o linie albă de spumă se agita continuu.

Nu puteam să disting nici una din clădirile fermei din depresiunea plină de chiparoşi, dar de-a lungul păşunii se mişcau câteva lumini. Am cotit pe drumul de acces şi am co-borât dealul. Luminile se îndreptau spre mine, mişcându-se repede. Am trecut de gardul după care terenul începe să coboare mai abrupt şi, brusc celălalt vehicul a cotit la douăzeci de iarzi în faţa mea.

Am apăsat puternic pe frâne, oprind MG-ul; am tras de volan, încercând să opresc derapajul. Celălalt vehicul — un Jeep — a trecut pe alături. Un moment s-a menţinut pe marginea drumului, apoi a căzut cu botul în şanţ. Motorul lui s-a oprit şi noaptea a devenit foarte liniştită.

Am sărit din maşină şi am alergat spre Jeep. Uşa şoferului s-a deschis şi din interior a ieşit o siluetă înaltă şi zveltă. Libby Ross.

— Fir-ar al dracului! a strigat ea cu voce aspră şi răguşită. Ce dracu, ai de gând să mă scoţi astfel de pe drum?

— Ai păţit ceva? am întrebat.

Când m-a recunoscut, Ross s-a oprit la jumătatea distanţei dintre noi.

— Credeam că ţi-am spus să stai dracului departe de aici. Acum ai venit şi m-ai făcut să-mi avariez Jeepul.

— Nu pare să se fi stricat. Are tracţiune pe patru roţi, ar trebui să poţi ieşi cu uşurinţă de acolo.

— Nici o şansă. Am lovit un bolovan — unul din cauciucuri s-a spart. Lovi bara de protecţie a Jeepului. Rahat!

Ziua mea proastă. Sau săptămâna. Sau anul.

Lovi iarăşi Jeepul, apoi se uită la mine.

— Ce faci aici?

— Trebuie să vorbesc cu tine.

— Nu se poate. Trebuie să mă duc la Taylori. Sunt ceva necazuri cu D. A.

Privi întrebătoare spre maşina mea.

— Urcă, te duc eu.

Ross străbătu ce-i mai rămăsese din drum îndreptându-se

spre maşină; se aşează pe scaunul din dreapta mea.

Am dat înapoi şi am întors, ajungând de cealaltă parte a gardului.

— Ce fel de necazuri? am întrebat-o.

— Nu ştiu. Mia era aproape incoerentă când m-a sunat. Era în panică. A mers până la autostradă, la cabina telefonică de la Nick's Cove.

— Cât a trecut de atunci?

— Poate cincisprezece minute. Este ceva în legătură cu D. A. şi insula aceea. Nu mai este nimeni la restaurant cu excepţia ei, deci m-a chemat pe mine.

Nu-mi plăcea deloc ce auzeam. Când am ajuns pe şoseaua principală, am mărit viteza, în ciuda vizibilităţii reduse.

Ross mă privi.

— Ce crezi?

— Acelaşi lucru ca şi tine.

Îşi muşcă buzele şi-şi întoarse faţa spre geamul portierei.

— Este timpul să fii sinceră cu mine, i-am spus. Ai pretins că în prezent nu este nimic între tine şi D. A., că gelozia Miei este nefondată. Dar nu la mult timp după aceea v-am văzut pe amândoi sărutându-vă pe plajă.

— Unde erai tu când se presupune că s-a întâmplat asta?

— La grajduri.

— Am crezut că ţi-am spus să pleci înainte de a mă duce acolo.

— Am rămas să arunc o privire prin magazia ta.

— N-aveai nici un drept.

— Am găsit o fotografie cu tine, D. A., Perry şi Jenny. Cine a făcut-o, Andy Wrightman?

— ...Mda.

— De ce o păstrezi?

A oftat.

— N-ai înţelege. Probabil, după cum s-au desfăşurat lucrurile, crezi că nu doream o amintire a acelor zile. Aşa gândea Glen — soţul meu. El nu-şi dorea o amintire a trecutului meu, deci am ţinut poza în magazie. Pe *mine* nu mă deranja să-mi reamintesc. Acelea au fost cele mai frumoase zile ale vieţii mele, pe atunci eram tineri şi doream să schimbăm lumea. De atunci, nimic nu a mai reprezentat... ceva.

— Când ţi-ai dat seama că Wrightman şi Grant erau aceeaşi

persoană?

— Până când ai venit tu prima dată aici nu auzisem de Grant.

— Dar când ţi l-am descris, ai bănuit cine era.

Nici un răspuns.

— Şi D. A. a bănuit.

Iarăşi tăcere.

— De ce ai minţit în legătură cu relaţiile dintre tine şi D.A.?

— Deoarece este foarte greu să explici o relaţie ca a noastră. Puţinul care este între noi nu îi ia nimic Miei. Este doar modul nostru de a ţine în viaţă trecutul.

— Atunci, D. A. a venit să te vadă miercuri după-a-miază. Avea gânduri negre în legătură cu Andy Wrightman, nu-i aşa?

Şi-a rearanjat poziţia în scaunul mic şi şi-a pus palmele între genunchi.

— I-ai spus unde-l poate găsi pe Tom Grant?

— Într-un fel, cred că da. I-am spus ce am aflat de la tine; unde locuia, cât de bine reuşise în viaţă după...

— După ce?

Ross a privit prin geam clădirile Invernessului. Luminile restaurantului ceh au strălucit puţin pe buclele ei blonde.

— Ce ai început să spui era după ce Andy Wrightman s-a întors la adevărata lui identitate. De fapt, Tom Grant era numele lui adevărat. Wrightman era numele fals pe care-l folosea.

Ross m-a privit. Ochii ei au strălucit în lumina farurilor unei maşini care trecea în direcţie opusă.

— Grant a absolvit în '62 Facultatea de Drept a Universităţii din Illinois, am continuat eu. Bănuiala mea este că a fost recrutat de către F.B.I.; aşa se întâmplă în cazul multor absolvenţi ai dreptului. Când a fost trimis în Berkeley ca să se infiltreze într-o organizaţie radicală studenţească, a adoptat numele de Wrightman. În timpul acelor zile, în campusuri existau mulţi agenţi deghizaţi. Un cunoscut de-al meu mi-a spus că majoritatea lor n-au avut succes: ori nu reuşeau să se integreze şi nu li se acorda încredere ca să li se furnizeze informaţii importante, sau se integrau prea bine şi atunci deveneau nesiguri pentru agenţie. Pentru un timp, Grant a fost eficient, dar datorită faptului că i-a făcut lui Jenny un copil, într-un fel s-a alăturat celor pe care Biroul îi considera duşmani.

M-am oprit la intersecţia cu Autostrada Unu. Din nici una

din direcţii nu venea vreo maşină. Am cotit spre nord, am trecut podul şi am intrat în Point Reyes Station. Era mai însufleţit decât Invernessul: luminile străluceau la ferestrele caselor, iar în faţa unuia din baruri se adunase un grup de oameni. Ross a rămas tăcută până când am ieşit din oraş.

— Ai dovezi să susţii ce ai spus?

— Nu, dar există un inspector criminalist în San Francisco care probabil are dovezi, chiar dacă este conştient de asta sau nu. Şi cred că tu şi D. A. v-aţi dat seama de mult timp de acest fapt.

— Da, întotdeauna am bănuit că Andy furnizează informaţii despre noi. Altfel de ce l-ar fi lăsat federalii să scape din Port Chicago? Atunci mi-am dat seama. Pur şi simplu, şi-a pus arma în mâna lui D. A. şi a dispărut prin împrejurimi. Şi de ce prietena lui a fost cea care a făcut târgul cu ei, şi nu unul dintre noi? Dacă doreau să dea un exemplu prin cineva, fiica unei familii bogate ar fi fost o alegere mai bună. Doar că ei nu doreau asta; ar fi aruncat în aer masca pe care şi-o asumase Andy. Probabil că Andy a cerut acest lucru; fiindu-i foarte teamă că profunzimea relaţiilor pe care le a-vea cu ea ar ieşi la iveală şi i-ar ruina cariera.

— Tu şi D. A. n-aţi spus nimic despre el autorităţilor?

A clătinat din cap.

— Acum pare incredibil, dar atunci nu ştiam sigur. Sau poate că nu doream să credem ce a fost el. Raţionamentul nostru era: dar dacă ne înşelăm? Am fi trădat pe unul de-al nostru.

— Andy a părăsit Berkeley-ul când Jenny i-a spus că-i însărcinată, nu-i aşa?

— Îhî.

— Probabil că a cerut să fie transferat în alt campus. Dacă se afla că are un copil cu ea, Biroul l-ar fi concediat. Dar nu a putut să stea departe de ea — e posibil să fi ţinut puţin la ea, poate că era curios în legătură cu copilul. Câţiva ani mai târziu, s-a întors şi când aţi plănuit atentatul a văzut în asta un prilej să-şi îmbunătăţească cariera.

Treceam acum prin Marshall. Restaurantul de stridii, închis, era un monolit negru. Limbi de ceaţă se încolăceau în jurul fiecărei case şi se prelingeau spre şosea.

— Când a venit să te vadă miercuri după-amiază, ţi-a spus

cumva D. A. că vrea să-l înfrunte pe Grant?

— ...Vorbea fără sens. Foarte rar D. A. este coerent.

— Când i-ai spus unde locuieşte Grant, probabil că ştiai că o să meargă acolo.

— Nu m-am gândit că o să facă asta.

Mă îndoiam, dar nu am continuat subiectul.

— Dar după-amiaza următoare, pe plajă, a vorbit despre Grant?

— Nu. Era într-o stare proastă, consumase alcool sau pilule. Am încercat să-l potolesc, dar când D. A. este beat turtă şi începe să vorbească...

A ridicat din umeri. După un timp m-a întrebat:

— De unde eşti atât de sigură că D. A. a fost acasă la Grant?

— În acea noapte, se pare că D. A. a luat camionul lui Jack şi a mers să colinde barurile. Mia mi-a spus că s-a bătut cu cineva, că şi-a pierdut jacheta. Un martor a văzut un camion ca al lui Jack în faţa casei lui Grant, chiar înainte ca acesta să fie ucis. Dacă D. A. l-a omorât în bătaie pe Grant pe jacheta lui trebuie să fi fost mult sânge — destul ca să trebuiască să se descotorosească de ea.

— Dumnezeule, atunci este adevărat.

— Ai bănuit asta tot timpul. Ar fi trebuit să-mi spui.

— Ştiu, dar instinctele mele de conservare m-au oprit. Încerc să-l salvez pe D. A. de aşa de mult timp încât asta a devenit un automatism.

— Până acum ar fi trebuit să-ţi dai seama că-i o cauză pierdută. Omul nu vrea să fie salvat.

— Nu, dar acum suntem amândouă aici, încercând să-l salvăm pentru ultima dată.

În câteva minute ne-am apropiat de Nick's Cove.

— Mia este încă acolo sau s-a întors acasă?

— A spus să ne întâlnim la Taylor.

Am accelerat în sus pe deal.

— Ce mă îngrijorează în legătură cu Grant — nu a fost nimic în ziare despre faptul că a fost agent F.B.I.

— Credeam că ai spus că nu eşti abonată la nici un ziar.

— Am văzut titlurile când îmi făceam cumpărăturile în Point Reyes, deci am cumpărat ziarul. Poza nu prea semăna cu Andy, dar am recunoscut numele de Grant.

După cum îmi aminteam, articolul apăruse pe o pagină din interior — un loc unde Ross nu ar fi putut să-l vadă aruncând doar o privire fugară la un raft cu ziare. Oricum, pentru moment m-am decis să las deoparte şi acest amănunt.

— De ce se ţine secret faptul că a făcut parte din FBI? adăugă ea. Dat fiind climatul politic din această ţară, te-ai gândi că el ar fi trebuit să scrie o carte despre experienţele sale şi să ţină discursuri televizate. Ar fi putut fi un erou.

— Cred că F.B.I. a impus restricţii asupra acestor lucruri. Activităţile agenţilor spioni sunt informaţii secrete. Dar, chiar dacă n-ar fi, nu cred că Grant ar fi făcut publică povestea. Avea motive să nu i se cerceteze prea îndeaproape trecutul.

— Din cauza copilului lui Jenny?

— Asta şi alte lucruri.

Dar nu puteam să intru atunci în amănunte deoarece în faţă am văzut silueta pancartei care anunţa restaurantul Taylor şi intrarea aleii pavate cu scoici. Am cotit şi am parcat în faţa clădirii.

Farurile mele au luminat-o pe Mia Taylor. Stătea în faţa restaurantului, luminată din spate de firmă şi purtând un pulover albastru care era mult prea mare pentru ea. Înainte de a opri maşina ea porni să alerge spre noi.

— Ce faci tu aici? exclamă ea, iar lângă geam apăru faţa ei mirată. Apoi se uită lângă mine şi o văzu pe Ross: Oh!

Am oprit motorul şi am coborât.

— Unde-i D. A.? am întrebat.

— Dus. Pe insulă. A luat copiii cu el.

Mi s-a făcut brusc frig.

Ross înconjură maşina venind spre noi.

— I-a luat pe Mia şi pe Davey?

Mia închise ochii şi încuviinţă.

— De ce? De ce i-a luat acolo?

— Nu ştiu.

— L-ai anunţat pe şerif? am întrebat-o.

Ochii i s-au deschis mari şi înfricoşaţi.

— Nu pot! După cum ţi-am spus, au fost o mulţime de necazuri cu D. A. Mă tem că după treaba cu Salcido, ei o să tragă mai întâi, o să-l ucidă, poate o să-i împuşte şi pe copii.

Avea dreptate. Ramon Salcido, un lucrător la viile din Sonoma Valley, care primăvara trecută a turbat din cauza

drogurilor şi a alcoolului, a ucis şapte oameni, inclusiv nevasta şi două dintre cele trei fiice. Departamentele şerifilor din zonă erau acum mult mai nervoase decât de obicei când era vorba de situaţii cu ostatici copii. Iar situaţia lui Taylor — un om care se ştia că se droghează — era mult prea asemănătoare cu cea a lui Salcido.

— D. A. este înarmat?

— Puşca de calibru 22 pe care-o ţinem în magazie a dispărut.

Ross se uita în jur.

— Unde-i toată lumea? Ce s-a întâmplat cu Jake şi Hurley?

— Au plecat la Occidental — este o petrecere mare dată de asociaţia de care aparţin ei. Poate că-i mai bine — nimic nu le-ar plăcea mai mult decât să-i zboare creierii lui D. A.

M-am uitat la Ross. Ea a ridicat din umeri.

— Există vreo barcă pe care am putea s-o folosim? am întrebat-o pe Mia.

— Barca cu motor este legată la ponton. D. A. a luat una cu vâsle. Asta face câteodată nebunul, vâsleşte în întuneric. L-am auzit plecând şi am mers să văd ce se întâmplă. Apoi i-am auzit pe copii plângând.

— Eşti sigură că s-a dus pe insulă?

— Are o lanternă Coleman. Am putut s-o văd până când a ajuns acolo, dar apoi a dispărut printre copaci.

— Poţi să pilotezi o barcă? am întrebat-o pe Ross.

— Bineînţeles.

— Bine. După ce-i iau pe copii de la D. A., o să vreau să-i aduci la ţărm, în timp ce eu o să încerc să-l conving să se predea.

M-am uitat repede spre Mia, regretând modul în care m-am exprimat. Dar ea privea spre golf, probabil căutând lumina lămpii lui D. A. Când am atins-o pe braţ, a tresărit.

— Avem nevoie de nişte lucruri, i-am spus. Lanterne — cele mai puternice pe care le ai. Pături. O trusă de prim-aju-tor, dacă ai vreuna.

A încuviinţat şi a pornit în fugă spre căsuţă.

Ross se apropie de mine şi-mi spuse cu voce joasă:

— Ce şanse crezi că avem?

M-am uitat spre ponton, unde vreo două lumini luceau în ceaţă. Mi-am imaginat întinderea de apă din spatele lor şi

terenul necunoscut al insulei Hog. Şi-mi doream să am arma mea, pe care-o pusesem la loc în această dimineaţă, sperând să nu mai am nevoie de ea după noaptea trecută.

— Nu-s prea mari, dar trebuie să riscăm.

DOUĂZECI ŞI CINCI

Când barca a atins ţărmul insulei am oprit motorul duduitor. Ross a sărit peste margine, intrând în apa puţin adâncă. Eu m-am dus spre vârful bărcii, am păşit pe stâncile plate; împreună am tras-o pe plajă. În stânga noastră mai era o ambarcaţiune: o barcă albastră cu vâsle, într-o stare nu prea bună. Apucând una din puternicele lanterne date de Mia, Ross se îndreptă spre ea.

Ridică lanterna, pendulând-o dinspre vârf spre spate. Apoi se aplecă, întinzându-se să ia ceva din barcă. Se întoarse cu îngrijorarea întipărită pe faţă şi ridică obiectul în sus. Era un papuc pufos şi alb de copil.

M-am strâmbat şi am luat cealaltă lanternă de sub banca bărcii cu motor, am aprins-o şi am început să cercetez împrejurimile acoperite de ceaţă. Plaja stâncoasă a insulei se termina cu stânci neregulate; de acolo începeau chiparoşi şi eucalipţi stufoşi, acoperind tot terenul până în vârf. Nu se vedea nici o lumină. Auzeam doar foşnetul ramurilor şi plescăitul valurilor. Ross stătea încă lângă barcă, ţinând în mână papucul, de-abia îndrăznind să respire.

În zgomotul motorului fusese imposibil să vorbim pe drum altceva decât strictul necesar.

— Ai fost vreodată aici? am întrebat-o acum.

Deşi vorbisem în şoaptă, sunetul s-a auzit tare şi cu ecou, Ross a tresărit şi a spus:

— Sst!

— Pentru numele lui Dumnezeu, ştie că suntem aici. Nu se poate să nu fi auzit motorul.

— Iartă-mă, sunt foarte încordată.

Veni mai aproape de mine.

— Nu, n-am mai fost niciodată aici. Când am venit prima dată din oraş, D. A încerca tot timpul să mă convingă să merg cu el. Dar era ceva în modul în care vorbea despre acest loc

care m-a determinat să-l refuz.

— Dar copiii? I-a adus vreodată aici?

— De multe ori, înainte de aceste ultime luni când a devenit atât de ciudat, încât Mia i-a interzis să-i mai ia cu el. Ei ştiu insula la fel de bine ca şi D. A. El spunea că pot să se caţere peste tot ca nişte capre.

— Ei bine, oricum ăsta-i un mic avantaj. Nu este un teren necunoscut pentru ei.

— Dar în întuneric... D. A. mi-a spus că până în vârf sunt numai stânci. Există nişte poteci, dar unele din ele nu duc niciunde. Mai sus sunt bolovani mari, ca un fel de trepte construite pentru uriaşi. Lui îi place să meargă pe o stâncă plată din vârf. De acolo poate să privească peste copaci, să vadă tot golful. A spus...

Se opri tremurând.

— A spus?

— A zis că-i place să se întindă pe stâncă şi... să-şi imagineze cum ar fi să fie mort şi în pace.

M-a cuprins o răceală ce nu avea nici o legătură cu vântul care bătea dinspre golf.

— Atunci, probabil că acolo s-a dus. Hai să vedem dacă putem să găsim poteca bună.

Fluxul se retrăsese, dar nu de mult timp. Rocile erau alunecoase. Mi-am îndreptat lanterna în jos, ca nici una dintre noi să nu alunece. Din această zonă a plajei porneau două cărări — una paralelă cu ţărmul, cealaltă şerpuind printre stâncile ascuţite. Am ales-o pe a doua.

În timp ce urcam, mirosul chiparoşilor şi al eucalipţilor devenea din ce în ce mai pregnant; pământul era acoperit cu ace, făcând poteca foarte alunecoasă. Am început să percep zgomotele nopţii: ceva care fugea; ramurile copacilor lovin-du-se una de alta; foşnetul făcut de păsări în cuiburile lor. Vântul nu era tot atât de puternic cum fusese pe plajă, dar era încă rece. Aducea cu el mirosul apei sărate, stătute, şi unul proaspăt, al oceanului care nu era prea departe. M-am oprit la baza stâncilor mai înalte, ştergându-mi umezeala de pe faţă cu o mână, iar cu cealaltă am ridicat lanterna.

Nimic, decât un perete abrupt de stâncă.

Ross veni în spatele meu.

— Se pare că asta-i una din potecile care se înfundă, am

spus eu.

— Rahat! Mai bine ne-am întoarce pe plajă. Putem s-o încercăm pe cealaltă.

Ne-am întors; Ross s-a împiedicat o dată, aproape căzând cu capul înainte într-o groapă. Am trecut pe lângă bărci şi am început să mergem de-a lungul ţărmului. Valuri mici loveau marginile insulei, se spărgeau de stânci şi intrau în adânciturile dintre ele. Am lăsat iarăşi lanterna în jos, lu-minând terenul sinuos. Şi atunci am văzut-o...

Micuţa Mia Taylor stătea într-o depresiune stâncoasă, care era parţial umplută cu apă, ghemuită în poziţie de fetus. Era îmbrăcată într-o pijama albă cu clovni verzi, albaştri, galbeni şi roşii, iar unul din picioruşe îi era gol. În celălalt avea un papuc alb şi pufos, perechea celui pe care Ross îl găsise în barcă.

În spatele meu Ross a icnit. A încercat să mă dea la o parte, dar am oprit-o. Mi-am închis ochii, încercând să mă pregătesc pentru ceea ce ar fi putut fi cu uşurinţă cea mai îngrozitoare descoperire a vieţii mele. Apoi am păşit peste stânci, spre copil.

Mia nu s-a mişcat în timp ce mă apropiam de ea. M-am lăsat pe vine lângă ea şi i-am atins braţul. Pielea îi era rece şi umedă. O pală de vânt i-a răvăşit părul negru.

Iar apoi am văzut-o trăgându-şi respiraţia — un oftat repezit care era plin de durere şi teroare.

M-a cuprins uşurarea. Mi-am pus mâna pe capul ei, am mângâiat-o pe păr şi i-am atins gâtul. Artera pulsa cu putere.

— Mia, acum totul e bine. Libby şi cu mine suntem aici.

— Sharon? a strigat Ross.

— Trăieşte. Du-te înapoi la barcă şi adu păturile.

Paşii lui Ross s-au auzit mişcându-se repede pe stânci.

Mia începu să scâncească. Am început s-o mişc — cu precauţie în cazul că-şi rupsese ceva. Nu a strigat şi nici nu s-a strâmbat de durere; după ce am ridicat-o în braţe, s-a ghemuit şi mai tare.

— Tăticu, a spus.

— Mia, ce s-a întâmplat cu tăticul tău? Şi cu Davey?

— S-au dus. Vocea ei era înfundată. Tăticu m-a scăpat din mână. Am căzut. L-am strigat, dar n-a auzit. Davey a strigat la el să se oprească. Dar au plecat şi m-au lăsat.

Probabil că D. A. nici nu observase că a scăpat-o. Era prea beat sau prea drogat ca să realizeze asta sau să-i pese. M-a

cuprins furia şi am strâns-o mai tare pe Mia.

Ross s-a întors cu păturile. Am învelit-o pe micuţă în ele.

— Du-o la barcă. Eu mă duc după D. A. şi Davey.

— Ar fi mai bine să nu...

— Pentru numele lui Dumnezeu, Libby, nu poţi s-o laşi singură în starea în care este! O să mă descurc.

Fără un cuvânt, Ross a luat în braţe copilul. M-am ridicat în picioare, am îndreptat lanterna spre cărare şi am pornit singură.

După câteva minute, eram destul de sigură că am găsit poteca care ducea la platoul de stâncă al lui D. A. de pe vârful insulei. Poteca şerpuia în susul pantei, în jurul copacilor şi al stâncilor ascuţite, pe lângă gropi adânci. Cu cât urcam, vântul devenea mai puternic; ceaţa se prelingea printre ramurile copacilor. Tăcerea era grea în jurul meu, dar ştiam că este înşelătoare; în vidul în care trăia un om cu mintea pierdută şi care avea o armă existau multe pericole.

În curând degetele au început să-mi amorţească din cauza frigului; le-am mişcat. Gâtul mi se uscase şi tot înghiţeam în sec. Mi-am pierdut direcţia, nu mai ştiam de care parte a insulei mă aflam sau cât de mult urcasem.

Până la urmă, poteca a ajuns pe o terasă. M-am oprit, respirând greu. Prin spărturile din ceaţă am văzut ţărmul estic al golfului — lumini slabe clipind ici şi colo pe dealuri, altele mişcându-se pe apă. M-am uitat la ceas şi am fost mirată să văd că nu urcam decât de zece minute. Îmi pierdusem, de asemenea, şi percepţia timpului.

După ce am mai mers câţiva iarzi, cărarea s-a bifurcat. Am apucat-o spre dreapta, dar mi-am dat repede seama că această potecă cobora. M-am întors şi am luat-o pe cealaltă care urca. Terenul a devenit mai accidentat, vegetaţia mai rară. Am ajuns la o terasă de stâncă, am ridicat lanterna şi mi-am dat seama că sunt la „treptele uriaşe" — trei picioare sau mai mult în înălţime, aşezate una peste alta. Deasupra ultimei trepte, strălucea o lumină; eram foarte aproape de locul unde îi plăcea lui Taylor să stea întins şi să-şi imagineze liniştea morţii.

Inima a început să-mi bată mai tare. Am stat nemişcată — încercând să percep vreun zgomot. În afară de sunetul vântului, nu se mai auzea nimic. Am reluat urcuşul, amintindu-mi vechiul

joc de la şcoală *Mamă, pot să? Mamă, pot să fac un pas micuţ? Un pas cât o banană? Un pas imens?*

Încă un pas gigantic. Apoi altul. Acum lumina era mai intensă. Un ultim pas, mai înalt decât ceilalţi. Odihneşte-te înainte să-l faci. M-am uitat în sus şi am văzut un cerc de eucalipţi luminaţi vag de razele lămpii. Ramurile şi trunchiurile lor încovoiate se reliefau în ceaţă. Nimic altceva nu se mişca acolo. Nimeni nu vorbea. Oare mai respira cineva?

M-a cuprins o groază bolnăvicioasă când m-am gândit ce aş putea găsi acolo. Apoi am auzit un sunet... un suspin. Davey.

O voce liniştitoare a spus: „Sst!" Apoi a început să cânte. Era a lui D. A; cuvintele erau în altă limbă. Miwok? Cadenţa era aceea a unui cântec de leagăn.

M-am ridicat uşor peste ultima treaptă. Terenul de deasupra era înclinat; privirile îmi erau blocate de un copac prăbuşit. M-am lipit de pământ şi m-am târât pe burtă. M-am uitat peste trunchiul copacului.

Platforma de stâncă se afla în mijlocul luminişului. Lampa era aşezată pe latura îndepărtată. Taylor stătea întins pe spate, cu un genunchi ridicat şi cu mâna stângă peste ochi. Mâna dreaptă — cea mai apropiată de mine — îl ţinea pe Davey. Băieţelul, îmbrăcat în pijama, stătea cu capul pe umărul tatălui său. S-a oprit din plâns, dar ochii lui negri priveau în jurul luminişului. Nu am văzut nici o puşcă, nici un altfel de armă.

Precaută, m-am ridicat peste trunchiul copacului. Davey m-a observat imediat şi din scânteierea din ochii lui am văzut că m-a recunoscut. Am clătinat din cap. I-am făcut semn că ar trebui să simuleze că doarme. Un moment a părut dezorientat. Apoi şi-a închis ochii.

Taylor a mai continuat un minut sau două să cânte. S-a oprit. A început iarăşi să cânte. A oftat adânc, iar pieptul a început să i se mişte în sus şi în jos într-un ritm regulat. După puţin timp gura i s-a deschis şi a început să sforăie.

Davey a deschis ochii, uitându-se la mine. Am clătinat din cap şi am mai aşteptat câteva minute înainte să-i fac semn să vină la mine. S-a ridicat încet, privindu-şi tatăl. S-a desprins din braţele lui şi a pornit în linişte de-a lungul luminişului. L-am tras lângă mine de cealaltă parte a trunchiului copacului.

Punându-mi buzele lângă urechea lui, i-am şoptit:

— Totul o să fie bine acum. Mia este jos pe plajă împreună

cu Libby. Poţi să ajungi singur acolo?

— ...Dacă aş avea o lumină.

— Atunci, haide.

Ne-am târât înapoi la prima treaptă şi l-am coborât peste ea. I-am dat lanterna. A privit în jur la întunericul ameninţător, dar când s-a uitat iarăşi la mine, privirea lui era sigură, hotărâtă. În ea am recunoscut puterea şi mândria pe care tatăl lui le avusese cu mult timp în urmă.

— Fii atent. Spune-i lui Libby că o rog să vă ducă pe tine şi pe Mia acasă. Apoi să se întoarcă să ne ia pe mine şi pe tatăl tău. Pentru câteva clipe a privit în sus, spre lumina difuză care venea din luminişul unde dormea tatăl său. Apoi s-a întors şi a coborât următoarea treaptă.

Am rămas unde eram, dându-i cinci minute avans înainte de a mă duce să-l trezesc pe D. A

Mi-a trebuit mult timp până să reuşesc să-l trezesc pe Taylor. Se răsucea, murmura şi tresărea violent. L-am strâns puternic de umăr şi l-am ridicat în şezut. S-a aplecat în faţă, cu părul negru acoperindu-i ochii. Câteva clipe, capul lui slab a tremurat destul de tare. Apoi a privit în sus spre mine.

Pe sub părul care-i cădea pe frunte ca o perdea răvăşită, ochii îi erau tot la fel de lipsiţi de viaţă ca şi prima dată când îl văzusem. Se uita la mine fără să mă recunoască.

— D. A., este timpul să mergem acasă.

Nu mi-a răspuns; şi-a mutat privirile spre lampă şi apoi în jurul luminişului. Şi-a pus mâna pe suprafaţa netedă a stâncii şi a început s-o mângâie.

— Ştii unde ne aflăm? l-am întrebat.

— Ştiu.

— Iţi aminteşti că ai venit aici?

S-a gândit, apoi a clătinat din cap.

— De multe ori fac asta.

— De această dată ţi-ai adus copiii cu tine.

— Copiii mei.

— Mia şi Davey...

— *Ştiu* cine sunt copiii mei.

Acum faţa lui căpătase o expresie mirată. A continuat să privească în jurul luminişului.

— Le cântam... Unde sunt?

— În drum spre casă.

A încuviinţat, ca şi cum ar fi bănuit acest lucru.

Stăteam turceşte pe marginea stâncii, privind în jur ca să găsesc pistolul pe care Mia credea că îl luase cu el. Nu era nicăieri.

— D. A, de ce ai venit aici în noaptea asta?

— Bănuiesc că mi s-a părut că a venit timpul.

Acum intra într-una din perioadele de luciditate; îmi dădeam seama de asta după mina de pe chip şi după tonul vocii.

— Dar acum nu mai sunt atât de sigur, ca să-ţi spun adevărul. Am luat nişte pilule şi am băut ceva vin.

— Înţeleg. Care-i ultimul lucru de care *eşti* sigur?

— Ar trebui să-mi reaminteşti ce zi este azi.

— Este vineri, aproape de miezul nopţii.

S-a uitat în jos la mâinile lui, făcând eforturi ca să-şi reamintească.

— După câte ştiu, totul a început acum câteva zile.

— Miercuri, când te-ai dus în San Francisco ca să-l vezi pe Tom Grant.

Degetele i s-au încleştat spasmodic.

— D. A., de unde ai ştiut unde o să-l găseşti pe Grant?

— ...Cineva mi-a desenat o hartă. Pe ea era locul unde se află casa lui.

Deşi acest lucru nu m-a surprins, m-a cuprins furia împotriva lui Libby Ross; am încercat să-mi înăbuş o înjurătură. După ce am reuşit să mă stăpânesc, am întrebat:

— De ce te-ai dus acolo?

— Doar ca să văd. Doream să ştiu ce devenise omul care ne-a trădat.

— Şi ai văzut...?

— Era speriat. Oh, spunea ceva despre faptul că tocmai îl atacase cineva şi că s-a lovit la cap, dar eu ştiam că de fapt îi era frică de mine. S-a ascuns în spatele înjurăturilor, a cuvintelor urâte şi a ameninţărilor — tot aşa cum odată se ascunsese în spatele lui Andy Wrightman. Dar în final era chiar foarte speriat.

Mi-am muşcat buzele, amintindu-mi atelierul plin de sânge şi ruina celui care fusese cândva un corp uman.

— Spune-mi despre cuvintele urâte, i-am zis până la urmă.

Taylor a făcut un semn din mână, îndepărtând parcă această rugăminte.

— Au fost foarte neplăcute.

— Ţi-a spus despre Jenny — despre cum a împins-o el la sinucidere, accentuându-i vina pe care o simţea că v-a trădat pe voi, şi cum i-a dat arma?

Era singura explicaţie pe care o putusem găsi pentru că Grant făcuse atâtea eforturi ca să-şi ţină în umbră trecutul. S-a descotorosit de o femeie care era pentru el o mare povară, dar a realizat asta făcându-i rost de o armă pe care ar fi trebuit s-o predea colegilor lui agenţi atunci când au percheziţionat apartamentul din Page Street.

Dar Taylor clătină din cap:

— Nu era nevoie să-mi spună. Eu şi Libby ştiam; întotdeauna am ştiut. Singurul loc de unde putea Jenny să ia arma aceea era de la omul care ştia unde erau ascunse armele în apartament. Nu, ce a spus a fost mai rău. A spus că Perry ne-a trădat.

Nici de această dată n-am fost surprinsă.

— N-am putut să stau şi să-l ascult spunând acele lucruri. Perry a fost omul pe care l-am admirat cel mai mult. Dacă el ne-a trădat atunci... nu au existat eroi.

D. A. şi-a lăsat iarăşi capul în jos. Luminişul a fost răscolit de o rafală de vânt. De undeva de jos am auzit zgomotul unui motor — cel al bărcii pe care o pilotasem eu mai devreme. Davey ajunsese în siguranţă; Ross îi ducea acasă.

Lampa a început să pâlpâie; probabil că i se termina combustibilul. M-am ridicat.

— D. A., întoarce-te la ţărm cu mine. Rezolvăm noi situaţia.

A clătinat din cap.

M-am îndreptat spre lampă şi am micşorat flacăra.

— Haide, am spus. O să fie bine.

I-am întins mâna.

Părea că nu mă vede şi nu mă aude. Ochii lui se plimbau în jurul luminişului, oprindu-se colo şi colo, ca şi când copacii, rocile şi plantele ar fi fost nişte obiecte foarte dragi. Apoi privirea lui a întâlnit-o pe a mea — era atât de stinsă, încât nici razele lămpii nu reuşeau s-o revitalizeze.

— Ce s-a întâmplat cu toţi acei eroi? m-a întrebat.

Nu aveam un răspuns pentru el deoarece bănuiam că

niciodată nu existaseră eroi — nu în lumea după care tânjea el. Aceea era o lume care foarte adesea este recreată nu din fapte, ci din fantezie şi nici unul dintre noi nu va şti niciodată unde se termină realitatea şi unde începe minciuna.

M-am întors şi m-am aplecat să ridic lampa. În spatele meu l-am auzit pe Taylor făcând o mişcare bruscă.

Apoi am auzit un clic.

Am îngheţat, simţind furnicături prin piele; clicul era sunetul de neconfundat pe care-l face piedica trasă a unei arme automate. Am privit în spate, pregătită să fug. Şi am văzut că acel 22 pe care-l ascunsese undeva asupra sa nu era îndreptat spre mine.

Taylor ţinea pistolul cu ambele mâini, iar ţeava armei era în gura lui.

În timp ce mă aruncam spre el, ţipând să nu facă asta, a apăsat pe trăgaci.

DOUĂZECI ŞI ŞASE

L-am părăsit pe D. A. Taylor care-şi găsise până la urmă pacea pe vârful insulei sale. Am coborât, simţindu-mă rău; lampa a pâlpâit tot drumul stingându-se când am ajuns în porţiunea uşoară a potecii de pe plajă. Acolo m-am odihnit până când am auzit duduitul neregulat al motorului bărcii.

La cârmă era Ross. Am intrat în apa puţin adâncă şi am urcat în barcă.

— D. A.? întrebă.

— Mort. S-a împuşcat.

Şi-a strâns buzele şi a întors barca. Pe drumul de întoarcere nu am făcut nici un efort să vorbesc cu ea. Când am a-juns la pontonul din spatele restaurantului, am sărit din barcă imediat ce ne-am lovit de piloni.

— Aşteaptă! mi-a strigat Ross.

M-am întors, aruncându-i o privire rece.

— Înainte de a se sinucide, D. A. mi-a povestit despre harta pe care i-ai desenat-o. Ce ai făcut — te-ai dus în oraş şi ai studiat proprietatea lui Gram înainte de-al trimite pe D. A. să obţină răzbunarea în locul tău?

Lumina slabă care provenea de la restaurant îi arăta faţa pe care surpriza se întipărise peste expresia aspră.

— Ştiai ce se va întâmpla, am adăugat. Eşti complice — mult mai vinovată, după părerea mea, decât D. A.

— ...Ce ai de gând să faci în legătură cu asta?

— Nimic. Oricum, tu te-ai apăra spunând alte minciuni. De altfel, destui or să sufere de pe urma acestei poveşti ca să mai torn şi eu gaz pe foc.

A ridicat mâinile apoi le-a lăsat să cadă fără vlagă pe lângă corp.

— Toţi pe care i-am iubit sunt morţi. Tot ce a contat vreodată pentru mine s-a terminat.

— Iar acum va trebui să trăieşti cu ceea ce ai făcut, nu-i aşa?

Am străbătut pontonul părăginit, departe de minciunile ei, departe de viaţa ei ruinată.

Am sunat Departamentul Poliţiei din cabina telefonică de la Nick's Cove. Mai târziu, când am terminat discuţia cu ei, am mai dat două telefoane.

Primul a fost la Goodhue, relatându-i ce s-a întâmplat şi spunându-i că voi putea să n-o implic în ceea ce voi relata autorităţilor.

— Totuşi, în schimb aş vrea ca tu să faci ceva, i-am spus.

— Sigur. Ce?

— Din moment ce Taylor este mort, partea lui din moştenirea lui Hilderly va fi împărţită între tine şi Libby Ross. Acelaşi lucru se întâmpla şi în cazul lui Tom Grant. Vreau ca tu să-i dai nevestei şi copiilor lui Taylor suma pe care o vei primi peste ce ţi se cuvenea iniţial. Ei or să aibă nevoie de bani ca să înceapă o viaţă nouă.

Goodhue a aprobat fără nici o ezitare.

Apoi am sunat acasă la Greg. L-am rugat să ne întâlnim peste o oră la Curtea de Justiţie şi i-am spus că doresc să fie acolo şi McFate. Greg nu a pus prea multe întrebări; era obişnuit cu cereri ciudate din partea mea şi, de altfel, probabil că se bucura că-l va trezi pe McFate din orice pat s-ar afla la această oră dintr-o noapte de week-end.

Când am oprit lângă bordura trotuarului aproape pustiu din

faţa Curţii de Justiţie, furia mea crescuse şi mai mult şi eram gata pentru o confruntare. În timp ce treceam prin holul de marmură, m-am uitat la ceas. Patru fără douăzeci, sâmbătă dimineaţa — trecuse o săptămână de când devenisem implicată în cazul care, pentru mine, ştersese orice urmă de farmec pe care îl avuseseră anii şaizeci.

Încă preţuiam moştenirea acelei perioade. Atunci fusese oprit un război, voinţa oamenilor triumfase, societatea fusese schimbată profund. Dar moştenirea acelor ani avea şi o latură întunecată, iar preţul care trebuise plătit pentru ea a fost mare de ambele părţi.

Luni seara avusesem dreptate când îi spusesem lui Rae că anii şaizeci au însemnat mânie — dar că aceasta a fost doar un aspect. Au însemnat, de asemenea, acelaşi lucru ca şi orice altă decadă: victorii şi înfrângeri. Câştigarea războiului împotriva comunismului în Asia de Sud-Vest; câştigarea războiului împotriva conservatorismului de acasă. Pierderea ţării care devenise foarte divizată din cauza părerilor divergente despre conflictul din Asia; pierderea propriului eu, deoarece conflictele de pe străzi te-au lăsat dezamăgit, înfrânt şi singur.

Aceasta era o altă moştenire a anilor şaizeci: trofee şi lucruri moarte. Plase ca să prinzi vântul...

Prima persoană pe care am văzut-o când am intrat în sala secţiei a fost McFate: stătea lângă biroul lui Greg, scrobit, pieptănat şi proaspăt ras, chiar şi acum când avusese puţin timp să se pregătească. M-a privit — a observat hainele mele pline de noroi, faţa murdară şi părul zburlit — şi s-a strâmbat. Furia mi s-a intensificat, apoi mi-am pierdut total controlul.

M-am dus spre el, mi-am pus mâinile murdare pe pieptul lui şi l-am împins.

— Ticălosule!

Greg a venit în uşa biroului lui cu sprâncenele ridicate.

— Tu, ticălos pompos şi nesimţit!

Iarăşi l-am împins pe McFate, asigurându-mă că-i las o amprentă murdară pe cămaşa albastru-pal. McFate m-a împins adresându-i-se lui Greg:

— Ai văzut! A atacat un ofiţer de poliţie! Ce ai de gând să faci în legătură cu asta?

— Taci din gură, Leo, a spus Greg plictisit. Intră în birou. Şi tu, adăugă spre mine.

McFate se strâmbă, dar îl urmă scuturându-şi ostentativ cămaşa.

— Nu ştiu de ce îi permiţi să facă aşa ceva. Dacă ar fi după mine...

— Nimeni nu ţi-a cerut părerea. Stai jos, Leo. Sharon, închide uşa.

Am închis-o, apoi am mutat celălalt scaun cât mai departe de McFate şi m-am aşezat.

— Măcar ai putea s-o determini să-şi ceară scuze, spuse McFate.

— Din nefericire, nu se pricepe la aşa ceva.

Greg s-a întors spre mine; îmi puteam da seama că-i puneam răbdarea la grea încercare.

— Îmi explici, te rog, de ce a fost necesar să faci aşa ceva?

Am inspirat adânc, adunându-mi ultimele vestigii de autostăpânire pe care le mai aveam.

— Omul care l-a ucis pe Tom Grant s-a sinucis în noaptea asta — în insula Hog din Golful Tomales.

McFate şi-a întors încet capul spre mine; pupilele lui s-au contractat. Greg pur şi simplu aştepta.

Le-am relatat ce se întâmplase, pretinzând că m-am dus acolo în legătură cu testamentul lui Hilderly şi am picat în mijlocul unei crize de familie. Când am terminat i-am spus lui Greg:

— Ăsta-i unul din motivele pentru care sunt aşa de supărată pe el — am arătat cu bărbia spre McFate. Dacă mi-ar fi spus despre cariera lui Grant ca agent federal de spionaj, mi-aş fi dat seama cine avea motive să-l ucidă şi poate că Taylor n-ar fi murit.

— Nu mi se pare că merita să trăiască, remarcă McFate. M-am întors spre el.

— Taci din gură! Nu ştii nimic despre... nimic.

Greg a oftat şi şi-a dat ochii peste cap.

— O. K., am spus. Îmi pare rău. Dar el este aşa un...

— Dacă vreţi să mă ascultaţi... spuse McFate. Am avut două motive ca să nu dezvălui acest amănunt. Primul, nu simt nevoia să împărtăşesc unor civili detaliile anchetelor mele. Şi al doilea, identităţile şi dosarele agenţilor de spionaj sunt informaţii secrete. Nu mi s-au dat toate amănuntele despre activităţile lui

Grant, deci n-aveam cum să fac legătura cu celelalte persoane din testamentul lui Hilderly.

— Sharon, aici are dreptate, interveni Greg.

— Doar pe jumătate. I-am spus că este probabil să existe o legătură cu Hilderly — mai mult de una. Dacă ar fi cercetat această pistă şi mi-ar fi spus şi mie ce a descoperit... Nu mai departe decât ieri, nu mi-ai spus tu că ceea ce contează este să faci o arestare, nu şi cine a prins făptaşul?

Greg încuviinţă.

— Atunci drept corolar aş spune că ceea ce contează este să utilizezi informaţiile pe care le ai la dispoziţie fără să conteze dacă au fost descoperite de un civil sau de un membru al departamentului.

— Totuşi, cum puteam eu să fac legătura? spuse McFate.

— Eu cred că puteai, dacă o alăturai celorlalte date pe care le-ai luat de la Departamentul de informaţii, dar pe care ai neglijat cu bună ştiinţă să le treci în raportul tău.

McFate a tresărit vag. Greg se aplecă, interesat.

— De asemenea, ieri mi-ai spus că a început să te mire modul cum Leo tot dispare, m-am adresat lui Greg.

— Corect.

— În cel puţin una din acele ocazii — şi pot să pun pariu că şi în altele — el se afla la vechii lui prieteni.

— Şi?

Am privit spre McFate. Acum era foarte încordat.

— Bănuiesc că acolo studia dosarele vechi ale radicalilor pe care ei i-au spionat în anii şaizeci, căutând informaţii despre Hilderly şi despre ceilalţi moştenitori — doar în cazul în care pista pe care i-o oferisem era totuşi bună. Unul din lucrurile pe care le-a aflat au fost circumstanţele care l-au determinat pe Hilderly, douăzeci de ani mai târziu, să-şi modifice testamentul — fapt care a determinat uciderea lui Grant.

— De ce *şi-a schimbat* Hilderly testamentul?

— Hilderly nu a făcut niciodată parte din acel colectiv, cel puţin nu în sensul în care credeau ceilalţi. Era apropiat de ceilalţi, iar ei au presupus că el se foloseşte de slujba lui de reporter ca să le ajute efortul de propagandă. El aduna de fapt material pentru un reportaj, poate ceva de genul „în interiorul unei grupări Weather". Dar când au început să plănuiască atentatul de la Port Chicago — planuri care cu siguranţă ar fi

avut ca rezultat moartea unor persoane inocente — a fost deziluzionat şi foarte îngrijorat.

— De ce? întrebă McFate. Era un radical. Nici unuia dintre ei nu-i păsa...

— Lui Hilderly îi păsa. Mai presus de toate el preţuia viaţa. Chiar deasupra loialităţii faţă de prietenii lui. Cred că s-a dus la Departamentul de informaţii — activităţile lor erau bine cunoscute chiar şi atunci — şi i-a avertizat despre plănuirea atentatului. Ştia că a procedat corect, dar vinovăţia pe care o simţea pentru că şi-a trădat prietenii i-a amărât tot restul vieţii. Apoi, în mai s-a întâlnit cu Tom Grant, care i-a spus o poveste falsă despre viaţa *sa* ruinată, iar Hilderly s-a hotărât să plătească pentru ceea ce făcuse — lăsând bani la trei dintre oamenii pe care-i făcuse să sufere şi la singura moştenitoare a celeilalte.

Greg se uită la McFate.

— Leo, este adevărat că Hilderly s-a dus la Departamentul de informaţii?

Au trecut câteva clipe înainte să răspundă.

— Da. Nu ştiu nimic în legătură cu testamentul; nu ştiu cum poate ea să afirme aşa ceva. Dar Hilderly a vorbit cu cei de la D. I. Ei au luat legătura cu F.B.I.-ul. Când Biroul le-a răspuns, i-a informat că ei controlau situaţia şi plănuiseră arestările. Hilderly n-ar fi trebuit să se simtă vinovat de nimic; nici măcar nu i-a trădat agenţiei care avea puterea să acţioneze într-o asemenea situaţie.

McFate vorbea ca şi cum ceea s-a întâmplat a fost amuzant — fusese o glumă că Hilderly avusese o viaţă plină de vinovăţie şi că încercase să plătească pentru ceva ce nu făcuse. M-am încruntat din cauza lipsei lui de sensibilitate şi am văzut că Greg simţea acelaşi lucru.

— Cum ţi-ai dat seama tu de toate astea? întrebă Greg.

— O să-ţi explic mai târziu.

Nu aveam de gând să-i spun în faţa lui McFate despre visul pe care-l avusesem în dimineaţa anterioară — calamburul ciudat de cuvinte despre „informaţie" în care o armură poleită reprezenta „vinovăţia" şi o diplomă roasă de şobolani spunea că posesorul trădase pe cineva.

— În ordine, spuse Greg. Apoi i se adresă lui McFate: De ce nu mi s-a comunicat nimic din toate acestea, Leo?

— Nu m-am gândit că-s relevante...

— Rahat! Motivul pentru care nu mi-ai raportat era că-ţi protejai amicii de la D. I.

— Locotenente, acum douăzeci de ani îi era permis departamentului să supravegheze grupurile care puteau provoca...

— Da. Dar din 1975 aşa ceva n-a mai fost permis, de când comisia a adoptat legi împotriva acestui gen de acţiuni. Şi recent D.I.-ul a avut multe de suferit pentru că a ignorat aceste legi. Zilele astea vor să treacă cât mai neobservaţi; sunt sigur că amicii tăi au exprimat foarte clar faptul că nu vor să fie implicaţi în cazul Grant — chiar dacă implicarea lor se consumase de mult timp şi a fost periferică.

— Eu... ei bine, eu...

— Este un aspect amuzant în chestia asta, McFate. Sha-ron — acest civil — mi-a împărtăşit majoritatea detaliilor anchetei ei. Ştiam o mulţime de fapte pe care tu nu le-ai considerat „relevante". Dacă mi-ai fi raportat corect, probabil că aş fi găsit soluţia cazului tău şi Taylor ar fi încă în viaţă.

Greg era mai supărat decât îl văzusem eu vreodată.

— Locotenente, eu...

— Oh, pleacă dracului de aici. O să discutăm mâine.

McFate părăsi biroul fără să ne mai arunce vreo privire.

— Ştii ceva? mă întrebă Greg. Sunt mulţumit că unul din ultimele mele acte oficiale de aici, de la Criminalistică, va face sigură admonestarea lui pentru chestia asta. Vreau să figureze în dosarul lui.

— Deci ai obţinut postul de căpitan?

— Luni se va anunţa oficial.

Am simţit un ciudat fior de tristeţe.

— Felicitări.

— Isuse, a sunat de parcă ai fi auzit că sufăr de o maladie fatală.

— Oh, Greg.

M-am ridicat şi m-am îndreptat spre uşă deoarece, brusc, doream să ies de acolo.

— Doar că o să fie ciudat să nu mai fii tu aici; unde ai fost de când te cunosc.

— Oriunde o să fiu, întotdeauna voi fi bucuros să te văd.

— Ştiu, dar... totul se schimbă.

Eram foarte aproape să izbucnesc în plâns.

Imediat după ce am închis uşa de la intrare, am realizat cât de obosită eram — şi că, de asemenea, mă ameninţa o răceală. Am luat câteva vitamine C, cu un pahar mare de vin roşu, apoi am făcut un duş, mi-am spălat părul şi m-am înfăşurat într-un halat de baie.

Şi m-am gândit: Dumnezeule, nu m-am interesat de zece ore de Hank!

M-am grăbit spre telefon, dar înainte să pot forma numărul spitalului am văzut că pâlpâia lumina roşie a robotului. Am apăsat repede pe butonul pentru derularea benzii — cinci mesaje.

Mama mea! „Eşti acolo? Am citit în ziar despre împuşcarea lui Hank şi că tu l-ai urmărit ca o lunatică pe ucigaş. Oh, Shari, de ce nu-ţi poţi lua o slujbă decentă, unde să nu trebuiască întotdeauna să...".

Oh, Ma, şi eu te iubesc, m-am gândit. Am dat banda înainte ca să trec peste acest mesaj.

Luke Widdows: „Am auzit despre împuşcături. Tu eşti bine? Sună-mă oricând."

Jim Addison: „Nu mi-ai răspuns la ultimul mesaj, dar nu te mai obosi. Am citit în ziare despre tine. Ştii ceva? Totdeauna am crezut că eşti o persoană blândă ca şi mine, dar chestia asta cu ucigaşul... ce ai făcut tu seamănă cu brutalitatea poliţiei. Sharon, eşti prea violentă pentru mine. Femeile violente sunt anormale..." Robotul l-a întrerupt pe un final satisfăcător.

Am zâmbit amintindu-mi cum îmi făcusem eu griji în legătură cu potenţialul pentru violenţă al lui Jim. Acum el era speriat de al *meu!*

Al patrulea mesaj era cel pe care-l aşteptam; Anne-Marie: „Ei bine, Doamne, Hank este bine. Operaţia a avut succes. Cred că duminică o să poată avea un anumit vizitator despre care a şi început să întrebe. Acum mă duc acasă să dorm, deci sună-mă mâine pe la prânz."

Am oprit banda şi apoi am mai ascultat o dată mesajul. Hank era bine; în curând puteam să-l vizitez. O să-i duc un braţ de reviste şi un pachet de la brutăria de pe Strada Douăzeci şi patru, plin cu acele turte cu mure care-i plac atât de mult...

Aproape uitasem că pe bandă mai era un mesaj. Am dat drumul casetei.

Era de la George Kostakos.

L-am ascultat până la capăt. Am dat banda înapoi şi l-am ascultat din nou. Nevasta lui îşi revenise complet din căderea nervoasă şi începuseră preliminariile divorţului. Ea obţinea casa din Palo Alto, iar el se mutase într-un bloc cu apartamente din Russian Hill. Încă ţinea mult la mine. Dacă eu simţeam la fel, şi-ar dori mult să mă vadă. Noul lui număr de telefon era...

La început am simţit o rezistenţă încăpăţânată. Toate aceste luni el păstrase tăcerea, mă lăsase să-mi pun întrebări în legătură cu situaţia noastră şi acum credea că poate pur şi simplu să revină în viaţa mea. Dar apoi am început să cedez: nici pentru el n-a putut fi uşor. De altfel, pe undeva ştiusem care este situaţia şi că până la urmă se va reîntoarce.

Mi l-am imaginat pe George: faţa lui aspră, ochii lui căprui schimbători, părul lui negru înspicat, corpul lui zvelt şi înalt. Mi-am pus mâna pe buze imaginându-mi cum va fi să-l văd după tot acest timp. Imaginându-mi cum va fi să fim împreună.

Durerea, furia şi deziluziile ultimei săptămâni au dispărut. Ştiam că vestigiile lor se vor întoarce. Amintirile rele vor reveni — probabil pentru tot restul vieţii mele. Dar mângâierea va veni din momente ca acesta, când mă simţeam în siguranţă, încălzită şi la adăpost. M-am întins şi am căscat. Cât de multe bogăţii am găsit la întoarcerea acasă!

M-am plimbat agitată prin casă, verificând uşile şi ferestrele chiar dacă ştiam că sunt închise. Am intrat în sufragerie, am aranjat cărţile, am şters praful de pe şemineu. În bucătărie am verificat dacă lumina de avertizare a cuptorului funcţiona. M-am uitat la cuburile de gheaţă din frigider, am pipăit pâinea să văd dacă-i proaspătă, am verificat dacă sunt destule ouă pentru micul dejun. Dar până la urmă oboseala m-a dus în dormitor, unde mi-am aruncat halatul pe podea şi m-am băgat goală în aşternut.

În timp ce strângeam perna în braţe şi-mi închideam ochii, m-am decis să mă trezesc la prânz şi să răspund la patru din cele cinci mesaje. Să-i mulţumesc lui Luke Widdows pentru informaţiile care mă ajutaseră în decursul anchetei. S-o întreb pe Anne-Marie dacă-l pot vizita pe Hank mai repede de duminică. Şi să-i spun lui George Kastakos da, că sentimentele mele nu se schimbaseră şi că doresc să-l văd.

Iar după aceea voi mai da un telefon. Nu puteam să continuu să mă mint: era timpul ca Ted să-i aducă pe Ralph şi

pe Alice la noua lor casă.

SFÂRŞIT